

*B*BIBLIATANULMÁNYOK

Tanítványok

Írta: Bertram Melbourne

2008. január, február, március

Copyright © Bertram Melbourne 2007

Copyright © Hetednapi Adventista Egyház, Advent Irodalmi Műhely, 2007

Felelős kiadó: *Dr. Szilvási András*

Fordította: *Szilágyi Éva*

Korrektor: *Rozmann Károlyné*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednapi Adventista Egyház

Advent Irodalmi Műhely

1171 Budapest, Borsfa u. 55.

Telefon, fax: (06-1) 256-5205

E-mail: irodalmim@adventista.hu

Megrendelés, ügyfélszolgálat: *Fenyvesiné Varga Eszter*

Telefon: (06-28) 547-360, (06-30) 664-3000

E-mail: feszter@adventista.hu

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: Szöllősy Műhely, Debrecen

Felelős vezető: *Szöllősy Botond*

ISBN 978-963-87707-1-4

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: A tanítványság fogalma	6
2. tanulmány: Tanítványok – akkor és most	14
3. tanulmány: Jézus tanítványokat hívott el	22
4. tanulmány: Tanítványok lehettek volna... ..	30
5. tanulmány: Nők a tanítványok között	38
6. tanulmány: A tanítványok származásbeli különbsége	46
7. tanulmány: Felkészülés a tanítványságra	54
8. tanulmány: A tanítványok élete	62
9. tanulmány: A Mester követése	70
10. tanulmány: A tanítványokra nehezedő nyomás	78
11. tanulmány: További tanulságok tanítványoknak	86
12. tanulmány: Küldetés és elhívás	94
13. tanulmány: Tanítványság a gyakorlatban	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

◦ www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

◦ www.ted-adventist.org

Newbold College:

◦ www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

◦ www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

◦ www.adventista.hu/det

Tisza melléki Egyházterület:

◦ www.adventista.hu/tet

Advent Irodalmi Műhely:

◦ www.adventim.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

◦ www.atf.adventista.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

◦ www.felfedezesek.hu

◦ www.bli.hu

◦ www.remeny.info

FiatalOK Magazin:

◦ www.fiatalokmagazin.hu

Bibliatanulmányok:

◦ www.adventista.hu/bibliatanulmanyok

A TANÍTVÁNYOK ÉLETE

Évszázadokon át foglalkoztatta a keresztényeket, hogy mi is a tanítványság lényege, ám Jézus első követői számára ez ennél sokkal fontosabb kérdés volt. Tanítványnak lenni számukra azt jelentette, hogy az Úr Jézust követték. Alapjában véve e fogalom alatt olyan kapcsolatot értettek, amely átalakítja, felszabadítja és erővel tölti el az embert. Rendkívül fontos, hogy e szó számunkra is ugyanezt a jelentést hordozza.

Tanítvány az, aki Megváltójának fogadta el Jézus Krisztust, aki mindent megtesz azért, hogy Istennel való kapcsolata erősödjön, és a Szentlélek által igyekszik egész életét Jézus uralma alá vonni. A tanítványok elkötelezték magukat, hogy az egyház felelősségteljes tagjai lesznek, tevékenyen, következetesen részt vállalnak a missziómunkában, és engednek Isten Lelke belső készítésének.

A tanítványság kérdését többféle szempontból is megközelíthetjük. Egyrészt vizsgálhatjuk a történelmi kor fényében, amelyben a Mester és tanítványai éltek, másrészt mérlegelhetjük a keresztényi élet sajátosságait figyelembe véve. Mindkét megközelítési mód szükséges ahhoz, hogy megértsük, mit jelent a keresztény ember számára tanítványként élni.

A keresztény tanítvány minden más tanítványtól különbözik. Az I. században sok tanító lépett színre, akiket tisztelet övezett, és akik tanítványokat gyűjtöttek maguk köré. Az emberek csodálták tanítási stílusukat. A keresztény tanítvány azonban egészen más volt. Jézus példáját akarta követni. A tanítvány *követő* is, a keresztény tanítvány kifejezés tehát arra utal, hogy valaki Jézust, az Ő példáját követi.

A tanítványság kérdését két szinten is figyelhetjük: egyrészt Jézus első tanítványait, másrészt az Úr későbbi követőit is vizsgálhatjuk.

Jézussal és tanítványaival kapcsolatban több kérdés is felvetődik. Milyen lehetett, amikor maga az Úr hívott el és tanított valakit? Mit érezhettek, akik saját szemükkel figyelték a Mester tetteit, és tanulhattak példájából?

Ma viszont sok szempontból lényegesebb kérdés: mit jelent tanítványként élni annyi évszázaddal azután, hogy Jézus a földön élt és tanított? Mivel jár, ha

az ember Krisztus tanítványa a XXI. században? Mit jelent ez az Úr és első tanítványai korától olyannyira eltérő társadalomban élők számára?

E negyedévi bibliatanulmányunkban megvizsgáljuk, milyen kapcsolat volt Jézus és követői között. Utánajárunk, mi minden tartozott a tanítványság körébe, kit lehetett valóban *tanítványnak* tartani. Azt is megnézzük, hogyan válhat valakiből tanítvány, melyek e viszony főbb ismérvei. Jézus tanítványait összehasonlítjuk más tanítók követőivel. Végezetül olyan témaköröket is érintünk, hogy kiből lehet tanítvány, léteznek-e nemhez vagy nemzetiséghez kötött feltételek, milyen útmutatások vonatkoznak rá, és mit jelent tanítványként élni megpróbáltatások közepette. Egyszóval megnézzük, mi szükséges ahhoz, hogy tanítvánnyá válhassunk ma, hitünk szerint nem sokkal Jézus második eljövetele előtt.

A tanulmányt Bertram Melbourne írta, aki Jamaica szülőtte. Az anyag megírásakor Washington D. C.-ben a Howard Egyetem Hittudományi Karának helyettes dékánja volt. Nős, három felnőtt gyermek édesapja.

Clifford R. Goldstein
szerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

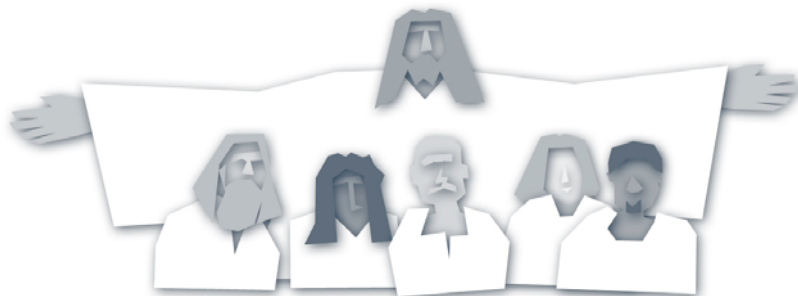
Szombatiskolai tanulmányunkban a bibliai idézeteket általában a Károli-féle fordításban közöljük. Amikor máshonnan idézünk, zárójelben olvasható a forrás megjelölése. A bibliai könyvek neve és rövidítése, valamint a Bibliában szereplő nevek a Magyar Bibliatársulat megbízásából, a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadójában, Budapesten, 2002-ben kiadott bibliafordítás szerint szerepelnek. A továbbiakban ezt így rövidítjük: új prot. ford.

Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Köszönettel tartozunk **Szabó Árpád Zoltánnak**, aki a szombatiskola internetes oldalait szerkeszti. Ez lényegében online bibliatanulmány. Létrehozott egy fórumot is, ahol a portált felkeresők hozzászólhatnak *kizárólag* az aznapi tanulmányban felvetett gondolatokhoz. Szeretettel ajánlom minden kedves Olvasó figyelmébe ezt a lehetőséget is!

Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője

A tanítványság fogalma

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 4:18-22; 10:24-25; Márk 3:13-14; 8:34-35; Lukács 14:25-26

„Mikor pedig a galileai tenger mellett jár vala Jézus, láta két testvért, Simont, akit Péternek neveznek, és Andrást az ő testvérét, amint a tengerbe hálót vetnek vala; mert halászok valának. És monda nékik: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok” (Mt 4:18-19).

Dwight E. Stevenson egyik, a gyarmatosítás korából vett történetében a tanítványság egy lényeges elemére világít rá. „Cortez partra tette az ötszáz gyarmatosítót Mexikó keleti vidékén, majd hajóikat felgyújtotta” (Charles L. Wallis, szerk. *Speaker's Illustration for Special Days*. Grand Rapids, MI, 1975, Baker Book House. 25. old.). Miközben katonái figyelték, ahogy menekülésük lehetséges eszközei a lángok martalékává válnak, tudatosult bennük: arra tették fel az életüket, hogy az Újvilágot meghódítsák Spanyolországnak. Teljes elszántással kellett végezniük küldetésüket.

Hasonlóképpen, aki elfogadja Krisztust és teljes szívéből tanítvány kíván lenni, „égesse el hajóit a kikötőben”. Ne visszakozzon! Aki Krisztusnak adja életét, válassza ezt jelmondatául: „Csak előre, egy lépést sem hátrálva!”

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Mit jelent tanítványnak lenni? Ki a tanítvány? Jelentkezhet az ember erre a feladatra? Milyen feltételeknek kell eleget tenni? Mi a tanítványság lényege?

december 30.

A TANÍTVÁNYSÁG FOGALMA A TÖRTÉNELMI IDŐKBEN ÉS AZ EGYES EMBER ÉLETÉBEN

A Szentírásban élénk tárul a tanítványság fogalma a történelemben és személyre szabottan is.

A kereszténységen belül a történelmi időkben Krisztus, a Mester és tanítványoknak nevezett első követői közötti kapcsolatra utalt ez a kifejezés. Lényegében azokat jelölte, akik szorosán és különleges módon kötődtek a názáreti tanítóhoz, Jézus Krisztushoz, az Isten Fiához.

Személyes vonatkozásban pedig a *tanítvány* kifejezés utal Krisztus, az átalakult ember és a világ kapcsolatára. Ám ez a szó magában foglalja mindazokat a nehézségeket is, amelyek a keresztény elkötelezettséggel járnak, ugyanakkor az ebből fakadó hitéletet is. Krisztus követésében tehát nem csupán arról van szó, hogy mit teszünk mi az Úrért, hanem arról is, miként mutatja be önmagát Krisztus a világban. Itt keresztezheti egymást Krisztus követésének két ága, a tanítványság a történelemben és az egyes ember életében. A jelenkor tanítványai sokat tanulhatnak az első tanítványok és a Mester példáiból.

Vázzoljuk fel Mt 4:18-22 alapján, milyen elvek alkotják a tanítványság fogalmát! Mire kérte Jézus Pétert és Andrást? Hasonlítsuk össze Jakab és János elhívását Péterével és Andrássával! E négy tanítvány válaszából mit tudhatunk meg a tanítványsággal kapcsolatban? Még mit tanít Jn 1:40-42 szakasza?

Hogyan világít rá ApCsel 11:26 Krisztus követésének a lényegére?

Az eddigiek alapján mit mondhatunk el a tanítványság fogalmáról? Személy szerint milyen üzenetet kaptunk a ma olvasott igeszakaszokból?

KIT NEVEZÜNK TANÍTVÁNYNAK?

A „tanítvány” kifejezés a görög *mathetes* szóból származik, jelentése „tanuló”, „tanonc” vagy „követő”. Olyan személyre utal, aki eltökélten halad egy bizonyos cél felé. Az Újszövetségben többnyire Jézus követőit jelöli, különösen az evangéliumokban találkozhatunk vele gyakran. „Egy tanítóhoz vagy mozgalomhoz csatlakozó tanoncra, tanulóra vonatkozik ez a szó; arra, aki készségesen betartja a tanító utasításait, illetve a mozgalom szabályait, és vállalja az ezzel járó kötelezettségeket” (Paul J. Achtemeier: *Harper's Bible Dictionary*. New York, 1985, Harper San Francisco. 222. old.). A tanítvány tehát növendék, tanuló, akit mestere vagy tanára oktat. Nem lehet tanítvány tanító nélkül. Az újszövetségi *tanítvány* kifejezés alatt elsősorban Jézus követőit értjük.

A tanítvány kész utasításoknak engedelmeskedni és bizonyos kötelezettségeket vállalni. Vajon mire utalt Jézus, és mire szólította fel követőit a tömeghez szólva: „Ha valaki énhozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom” (Lk 14:26). Hogyan vonatkoztathatjuk e szavakat saját életünkre?

Ha a keresztyének tanítványok, vajon a mai keresztyének kinek legyenek tanítványai? Kivel lépjenek szövetségbe, ki iránt kötelezzék el magukat? Az egyház iránt? A tantételek iránt? Egy karizmatikus lelkész iránt, aki jól tanít? Vagy Jézus iránt? Milyen fényt vet erre a kérdésre 1Kor 1:10-17, különösen a 12. vers?

Az Újszövetségben a tanítvány megnevezés arra vonatkozik, akit maga Jézus tanított, és aki hűségesen követte az Urat. Vajon más a helyzet ma? Olvassuk el még egyszer Jézus szavait Lukácsnál (Lk 14:26). Mennyire illik ránk ez a kép? Valóban Krisztus tanítványai vagyunk? Mit árul el válaszuk saját magunkról és Krisztus iránti elkötelezettségünkről?

HOGYAN LESZ VALAKIBŐL TANÍTVÁNY?

Mire mutatnak rá Mk 1:19-20 versei (lásd még Mt 4:18-19) azzal kapcsolatban, hogyan is válhat valakiből Jézus követője?

Az Újszövetségben a legtöbb esetben a tanítványokat kiválasztotta, vagyis elhívta az Úr, ők pedig elfogadták a meghívást. Más szóval, nem nevezheti ki az ember tanítványnak magát, csak úgy lehet az, ha elfogadja a hívást.

Mire világítanak rá az alábbi igeszakaszok e kérdéssel kapcsolatban?

Mk 2:13-14 _____

Mk 3:13-14 _____

Lk 5:8-11 _____

Jn 1:43 _____

ApCsel 9:4-6 _____

E szövegek egyértelműen bizonyítják, hogy a múltban a kezdeményezés nem a tanítvány részéről indult, hanem a Mestertől. Úgy lett valakiből tanítvány, ha elfogadta az Úr hívását.

Persze még a meghívás elfogadása sem csupán az elhívott személyen múlt, abban is volt szerepe isteni kezdeményezésnek. „*Senki sem jöhet énhozzám, hanemha az Atya vonja azt*” (Jn 6:44). Valójában a kegyelem munkájának köszönhető, ha valakiből tanítvány lesz. Isten biztosította az üdvösség elnyerését. Hív, ugyanakkor készlet is arra, hogy elfogadjuk hívását. Ezek után kételkedhet-e bárki is abban, hogy a megváltás teljességgel a kegyelem műve?

Már az is Istennek az életünkben végzett munkájára világít rá, hogy most olvassuk e szavakat. Hogyan fogadtuk a Mester eddigi hívásait? Mennyire látszik életünkben és cselekedeteinkben a válasz?

KRISZTUS KÖVETÉSÉNEK FELTÉTELEI

Az eddigiek alapján fel tudjuk sorolni Krisztus követésének néhány feltételét. Elsőként azt, hogy az Újszövetségben úgy lett valakiből tanítvány, ha Jézus elhívta követőjének. Erre a hívásra a személynek válaszolnia kellett. Ebből következően a Mester követésére való készség az egyik előfeltétele annak, hogy valakiből tanítvány legyen.

Másodsorban e készség valami kézzelfogható dolgon alapult, azon, amit a tanítvány nagyra értékelt. Vajon az elhívottak felfedeztek Jézusban valamit, amit azelőtt senki másban nem láttak meg? Ha igen, akkor olyannyira hittek benne, hogy készségesen követték.

A tanítvánnyá válás harmadik feltétele természetes következménye az első kettőnek. A követésre való készség és a hit arra ösztönözte őket, hogy elfogadják a meghívást. Nem lehetett senkiből tanítvány máskülönben.

Az elfogadás és a követés készsége azonban eredménytelen marad, ha engedelmesség által nem válik cselekvő valósággá. Jézus először elhívta minden későbbi követőjét, akik ezt tétovázás nélkül el is fogadták. Ez azt jelenti, hogy engedelmeskedtek; a tanítványság előfeltétele az engedelmesség. Aki szánt szándékkal engedetlen, nem tudja igazán követni a Mestert.

A tanítványok esetében az elhívás elfogadása a múlttal való teljes szakítást is jelentette. Amikor elindultak Jézust követni, abbahagyták munkájukat, hátrahagyták családjukat, lemondtak minden vagyonukról; megfogadták parancsát, hogy a Mestert mindennél jobban szeressék. Tanítványnak lenni nem szükség-szerűen jelenti azt, hogy nekünk is éppen így kell cselekedni, de ha szükséges, álljunk készen rá!

A tanítvánnyá válásnak még milyen feltételeit találjuk a következő részekben: Mt 16:24-25; Mk 8:34-35; Lk 9:23? Mi a fő mondanivalója Jézus szavainak? Hogyan valósíthatjuk meg ezt az elvet saját életünkben?

január 3.

A TANÍTVÁNYSÁG LÉNYEGE

A Mester követésében benne rejlett a közösségbe való meghívás is. Jézust és tanítványait minden bizonnyal szoros kötelék fűzte össze. Krisztus szavaiból is kitűnik, hogy a tanítványság lényeges velejárója a szoros kapcsolat: „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők*” (Jn 15:5). Érdeemes figyelni a jelképben szereplő szőlőtő és szőlővessző kötődésére.

Jn 15:9 versében Jézus az Atyához fűződő kapcsolatával állítja párhuzamba tanítványaival való kapcsolatát. Arra kéri követőit, maradjanak meg szeretetében, még jobban megerősítve azt a gondolatot, hogy szükséges állandó közösséget ápolni vele.

Az alábbi igeszakaszokból mit tanulhatunk még Krisztus követésével kapcsolatban?

Mt 10:32-33 _____

Mt 22:37-40 _____

Jn 14:15 _____

Hogyan értelmezhetjük Mt 10:24-25 és Lk 6:40 verseit? Mire világítanak rá a tanítványság fogalmával kapcsolatban?

Ha Krisztus követése – amint azt korábban is láthattuk – magában foglalja a múlttal való teljes szakítást, akkor szükségszerű, hogy a tanítványok valamilyen jövőképet is nyerjenek. A tanítvány lelki szemeivel tisztán látja, hogy a Mesterrel jár, tőle tanul, és egyre inkább hozzá lesz hasonlónak. Mk 3:14 szerint Jézus a tanítványokat azért választotta, „*hogy vele legyenek*”. Lehetetlen, hogy ha egy ember Jézussal jár, ne tanuljon tőle, illetve jelleme idővel ne hasonuljon mindinkább az övéhez. Figyelme Isten országára terelődik, ezért arra vágyódik, hogy részese legyen.

Előfordul, hogy elcsüggedünk, miközben az Úrral járunk? Nézzük át újból heti tanulmányunkat, és keressünk olyan verseket, amelyekből bátorítást és reményt nyerhetünk!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 107–111., 195–200. és 238–239. old.

„Sem az elméleti igazság, sem pedig a tanítványság színlelése nem ment meg egyetlen lelket sem. Nem tartozunk Krisztushoz, ha nem vagyunk teljesen az övé. A lágymeleg keresztény nem tudja céljait következetesen megvalósítani, és törekvéseiben állhatatlan” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1990, Advent Kiadó. 28. old.).

„Máté *'felkelvén, követé őt'* (Mt 9:9). Nem habozott, nem kérdezősködött, nem gondolt jövedelmező foglalkozására, amelyet szegénységgel, nehézségekkel vált föl... Így volt ez az előzőleg elhívott tanítványokkal is. Midőn Jézus megparancsolta Péternek és társainak, hogy kövessék Őt, azonnal otthagyták hajóikat és hálaikat. Egyes tanítványoknak rokonaikról kellett gondoskodniuk, ám amikor meghallották a Megváltó hívását, nem haboztak, nem kíváncsiskodtak: miből fogok megélni; hogyan fogom eltartani a családomat? Engedelmeskedtek a hívásnak” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 220–221. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Mi a különbség Krisztus követése és az egyháztagság között? Miért fontos tisztán látni a különbséget? Előfordulhat, hogy valaki tagja a közösségnek, de igazából nem tanítvány?
2. Olvassuk el újra a második idézetet Ellen G. White-tól! Egyrészt tisztán érthető a mondanivalója: fontos teljességgel odaszánnunk magunkat Jézusnak, függetlenül attól, hogy ez milyen áldozattal jár. Ugyanakkor hogyan lehet visszaélni ezzel az elvvel? Miként használhatja az ember ürügyként ezt a gondolatot arra, hogy hanyagolja egyéb kötelességeit, amelyeket szintén Isten rendelt el? Hogyan tudjuk megkülönböztetni az igazi elhivatottságot attól, ha valaki csupán egyéb teendői alól való kibúvóként hivatkozik elkötelezettségére?
3. Mit jelent teljes szívvel elkötelezni magunkat az Úr mellett? Milyen gyakorlati, kézzelfogható módon nyilvánulhat meg az elhivatottság, illetve Krisztus példájának követése? Az Úrhoz való hűségünk mennyiben javított a körülöttünk élők életén?
4. Valójában mit jelent önmagunk megtagadása és keresztünk felvétele? Jóllehet sokszor személyes síkon közelítjük meg ezt a parancsot, de vonatkozhatnak-e ezek a szavak a helyi gyülekezet közösségére is? Ha igen, hogyan?

ISTENI ERŐ ÍGÉRETE

„Az Úr nem kéri tőlünk, hogy saját erőnkől végezzük el a ránk váró munkát. Isteni segítséget rendelt ki minden sürgős helyzetre, amelyekben emberi forrásaink nem bizonyulnak elegendőnek. A Szentlélek adja, hogy szorult helyzetünkben segítségünkre legyen, megerősítse reménységünket és bizonyosságunkat, megvilágítsa gondolatainkat és megtisztítsa szívünket.

Közvetlenül a keresztre feszítés előtt Krisztus így szólt tanítványaihoz: *'Nem hagylak titeket árvául'. 'Én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.'* *'De mikor eljő amaz, az Igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.'* *'Az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek'* (Jn 14:18, 16; 16:13; 14:26).

Krisztus megadott mindent ahhoz, hogy egyháza egészen átalakult közösség legyen, amelyet mennyei fény ragyog be, és Immánuel dicsősége találtatik benne. Célja, hogy minden keresztényt a világosság és béke lelki légköre övezzen. Az önző énjét félreállító, a Szentlélek munkáját szívébe fogadó és maradéktalanul Istennek szentelt életet élő ember hasznosságának semmi sem szabhat határt.

Mi lett az eredménye a Szentlélek pünkösdi kitöltetésének? A feltámadott Megváltóról szóló jó hír eljutott szinte a világ legtávolabbi határait. A tanítványok szíve túlcordult a jóakarattól, ami olyan teljes, olyan mély és olyan messze ható volt, hogy ennek hatására még a világ végére is készségesen elmentek, ezt mondva: *'Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében'* (Gal 6:14)'' (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 8. köt. 19. old.).

Tanítványok – akkor és most

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 24:14; 28:19-20; Márk 16:20;
János 3:22-31; Apostolok cselekedetei 5:34-39

„Azok pedig kimenvén, prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velük, és megerősítvén az igét a jelek által, amelyek követik vala” (Mk 16:20).

Már Jézus földi szolgálata előtt is voltak tanítványok. Urunk testet öltését megelőzően jó néhány évszázaddal is felleptek tanítók, akik tanítványokat toboroztak, és tanításaikkal jelentősen hatottak mások életére. Ez igaz a görögökre, a zsidókra, a kínaiakra épp úgy, mint más ókori kultúrákra nézve. Sokan közülük visszautasították a *tanító* címet, és ellenezték, hogy követőiket *tanítványoknak* nevezzék, mert olyan szinten baráti volt a közöttük levő kapcsolat.

Ezen a héten megvizsgáljuk, mennyiben hasonlítható össze a tanítványság általános fogalma azzal, hogy valaki Jézus tanítványa. Szót ejtünk még arról is, hogy mit jelent ez Jézus XXI. században élő tanítványainak.

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Milyenek voltak a görög és a zsidó tanítványok? Mennyiben különböztek tőlük Keresztelő János, illetve a názáreti Jézus tanítványai? Mai feladatainkkal kapcsolatban mit tanulhatunk a Jézus korabeli tanítványoktól?

január 6.

TANÍTVÁNYOK A GÖRÖGÖK KORÁBAN

„Néhány görög is vala azok között, akik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen: Ezek azért a galileai Bethsaidából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust” (Jn 12:20-21).

Már az is sokat elárul a görögökről, hogy elmentek az ünnepre. Az előző versekből az is kiderül, hogy sok minden zajlott akkor azon a helyen, így a görögök viselkedése nem is számít meglepőnek.

A következő szakaszok milyen fényt vetnek a történetekre: Jer 29:13; Jn 1:9; 6:44; ApCsel 10:34-35?

Az előző héten megállapítottuk, hogy Jézus választotta ki tanítványait. A fenti szövegek első pillantásra másra engednek következtetni. Ez a feltevés azonban helytelen, hiszen itt is a Lélek készítette a görögöket.

A görög világban a tanítványságnak különböző formái voltak. Jóllehet egyes görög tanítók maguk hívták el tanítványaikat, a hagyomány szerint inkább a tanulók választották ki a tanárukat. Nem a tanító kezdeményezte a kapcsolatot, hanem a diák. Az is bevett szokásnak számított, hogy a tanár díjat rótt ki a nála tanulókra.

Ebben az esetben a görögök a Szentlélek indítására keresték fel Jézust, hogy tanuljanak tőle. Ez jogos feltevésnek tűnik, ha azt vesszük alapul, hogy Isten eddigi ismereteinket felhasználva igyekszik új, szükséges dolgokra megtanítani. Ellen G. White szerint is „a görögök szerették volna tudni az igazat küldetését illetően” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 526. old). White azt is feljegyzí, hogy Jézus eleget tett kérésüknek.

Mit tennénk, ha valaki azzal állna elénk, amit a görögök mondtak Fülöpnek: „Szeretném látni Jézust”? Hogyan mutatnánk be neki az Urat?

ZSIDÓ TANÍTVÁNYOK

A tanár-diák kapcsolatról többek között a zsidó tudósok, Philón és Josephus feljegyzéseiben is olvashatunk. Két híres rabbiról is van tudomásunk, akik iskolát nyitottak Jeruzsálemben, és egymással vetekedtek a tanítványokért. Az apostolok cselekedeteiből tudjuk, hogy a tarsuszi Saul Gamáriel rabbi tanítványa volt, akit szintén neves zsidó tanítóként tartottak számon az I. században (ApCsel 5:34-39; 22:3).

Mit tudhatunk meg az előbbi szakaszokból Gamáielről?

A zsidók körében e tanítók mind nagy hírnévnek örvendtek. A világ minden részéről vonzották a diákokat a zsidóság teológiai és jogi tudományának központjába, Jeruzsálembe, hogy tőlük tanuljanak. Ha egy fiatal zsidó férfi rabbi akart lenni, igen korán megkezdte tanulmányait, akár már tizennégy évesen. Személyes kapcsolatban állt tanárával, követte előírásait, utánozta mozdulatait, és nem csupán a tanteremben, hanem a mindennapi életben is tanítójául fogadta. A tanteremben a tanuló szerepét töltötte be, aki mestere lábainál ül és figyel. Amikor elsajátította a hagyományos tananyagot, felszentelés előtt álló tudósnak minősítették. A felszentelés később, egy előre meghatározott életkorban történt meg. Ekkor nyerte el a rabbi címet, valamint egyszer és mindenkorra, minden zsidó között az oldás és kötés hatalmát.

Amit a mai részben megállapítottunk a zsidó tanító-tanítvány kapcsolatáról, az egybevág az Újszövetségből ismertekkel. Ezek fényében hogyan értelmezhetjük a következő igeszakaszokat: Mt 16:19; 18:18?

Volt olyan tanárunk, akit őszintén csodáltunk, aki mély benyomást gyakorolt ránk? Mivel fogott meg annyira? Hogyan tudjuk e pozitív jellemvonásokat beépíteni az életünkbe?

KERESZTELŐ JÁNOS TANÍTVÁNYAI

Mit tudunk meg Jn 3:22-30 verseiből Keresztelő János és a tanítványok kapcsolatáról? Ő is maga gyűjtött tanítványokat? Nem járt a rabbik iskolájába, tanítványai mégis *rabbi*-nak szólították. Ezek szerint tisztelettel tekintettek rá.

Nyilvánvaló, hogy a zsidók közül többen azon tanakodtak, vajon Keresztelő János lenne a Messiás. Ez derül ki a jeruzsálemi papok és léviták küldötteinek Keresztelő Jánoshoz intézett kérdéseiből (Jn 1:19-28), amelyek igen fontosak, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy az Ó- és Újszövetség közötti időben a zsidók körében egy kettős Messiásról szóló elmélet alakult ki. Vártak ugyanis egy Messiást Lévi törzséből, aki pap, egy másikat pedig Júdáéból, aki király. Azért is figyelemreméltó, hogy papokat és a léviákat küldtek, mert ők is Lévi törzséhez tartoztak.

Könnyen meglehet, hogy tanítványai papi Messiást láttak mesterükben, hiszen János is Lévi törzséből származott. Ez a gondolat vezérelhette a Jeruzsálemből odalátogatókat, akik János küldetése felől érdeklődtek. Egyes kutatók szerint a negyedik evangélium talán éppen ezért jegyzett fel olyan sokat Keresztelő János Jézusra utaló szavaiból. Teljesen világossá akarta tenni, hogy Jézust, nem pedig saját magát tekintette Messiásnak. Valószínűleg ezen a háttéren értendő Jn 3:25-26.

Jn 3:22-30 szerint mi aggasztotta János tanítványait? Mit árul el róluk ez a hozzáállás? Ezzel szemben János jellemét milyenek látjuk válasza alapján? Milyen elvet figyelhetünk meg szavaiban, és hogyan tudjuk alkalmazni az életünkben?

JÉZUS TANÍTVÁNYAI

Nyilvános működése kezdetétől fogva Jézus mellett mindig ott találjuk a tanítványokat. Mind a görög, mind a zsidó mesterek hagyományait tekintve Jézus úgy lépett fel az I. század zsidó történelmében, mint egy tanító, aki maga hívja el tanítványait. Kapcsolatba lépett Keresztelő Jánossal is; János keresztelte meg, amikor küldetésére készült.

A zsidó és a görög hagyományoknak is megfelelt, hogy Jézust követték tanítványai, ahová csak ment, hallgatták tanítását és követték példáját (Mt 5:1-3; Jn 1:35-40; 2:1-2).

Olvassuk el figyelmesen Mt 4:18-20 verseit, majd a vasárnapi és a hétfői részhez visszatérve hasonlítsuk össze, milyen feltételek mellett lehetett valakiből Jézus tanítványa, és mi volt a helyzet a görög tanítók, illetve a köztisztelőben álló, elismert rabbik esetében. Milyen hasonlóságokra illetve különbségekre bukkanunk?

„Eddig még egyetlen tanítvány sem egyesült munkatársként tökéletesen Jézussal. Számos csodáját látták, hallgatták tanításait, de nem hagytak föl teljesen korábbi foglalkozásukkal. Keresztelő János bebörtönzése mindannyiuknak keserű csalódást jelentett. Ha ez lett a vége János küldetésének, akkor kevésbé reménykedhetnek Mesterükben, aki ellen az összes vallási vezető összefogott. Ilyen körülmények között megkönnyebbülést jelentett számukra, ha egy kicsit újra halászhattak. Most viszont Jézus elhívta őket: hagyjanak föl korábbi életükkel, s érdekeiket egyesítsék az övével. Péter elfogadta a hívást. Amikor partot értek, Jézus hívta a másik három tanítványt is: „Kövessetek engem, és én azt mívelem, hogy embereket halásszatok” (Mt 4:19). Ők azonnal mindent elhagytak, és követték Jézust” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 197. old.).

Miről kell lemondanunk, ha követni akarjuk Jézust? Hogyan válaszolunk már erre a kérdésre? Lehetséges, hogy még mindig ragaszkodunk bizonyos dolgokhoz, amelyek akadályozzák az Úr iránti teljes elkötelezettségünket?

január 10.

MAI TANÍTVÁNYOK

„Azok pedig kimenvén, prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velük, és megerősítvén az igét a jelek által, amelyek követik vala” (Mk 16:20).

A fent idézett vers szerint Jézus tanítványainak mi volt az egyik fő tulajdonsága? Milyen üzenet rejlik itt számunkra? Lásd még: Mt 24:14; 28:19-20; Jel 14:6-12!

A tanítványok mindenfelé hirdették az Igét, és amint Márk felhívja rá a figyelmünket, az Úr még távozása után is együtt dolgozott velük, *szavát jelekkel igazolta*. Vajon mai tanítványként meglátjuk-e azokat a jeleket és csodákat, amelyekken keresztül az Úr most is megerősíti üzenetét? Milyen jeleket és csodákat veszünk észre? Mit értünk tulajdonképpen jel és csoda alatt? Minden kultúrában, korban és társadalomban egyforma jelekre és csodákra számíthatunk?

Van más módja is annak, hogy Isten igazolja a szavát?

Jézus nem vár kevesebbet mai tanítványaitól, mint az elsőktől. Ugyanazt az elkötelezettséget kéri tőlünk is. Ezt mondta: "Legyen néktek a ti hitetek szerint" (Mt 9:29); *„És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt”* (Jn 14:13-14).

Mennyire vesszük ki részünket az evangélium terjesztésének munkájából? Milyen lelki ajándékaink vannak, és hogyan használhatjuk fel ezeket a munka sikere érdekében? Mikor segítettünk másoknak megérteni a csodálatos igazságokat, amelyeket az Úr ránk bízott? Mit árul el rólunk a válaszuk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 374–375 old.

„Egy ideig Keresztelő János nagyobb befolyást gyakorolt a nemzetre, mint vezetői, papjai vagy fejedelmei. Ha azt állította volna, ő a Messiás, és felkelést szít Róma ellen, a papok és a nép együtt tömörülnek zászlaja alá. Sátán készen állt, hogy Jánost a világi hódítók becsvágyának hízelgő bármilyen ellenszolgáltatás elfogadására buzdítsa. János, jóllehet tisztában volt hatalmával, mégis határozottan visszautasította a csábító megvesztegetést. A rá összpontosuló figyelmet Másvalakire irányította.

Most látta, hogy a népszerűség hulláma a Megváltó felé fordul. Napról napra kevesebben voltak körülötte... János tanítványai... féltékenykedni kezdtek Jézus növekvő népszerűségére” (i. m. 140. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

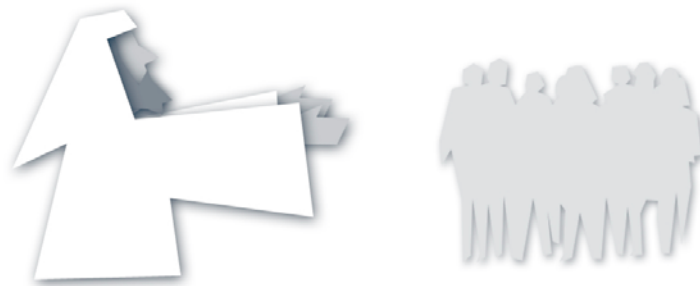
- 1. Mi mindenre terjed ki az, hogy mindent elhagyunk Jézus követése érdekében? Hogyan nyilvánulhat meg ez az elhatározás életünkben? Beszéljünk arról szombaton a csoportban, hogy számunkra mit jelent ez az elhatározás!**
- 2. Milyen szerepet kellene oktatási intézményeinknek vállalni a tanítványok képzésében?**
- 3. Már Jézus idejében is volt vetélkedés a tanítványok között. Miért fordul elő ez oly gyakran még közöttünk is, akik igazán nemes ügyért fáradozunk, amelynek természetesen alázatossá kellene tennie, hogy egymás javát keressük? Hogyan kerülhetjük ki ezt a csapdát?**
- 4. Hogyan vélekedünk a jelekről és a csodákról? Hiszünk bennük? Ha igen, pontosan mit gondolunk? A jelek és a csodák mit bizonyítanak, és mit nem? Miért ajánlatos mindig óvatosan, alázatosan, szilárdan Isten Igéjére alapozva közelíteni ehhez a témához?**

ÁROKSZÁLLÁSI JÁNOSNÉ: A TANÍTVÁNY

A háló mellől hívott el Jézus,
mert többet akart adni énnekem
tettekben, érzésben, gondolatban...
Ez a kiválasztó, nagy kegyelem.

A háló mellől hívott el Jézus.
Halászból tanítvánnyá lettem.
Életem most és mindörökre
szent kezeibe tettem.

Jézus tanítványokat hívott el

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 4:18-22; 5:46; 9:10-11; Márk 1:16-20;
Lukács 5:1-11; 18:10-11; János 1:35-51

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1).

„Katonák! Nem ígérhetek mást, mint éhezést, szomjazást, nehézségeket és halált, de aki csak szereti hazáját, kövessen!" Amikor Garibaldi kiadta híres kiáltványát, jól tudta, hogy sok nemes lelkű ifjú felsorakozik majd mögé, vállalva a nélkülözést és a halált is” (A. Gordon Nasby, szerk., *Treasury of the Christian World*. New York, 1953, Harper and Brothers. 92. old.). Jézus Garibaldival ellentétben nem a hazaszeretetre, hanem Isten szeretetére hivatkozva szólít meg. Hívásával ugyan éhezés, szomjúhozás, viszontagság és halál is együtt járhat, de az örök élet ígéletét is magában hordozza. Ezért, ahogy régen, úgy napjainkban is sokan elfogadják hívását, az Úrnak szentelik életüket, befolyásolva földi és örök dolgok menetét egyaránt.

Ezen a héten ismét megvizsgáljuk az első tanítványoknak szóló elhívást, és igyekszünk levonni belőle a tanulságot önmagunknak.

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Hogy hívta el Jézus első tanítványait? Milyen szerepe volt ebben a Szentírásnak? Mit tanulhatunk Lévi Máté elhívásának történetéből? Számos különbség ellenére van néhány olyan elem, amely mindegyik epizódban megtalálható. Melyek ezek? Az első tanítványokhoz képest ma milyen előnyt élvezünk?

AZ ELSŐ TANÍTVÁNYOK

Jn 1:35-51 verseit elolvasva válaszoljunk a következő kérdésekre:

- 1. Hogyan készítette elő Keresztelő János az első tanítványok elhívását? János példájából mit tanulhatunk úgy egyénileg, mint közösségi szinten?**

- 2. Mennyire volt fontos szerepe a Szentírásnak abban, hogy az emberek készségesen követték Jézust? Mi az üzenet ebben számunkra?**

- 3. Mit tettek a tanítványok azért, hogy mások is meghallják Jézus hívását? Mit árul el ez saját elhívásunkkal kapcsolatban?**

- 4. Hogyan segített Jézus Nátánaelnek előítéleteit legyőzni?**

András már egy ideje Jézus társaságában volt, és nemcsak elhitte, hogy Ő a Messiás, de azt is megtette, amit a Mester minden követőjétől elvár: másoknak is beszélt arról, milyen öröm tanítványnak lenni. András érzve volt, hogy megértette a lényeges alapelvet: nem zárhatjuk magunkba, és nem tarthatjuk fenn egy szűk közösség vagy társaság számára, amit megismertünk. Tanítványnak lenni olyan élmény, amiről beszélni kell.

András példáját mások is követték. András tehát hallotta Jánost Jézusról beszélni, és követte az Urat. Ezután elmesélt mindent a testvérének, Péternek, és őt is Jézushoz hozta. Így lett Péter is az Úr követője.

Mi is először meghalljuk a Jézusról szóló igazságot, elhatározzuk, hogy követjük őt, majd másoknak is beszélünk róla. Ez a folyamat nap mint nap megismétlődik a világ minden táján.

Mit mondunk, ha Jézusról kell valakinek beszélnünk? Milyen mélyen gyökerezik az Istennel való kapcsolatunk? Mivel tudnánk felkelteni mások érdeklődését Jézus iránt?

AZ ELSŐ TANÍTVÁNYOK MÁTÉ ÉS MÁRK EVANGÉLIUMÁBAN

Mt 4:18-22 és Mk 1:16-20 verseiben más szemszögből is megvizsgálhatjuk az első elhívás esetét. Mindkét helyen azt olvassuk, hogy akit Jézus elhívott, eldobta hálóját és követte őt. Mit jelent ez?

Másutt is hallunk még ilyenről a Szentírásban.

Keressük ki a következő szövegeket! Hogyan mutatkozik meg ez az elv az idézett helyeken, noha eltérő körülmények között?

1Móz 12:1 (lásd még: **Zsid 11:8**) _____

1Kir 19:19-21 _____

Fil 3:8 _____

Zsid 11:24 _____

Nem lehet eléggé kihangsúlyozni, hogy az Úr egész szívünkre igényt tart. Bálvánnyá válik mindaz, amit nem adunk át neki, amihez ragaszkodunk, amiről nem vagyunk hajlandók lemondani, mert az Úrnál többre értékeljük. Még ennél is rosszabb azonban, hogy az ördög belekapaszkodik e dédelgetett dolgokba, ezekkel próbál mind távolabb vonni a Teremtőtől. Éppen ezért fontos, hogy álljunk készen elhagyni mindent, amire az Úr rámutat. Ő maga mondta: „*Senki sem szolgálhat két úrnak*” (Mt 6:24).

A TANÍTVÁNYOK ELHÍVÁSA LUKÁCS EVANGÉLIUMÁBAN

Lk 5:1-11 verseiben olvashatjuk a tanítványok elhívásának történetét Lukács szemszögéből. A másik háromhoz hasonlóan ez az evangélium is tartalmaz olyan részleteket, amelyek a többiből hiányoznak, ill. kihagy bizonyos elemeket, amelyek másutt szerepelnek. Ezért van, aki azt állítja, hogy a beszámolók ellentmondanak egymásnak. Alapos vizsgálat után azonban láthatjuk, hogy a részletekben vagy a hangsúlyban való eltérés ellenére a négy evangélium teljes összhangban áll egymással, különösen az alapvető mondanivaló tekintetében.

Mi utal arra Lk 5:1-11-ben, hogy Péterben már fejlődésnek indult a Jézusba vetett hit csírája?

Gondoljunk csak végig! Halásztak egész éjjel, amikor a kapás általában a legjobb, de semmit nem fogtak. Akkor jön Jézus, és azt mondja, hogy vessék ki ismét a hálóiikat. *Tréfál vajon? Ha egész éjjel semmit nem fogtunk, hogyan járhatnánk szerencsével nappal?* Péter valamilyen megfontolásból mégis hallgatott az Úrra. Ezek szerint volt már mire alapoznia Jézusba vetett bizalmát?

Mit tett Péter? Miért mondhatjuk, hogy válasza sok szempontból rámutat a tanítványság és az örökkévaló evangélium lényegére (Ézs 53:6; Róm 5:16-21; 1Jn 1:7-9)?

Gyarló emberi természetünk, hibáink, gyengeségeink és Péteréhez hasonló *bűnösségünk* ellenére Isten nem hagy el. Magától értetődő lenne, hogy Isten jelenlétében mi is csak annyit tudnánk mondani: „*Eredj el éntőlem!*” Jézus kereszten kiontott vére érdeméért mégis megpihenhetünk az Úrnál, sőt a tanítványai is lehetünk!

Gondolkozzunk el azon, hogy mit tett értünk Jézus a Golgotán! Vegyük számba a keresztt által elnyert kiváltságainkat, az elfogadás, a bűnbocsánat és az Istennel való megbékélés ígéreteit! Tartsunk rájuk számot, nem mintha megérdemelnénk (Péter megérdemelte volna?), hanem mert Isten adta őket. Számíthatunk arra, hogy állja a szavát!

LÉVI MÁTÉ ELHÍVÁSA

Hasonlítsuk össze Lévi Máté elhívását a többi tanítványéval (Mt 9:9; Mk 2:14 és Lk 5:27-28)! Milyen hasonlóságokat, illetve különbségeket találunk?

Jn 1:44-45 szerint eleddig Jézus hithűnek tartott zsidókat hívott el tanítványaiul. Lévi Máté a társadalom peremére szorult, de Jézus őt is hívta. Vámszedő volt, ezért a zsidók a nép aljából valónak tartották.

A következő versek szerint általában hogyan tekintettek a Mátéhoz hasonló emberekre: Mt 5:46; 9:10-11; Mk 2:16 és Lk 18:10-11?

Természetesen senki sem gondolta volna, hogy Jézus kiválasztja Mátét. Először is, éppen a vámszedők asztalától hívta el. A római történetírók a bordélyházak tulajdonosaihoz hasonlították, a rabbik pedig egyenesen tolvajnak nevezték e mesterség űzőit. Mindenki által gyűlölt, hírhedten tisztességtelen kizsákmányolóknak tartották őket (Lk 3:12-13), főként azért, mert zsidó létükre, az ellenség megbízásából, saját népük tagjait károsították meg, persze közben az államigazgatást is kijátszották.

Meglepő, hogy Jézus egy ilyen jellemű, hírhedt embert is elhív tanítványául. Mégis pontosan ez történt! Krisztus hívása egyetemes, és a mindenkire vonatkozó megváltásról, a mindenkit befogadni kész országaról tanúskodik. Mindannyiunknak ad esélyt az üdvösségre!

Kiket közösít ki a társadalom szociális vagy erkölcsi értelemben? Hogyan viszonyulunk mi hozzájuk? Milyen tanulságot vonhatunk le Lévi Máté elhívásának történetéből az elhamarkodott ítélekkel kapcsolatban?

január 17.

AZ ELHÍVÁS

Tekintettel arra, amivel mostanában foglalkoztunk az elhívással kapcsolatban, milyen lényeges elemet találunk Zsid 11:1 versében?

Bámulatos, milyen készséggel fogadták a tanítványok Krisztus hívását, hiszen vajmi kevés fogalmuk lehetett arról, mi következik rájuk, mibe is *keveredtek bele*, amikor mindent hátrahagyva követték a Mestert.

Igaz, a Szentírásban találhattak bizonyítékot arra, hogy Jézus a Messiás (Jn 1:46), de az evangélium tanulmányozása során kitűnik, mennyire kevésbé voltak tisztában Jézus munkájával és szolgálatával, különösen a leglényegesebb részével, kereszthalálával. Tudjuk, hogy mindvégig, sőt még az Úr halálát követően is milyen téves elképzeléseik voltak.

Mk 10:35-40; Jn 18:10 és ApCsel 1:6 versei alapján mennyire értették meg követői Jézus küldetésének célját?

Mennyivel előnyösebb helyzetben vagyunk ma Jézus korai követőihez, különösen az első tanítványokhoz képest! Igaz, ők számos csodának lehettek tanúi, mégsem értették teljesen Krisztus szolgálatát, küldetését és végső győzelmét. Ennek ellenére a Zsid 11:1 versében is bemutatott hittel haladtak előre.

Lehetséges, hogy hitünk gyenge lábakon áll? Talán éppen amiatt, amit megnézünk, amiről gondolkodunk, amire legtöbb időnket fordítjuk? Milyen megelőző lépéseket tehetünk, amivel elősegítjük hitünk erősödését?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 197. old.; Mt 9:9; Lk 5:27-28; Jn 21:1-11

„Négy emberről van tehát itt szó, akik most fogták életükben a legtöbb halat, mégis készek voltak felhagyni foglalkozásukkal legnagyobb anyagi sikerük idején... Bár a csodának is nagy jelentősége volt döntésük meghozatalakor, mégiscsak hatalmas hitről tettek tanúságot, amikor felhagytak mesterségükkel, és a bizonytalannak tűnő megélhetést választották egy vándortanító tanítványaiként, aki addig látszólag kevés sikert ért el... Ők azonban egy percet sem haboztak. Gyorsan, mégis nagyon megfontoltan döntöttek: megszakítják a halászokkal való sikeres együttműködést azért, hogy egy magasabb rendű küldetésben Jézus társaiul szegődhessenek, ezentúl embereket halásszanak. Nem volt szükségük több időre, hogy jobban átgondolják a dolgokat, vagy gondoskodjanak a családjukról... Egyszerű halászokként hajóztak ki a nyílt tengerre, ám amikor ismét partra szálltak, hit által újból 'nyílt vizekre eveztek', amire akkor és ott Krisztus hívta őket – azért, hogy már embereket halásszanak” (*SDA Bible Commentary*. 5. köt. 739. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1. Mit változtassunk értékrendünkön azért, hogy jobban tudjuk dicsőíteni Istent, és még következetesebb tanítványok legyünk?**
- 2. A csütörtöki tanulmányunk szempontjait figyelembe véve, miért előnyösebb a mi helyzetünk Jézus első tanítványaiénál? Mi az, amiről ők még nem tudhattak? Beszéljünk erről, majd tegyük fel magunknak a kérdést: hogyan erősíthetjük hitünket kiváltságaink révén? Hogyan kamatoztathatjuk azt, ami a birtokunkban van, hogy másokat is Krisztushoz vezessünk?**
- 3. Idézzük fel ismét Lévi Máté elhívását! Szombatiskolai csoportunkban beszéljünk a bizonyos csoportokkal szembeni előítéletről! Gyülekezetünk hogyan viszonyul ehhez a kérdéshez? Társadalmunkban kik számítanak kiközösítettnek? Hogyan lehetünk a segítségükre? Általában az egyházak is a társadalom egészére jellemző magatartást tükrözik, ami igaz az előítéletek esetében is. Mit tehetünk, hogy gyülekezetünk lerázza magáról a bűnös emberi természet e szörnyű bélyegét?**

KI LEHET TANÍTVÁNY?

„A meghívásban, hogy legyünk Krisztus tanítványai, benne rejlik a hívás: legyünk gyümölcsstermő keresztények. Ebben az értelemben Jézus kijelenti: keresztény tanítványság nem létezhet anélkül, hogy a személy ki ne venné részét a tanítvánnyá tevésben. Ez összekapcsolódik a nagy misszióparanccsal, mert ahogyan láttuk, Jézus elvárja, hogy tanítványai elmenjenek, és tanítványokká tegyék az embereket.

Minden tanítványnak fel kell nőnie az érett tanítványságra, és más tanítványokat kell teremnie. Minden tanítvány lelki szülője kell legyen egy másik növekvő tanítványnak [...]

A tanítványsággal foglalkozó szakaszok vizsgálata a következőket hozta napvilágra arról, hogyan értette Jézus a tanítvánnyá válást:

1. Tanítvány az, aki hajlandó elszenvedni a Krisztusért való üldöztetést és gúnyt. Egy ilyen tanítvány tanulói magatartást mutat, és mindig tanítható.
2. Tanítvány az, aki teljes elkötelezettségben él Krisztus uralma alatt, hajlandó mindenről lemondani – tulajdonról, családról, barátokról stb. – Krisztus ügyéért.
3. Tanítvány az, aki megérti és megtartja Jézus alapvető tanításait.
4. Tanítvány az, aki bizonyítékát adta annak, hogy az *agapé* szeretet megtalálható életében, mert kapcsolatban van Krisztussal.
5. Tanítvány az, aki gyümölcsöt terem azáltal, hogy másokat tanítvánnyá tesz Krisztus számára” (Russell Burrill: *Az igazi tanítványság*. Budapest, 2001, Advent Kiadó. 33–34.old.).

Tanítványok lehettek volna...

SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 8:19-22; 19:16-26; Márk 10:17-23;
Lukács 4:16-30; 18:18-30; János 3:1-21**

„Monda pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, akik az én házamban vannak. És monda neki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára” (Lk 9:61-62).

Az élet különböző területein sok a talány. Az atomnál kisebb részecskék működésétől kezdve a tér és az idő törvényszerűségéig rengeteg minden van, amiről még csak fogalmunk sincs.

Mégis minden rejtély és nehezen megfejthető dolog közül az emberi szív mélységei a legkevésbé felderíthetők. Van, aki talán maga sem érti miként, de egyetlen pillanat alatt képes olyan döntést hozni, ami azután jó vagy rossz értelemben megváltoztatja az életét, sőt az üdvösségét is érinti. Nem csoda, hogy a Szentírás így fogalmaz a szívről szólva: „kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17:9).

Ezen a héten olyan emberekről olvasunk, akik tanítványok lehettek volna, és elgondolkodunk a szívükben meghozott döntésről is.

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Mi áll az evangéliumokban azokról, akik csatlakozhattak volna a tanítványokhoz? Milyen tanulságot vonhatunk le esetükből, ami nekünk is segíthet? Példájuk hogyan erősítheti hitünket és az Úr iránti elkötelezettségünket?

január 20.

AZ ÍRÁSTUDÓ

Olvassuk el Mt 8:19-20 verseit (vö. Lk 9:57-58)! Mi a történet lényege, üzenete? Milyen elveket találunk itt?

Ez a történet olyan valakiről szól, akit Jézus nem hívott el közvetlenül, ő mégis jelentkezett nála. Figyeljük meg azt is, hogy milyen lendülettel fejezi ki készségét: *bárhová követi az Urat!* Az Úr igaz követőjével is megesik, hogy bátran fogadkozik hűségéről (Lk 22:33), persze az ígéretek betartása már nem ilyen egyszerű (lásd 55-61 versek)!

Mikor történt utoljára, hogy merész ígérettel fogadtunk hűséget az Úrnak, később mégis megszegettük szavunkat? Mit tanultunk ebből az esetből?

E találkozásban figyelemreméltó, hogy aki Jézust most megszólította, foglalkozására nézve írástudó volt, Izráel képzett vezető rétegéhez tartozott, „kulturált, művelt férfiak” közé, akik sokra vitték az életben (*SDA Bible Commentary*. 5. köt. 365. old.). Közülük csak kevesen vállaltak közösséget Jézussal, a többség túlságosan fennhéjázó volt ehhez. Nem tanulni vágyva követték, hanem azért, hogy csapdába csalják. Ezt az írástudót azonban olyannyira megérintette Jézus tanítása, hogy tanítványául kívánt szegődni.

Ám az Úr ismerte az emberek szívét, és válasza arra utal, hogy az írástudó szándékai talán nem voltak tiszták. Lehet, hogy csupán világi érdekek vezérelték, amikor csatlakozni kívánt Jézushoz. Krisztus szavai azonban valószínűleg gyorsan kiábrándították effajta elképzeléseiből. Az Igéből nem tudjuk meg, mi lett a végső döntése, Jézus szavai hallatán azonban elképzelhető, hogy meghátrált.

Hogyan értelmezzük a fent leírt esetet, valamint Krisztus Mk 10:30 versében foglalt szavait? Nem ígért volna az Úr azonnali áldást követőinek? Ha igen, miért nem baj, ha számítunk rá? Vagy talán mégis helytelen?

EGY NÉVTELEN TANÍTVÁNY

Miről is van szó Mt 8:21-22 verseiben? Hogy mondhatott Jézus ilyet valakinek, aki előbb el akarta temetni az édesapját?

Tegnap egy írástudóról hallottunk, aki tanítvány szeretett volna lenni. Ma újabb jelentkezőről olvasunk, akinek sem a nevét, sem társadalmi hovatartozását nem tudni. E történetet elemezve felmerülhet a gondolat: vajon Jézus nem támasztott túl nagy elvárásokat követőivel szemben? Hiszen a férfi csak el akarta temetni az apját. A zsidó hit szerint az ember szent kötelessége tisztességes temetést biztosítani szüleinek. Miről is van itt szó tulajdonképpen?

Az általános felfogással ellentétben a fiatalember édesapja nem volt halott, még csak nem is haldoklott. Sőt az is lehetséges, hogy „igen jó egészségnek örvendett, és halálának ideje még nagyon messze volt” (*SDA Bible Commentary*. 5. köt. 366. old.). Ha ez valóban igaz, miért mondta a férfi mégis éppen ezt Jézusnak? Csak kifogás lett volna, amin Jézus átlátott? A halottakat szokás szerint még a haláluk napján eltemették, így ha az apa már meghalt, ez nem jelenthetett akadályt, hiszen fia csatlakozhatott volna Jézushoz, miután mindent elintéz.

Ezzel a válasszal a férfi valójában saját jelleméről rántotta le a leplet. Az írástudó heves ségével és hirtelen döntésével ellentétben lassú, fásult, a munka iránt nem lelkesedő, határozatlan és a dolgok elodázására hajlamos személyiséggel találkozunk. Nem akart azonnal elkötelezettséget vállalni, ezért tolt ki a döntést a bizonytalan jövőbe. Ha éppen akkor nem határoz, talán soha nem fog. Tulajdonképpen arra utalt, hogy majd akkor csatlakozik Jézus tanítványaihoz, amikor ő jónak látja. Jézus tudatosítani kívánta, hogy kevés az ideje küldetésére és tanítványai felkészítésére, így csak az lehet tanítvány, aki osztatlan figyelemre és teljes elkötelezettségre képes.

Kér tőlünk mostanában valamit az Úr (pl. szakítsunk meg egy kapcsolatot, hagyjunk fel egy rossz szokásunkkal, becsületesen fizessünk tizedet, tegyünk biznyságot valakinek), amit mi szeretnénk is megtenni, csak éppen még nem most? Milyen veszéllyel jár a halogatás?

A GAZDAG IFJÚ

Olvassuk el Mk 10:17-23 verseit (lásd még Mt 19:16-26 és Lk 18:18-30)! Mit tanulhatunk ennek az embernek az esetéből, aki szintén tanítvány lehetett volna?

A mai részben egy színes egyéniséggel találkozunk. Nem alázattal és nem is titokban ment Jézushoz, inkább igen látványosan. Márk szerint odaszaladt a Mesterhez és térdre borult előtte. Sem Márk, sem Máté nem nevezik meg, Lukács azonban annyit megemlít, hogy egy főemberről van szó, talán épp a zsidók főtanácsának egyik tagjáról. Máté szerint fiatal volt. A három beszámoló összevetéséből áll össze a „gazdag ifjú főember” megnevezés.

Jézus elé érve azonnal beszélgetésbe elegyedett vele, mintha hízelegni próbálna. A Mester azonban átlátta a helyzetet, és egyenest a lényegre tért, Isten törvényére irányítva a férfi gondolatait.

Vajon Jézus miért fordította az ifjú figyelmét a törvényre, amikor jól tudta, hogy nem cselekedetek által üdvözülünk (Róm 3:28; Gal 2:16)?

Bizonyos értelemben a válasz ott rejlik az ifjú feleletében. Jóllehet megtartotta a törvényt, mégis szíve mélyén úgy érezte, hogy ez még nem elegendő. Valami hiányzott neki, ezért is kérdezte: „*Mi fogyatkozás van még bennem?*” (Mt 19:20). Más szóval: kívülről, cselekedetei szerint az Úr hűséges követőjének tűnt, de ennél többre vágyott. Jézus szavai a fiatalember válaszával együtt arra utalnak, hogy szívében nem tért meg igazán. A parancsolatokra hivatkozva Jézus arra is rámutatott, hogy a törvény betartásában mutatkozik meg, ha az ember üdvösségre jut. Ennek része az is, hogy meghalunk az énnak. A gazdagság vált e férfi bálványává, Jézus ezzel szembesítette. Igaz embernek tűnt, de kincse a földön, nem pedig a mennyben volt, éppen ezért gyökeres szívbeli változásra volt szüksége.

Lehet, hogy látszólag eleget teszünk a parancsolatoknak, de hol a kincsünk? Mivel tudjuk alátámasztani a válaszunkat?

NIKODÉMUS

Az Újszövetség egyik legjobban ismert beszámolója Nikodémusról szól, aki éjszaka kereste fel Jézust, hogy az újjászületésről kérdezze: „*Mi módon lehetnek ezek?*” (Jn 3:9).

Olvassuk el Jn 3:1-21 verseit! Mivel kapcsolatban érdeklődött Nikodémus?

Figyelemreméltó, hogy Jézus a Szentlélek működéséről beszél Nikodémusnak, miközben Nikodémus szavaiból és cselekedeteiből kiderül: a Szentlélek éppen benne munkálkodik. Szíve őszinte szándékát mutatja, hogy tanulni jött Jézustól, nem pedig csapdába csalni, ahogyan sok kortársa tette.

Mit tanulhatunk abból, amit Krisztus Nikodémusnak mondott a tanítványág feltételével kapcsolatban?

Jézus nemcsak Nikodémus lelki szükségleteit figyelembe véve válaszolt, de amint *János evangéliumából* kiderül, meghatározta, mely tulajdonságok illenek a tanítványokhoz és melyek nem. Ezek szerint a zsidó származás még önmagában nem elegendő ahhoz, hogy az ember valóban tanítvány legyen. Szükség van az újjászületésre, ami összekapcsolja a hívőt a mennyek országával, és nyitottá teszi a Szentlélek folyamatos munkája előtt. Nikodémus félreértése is mutatja, mennyire nem elegendő a zsidó származás vagy a megfelelő családi háttér. Ez a helyzet újabb lehetőséget adott arra, hogy Jézus többet mondjon el a tanítványság természetéről. Nikodémus ugyan nem vállalta azonnal és nyíltan, hogy tanítvány lesz, alkalmanként, titokban mégis úgy viselkedett. Kezdetben csak feltételesen, hiszen akkor még nem kötelezte el magát. Amint tudjuk, később változott a helyzet (Jn 19:39).

Lehetséges, hogy jó családba születtünk, annak az egyháznak a tagjai vagyunk, amelynek hitelvei és tanításai egyeznek Isten Igéjével. Miért nem elég még ez? Hogyan kerülhetjük el a veszélyt, hogy azt higgyük: az egyházban való tagságon vagy a helyes hitelvek ismeretén kívül másra már nincs is szükség?

január 24.

A TÖBBSÉG HANGULATA

Tudjuk, hogy a megváltás személyes ügy. Nem csoportosan üdvözülünk, nem testületileg kerülünk a mennyek országába (lásd Ez 14:20). Végül a saját tetteinkért kell felelnünk, nem pedig a másokéért (Róm 14:12).

A legtöbben azonban nem elszigetelten élünk. Kapcsolatban állunk egymással, hatással vagyunk másokra, akik szintén hatnak ránk. Ez az emberi természettel együtt jár, a bűneset előtt is így volt (1Móz 3:6). Akár jó, akár rossz irányban, de mindenképpen éreztetjük hatásunkat. Sajnálatos, de igaz, hogy ha nem vigyázunk, rossz hatással lehetünk az emberekre.

Mi is történt Lk 4:16-30 versei szerint? Miért viselkedett ez a csoport egységesen így? Hogy jutottak ilyen állapotba ezek az emberek, akik lehetek volna Jézus tanítványai is?

Először ámulva hallgatták Jézus beszédét, amint azonban szavait élesebbnek érezték, egységesen ellene fordultak. Képzeljük el, mi lett volna, ha egyikük nem gerjed haragra, mint a többiek, hanem alázattal elismeri a dorgálás jogosságát! Ki tudja, hogy hatott volna másokra! Ehelyett azonban, amint Lukács írja, a zsinagógában *mindannyian* haragra lobbantak, annyira, hogy meg akarták ölni Jézust. Kétségkívül csak szították egymás dühét, míg végül az egész gyülekezet – akik azért mentek a zsinagógába, hogy az Urat imádják –, tomboló haragjában az életére tört. Talán azt is rossz néven vették volna, ha négy szemközt hallják meg feddő szavait, de valószínűleg akkor csak csendben otthagyták volna. Így azonban, a tömeg erejében bízva gyalázatosan viselkedtek.

Milyen könnyen befolyásol a tömeg véleménye vagy társadalmunk és kultúránk előítéletei, tanításai? Mit tegyünk, nehogy ránk is veszélyesen hasson a *többség* hangulata?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. „Nikodémus” c. fejezet, 131–139. old.; „Hallgass, némulj el!” c. fejezet, 276–283. old.; „Egy fogyatkozásod van” c. fejezet, 436–440. old.

„Az álszenteskedés és az eltorzult elvek világában élünk, de akinek az életében és tetteiben is látszik a megtérés, annak lelkesége egészséges, jó hatást tesz másokra. Most lépjenek a frontvonalba, akik ismerik az Igében kinyilatkoztatott igazságot! Testvéreim, Isten kéri ezt tőlünk. Befolyásunkat maradéktalanul vessük latba a jó ügy oldalán! Mindannyiunknak meg kell tanulni, hogyan álljunk ki az igazság védelmében, ami méltó arra, hogy elfogadjuk” (Ellen G. White: *Medical Ministry*. 22. old.).

„Nikodémus nem vallotta meg Krisztust nyíltan, mégis többször meghiúsította a nagytanácsban a papok tervét, hogy elveszítsék Őt. Mikor Jézust a kereszten felemelték, Nikodémus visszaemlékezett szavaira, amelyeket azon az éjszakai beszélgetésen az Olajfák hegyén mondott: *'És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie'* (Jn 3:14). Felismer-te Jézusban a világ Megváltóját” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. 4. kiad. Budapest, 2001, Advent Kiadó. 70. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Előfordult már, hogy minket is magával ragadott a *tömeg hangulata*, és érzelmi felindultságunkban olyat tettünk, amit azután később megbántunk? Ha igen, akkor mit tanultunk ebből az esetből, ami megvédhet, nehogy újból hasonló hibába essünk?
2. Idézzük fel újra, amit a héten már megállapítottunk, hogy pusztán az egyháztagság nem elegendő! Mit jelent ez a Hetednapi Adventista Egyház tagjainak? Hogy fenyeget minket is az a veszély, hogy mivel úgy érezzük, nálunk van az igazság, azt gondolnánk, másra már nincs is szükség? Szombatiskolai csoportunkban beszéljünk arról, hogyan védekezhetünk e tévhit ellen.
3. Vegyük számba még egyszer, hogy miféle indokokkal hátrították el a kötelezettségvállalást azok (kivéve Nikodémust), akik tanítványok lehettek volna! Milyen egyéb kifogással élnek még az emberek? Hogyan lehetünk segítségére azoknak, akik ezzel a nagy horderejű kérdéssel vívódnak?
4. Mennyiben más *hívőnek*, mint *tanítványnak* lenni?

IFJ. HÖRÖMPŐ GERGELY: MÁTÉ

Itt ülök én és szedem a vámot
– kettő helyett sokszor a hármat –,
hogy gazdagodjam, az a fontos,
a számításom sose pontos...
Vámszedő vagyok. Gyűlölt egy alak.
Fekély a társadalmon. Erkölcsi salak.
De néha... délután elnéztem messze,
Kapernaum határán pálmaligetekre,
narancs- és citromfákra. A dombok alatt
sok földműves már gabonát arat.
Aztán egyszer, mikor arra járt sokadszor
Jézus, követte Őt sok ember, asszony,
megállt; és én tétován felálltam.
„Gyere velem, jöjj, kövess bátran!”
– szólt. Rögtön csomagoltam
és tudtam, ezentúl övé vagyok,
élőn vagy holtan.
Mindig akadnak majd,
kik pénzt lesnek a Boltban,
de én a szívemet
Krisztusnak adtam.

Nők a tanítványok között

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 5:25-34; Lukács 1:26-38; 8:1-3;
10:38-42; János 4:4-30

„Monda pedig Mária: Imhol az Úrnak szolgálója, legyen nékem a te beszéded szerint” (Lk 1:38).

Krisztus földi szolgálata kezdetétől fogva mindig voltak nők is a tanítványai között. Édesanyja, Mária hozta világra a kisgyermek Jézust, amire természetesen csak egy nő képes. Mária hite és engedelmessége példaértékű mindenki számára, aki tanítvány kíván lenni. Az evangéliumokat olvasva tanúi lehetünk annak, hogy milyen komoly szerepet kaptak az asszonyok. Gondoljunk csak Jézus anyjára, Máriára, azután arra az asszonyra, aki Jézus ruháját megérintette és azonnal meggyógyult vagy a samaritánus nőre a kútnál. Rajtuk kívül is még számtalan példát látunk arra, hogy Krisztus követői, tanítványai lehetnek azok a nők, akik engednek Isten Lelke készítésének.

Ezen a héten néhány olyan esetet vizsgálunk meg, amikor Jézus nőket is bevont a szolgálatba, miközben igyekszünk mind jobban megérteni, mit is jelent tanítványnak lenni.

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Milyen hallatlan dolgokat kellett Jézus anyjának, Máriának hittel elfogadnia? A Biblia szerint milyen szerep jutott Jézus küldetésében a nőknek? Mit tanulhatunk a tanítványságról annak a történetnek kapcsán, amikor Jézus a samaritánus asszonnal találkozott a kútnál?

január 27.

„...**LEGYEN NÉKEM A TE BESZÉDED SZERINT**”

Lk 1:26-38 verseit olvasva képzeljük magunkat Mária helyzetébe! Milyen felfoghatatlan dolgok elfogadására szólította fel az angyal?

Az angyal szavai bizonyára igencsak próbára teheték Mária hitét még az ókorban is, amikor a természetfeletti dolgok fogalma sokkal elfogadottabb volt, mint számos mai, tudományos kultúrában. *Először is szűz léte-re terhes lett.* Volt erre példa a világ történelmében? S ha ez még nem lenne elég, születendő gyermeke az *Isten Fia* lesz. Természetes és érthető is a kérdése: „*Mimódon lesz ez...?*”. De amint az angyal felhívta figyelmét az unokatestvérével, Erzsébettel megesett csodára, aki idős korában lett várandós (Lk 1:5-25), megerősödött Isten iránti bizalma, „*mert az Istennél semmi sem lehetetlen*” (37. vers). Hittel és engedelmességgel elfogadta Isten akaratát.

Figyelmesen olvassuk el, mit válaszolt Mária az angyalnak, és közben imádkozzunk! „...legyen nékem a te beszéded szerint” (38. vers). Ezek szerint milyen volt a hozzáállása? Mária hite milyen szempontból példaértékű számunkra?

Jóllehet a megtestesülés témájáról évszázadok óta teológiai viták folynak, ez a kérdés még mindig felfoghatatlan rejtélynek számít. Képzeljük csak el, mennyi mindent *nem* értett ez a fiatal nő a vele megtörténtekből! Ennek ellenére mégis hittel meghajolt az Úr előtt, és engedte, hogy az Ő akarata legyen meg.

Az Úr Máriához hasonlóan minket is kér, hogy higgyünk, még ha nem is értünk mindent teljesen. Mária válaszát olvasva milyennek látjuk saját lelkületünket? Mennyire tudunk bízni Istenben olyan dolgok kapcsán, amelyeket egyelőre nem értünk?

JÉZUS NŐI KÖVETŐI

Lk 8:1-3 Jézus második galileai útját írja le, amikor a tizenkét tanítványon kívül mások is csatlakoztak hozzá. Kik voltak ők?

Lukács egyértelműen leírta, hogy nők is elkísérték Jézust missziós útjaira. Nincs ebben semmi meglepő, hiszen evangéliumában Lukács kihangsúlyozta, hogy az Úr mindenkinek üdvösséget, szabadulást hozott, beleértve a kirekesztetteket és a nőket is.

„Egyedül Lukács evangéliuma tájékoztat részletesen Jézus korai éveiről, és ezt gyakran a leginkább érintett nők, mint például Mária, Erzsébet és Anna szempontjából teszi... Mintha kifejezetten arra akarná felhívni figyelmünket, hogy a mennyeknek országa ugyanúgy elérhető a nők, mint a férfiak számára, és az evangélium örömhírének terjesztésében nekik is fontos szerepet szánt az Úr” (SDA Bible Commentary. 5. köt. 769–770. old.).

Szokatlan volt, hogy Jézus nőket is tanítványainak fogadott, hiszen akkoriban számos vallási mozgalom kirekesztette őket. Voltak tanítók, akik a nőket üresfejűnek tartották, mondván, hogy nem lehet tanítani őket, hiszen úgysem fogják fel a tudományt. Szerintük nyilvánosan nem is mutatkozhatnak férfiak társaságában; feladatuk, hogy fordítsák minden idejüket a háztartás ellátására. Ezzel ellentétben az evangélium első lapjától az utolsóig azt láthatjuk, hogy Jézus életét és küldetését asszonyok kísérték végig szolgálatkész jelenlétükkel.

Mt 27:55-56 és Mk 15:40-41 verseit olvasva mit tudhatunk még meg a nők szerepéről Jézus küldetésében?

Azok az asszonyok, akiket Jézus valamilyen betegségből gyógyított meg, úgy mutatták ki szeretetüket és odaadásukat iránta, hogy lehetőségeikhez mérten támogatták szolgálatában és gondoskodtak ellátásáról. Közülük néhányan valószínűleg özvegyek lehettek, akik elkísérték Krisztust útjaira, és ők gondoskodtak róla és tanítványairól. A lényeg azonban, hogy Isten Igéje is bemutatja, fontos szerepet töltöttek be a nők a korai egyház életében.

A közvetlen szövegösszefüggésen túllépve Gal 3:28 mennyiben támasztja alá, hogy az előítélet Krisztus elveivel ellenkezik? Vajon táplálunk magunkban Isten Igéjével nem összeegyeztethető érzéseket, előítéleteket?

„HA CSAK RUHÁIT ILLETHETEM IS...”

Mk 5:25-34 jól ismert szakasza arról az asszonyról ad hírt, akit Jézus egy nagyon komoly betegségből gyógyított meg. Jóllehet a történetben nem a szó szoros értelmében vett tanítványként szerepel, mégis olyan hitről tesz bizonyosságot, ami elengedhetetlen Krisztus követői részéről.

Figyeljük meg, mennyire máshogy közeledett Jézushoz Jairus, a zsinagóga vezetője (Mk 5:22-23)!

Milyen különbséget fedezhetünk fel? Ugyanakkor miben hasonlított egymásra a két találkozás?

Nincs tudomásunk arról, hogy ez az asszony korábban találkozott volna Jézussal. Az Ige szerint azért jött hozzá, mert előzőleg hallott róla, és növekedésnek indult benne a hit, még mielőtt egyszer is látta volna az Urat. Hitének ez volt az első megnyilvánulása (Jn 20:29; Zsid 11:1).

Az Ige semmi kétséget sem hagy afelől, hogy az asszony már régóta kétségbeesett lelkiállapotban volt. *Mózes harmadik könyvének* törvénye szerint tisztátalannak számított, tehát az emberek nem érinthették meg. Ha volt férje, még a vele való intim kapcsolatot is tiltotta a törvény, sőt gyakorlatilag a saját gyermekeit sem érinthette. És ez így ment már tizenkét éve!

Hitének mi volt a következő megnyilvánulása?

Bármennyire is igyekezett háttérben maradni, Jézus felhívta rá a figyelmet. Így mindenki füle hallatára el kellett mondania, ami vele történt. Tanítványként ez a vallomás volt az első lépése. Miután minden nyilvánosságra került, sokkal szabadabban tudta elmesélni, amit Jézus érte tett. Azért jött az Úrhoz, mert korábban hallott már róla, ezután pedig már a saját tapasztalatáról beszélhetett.

Miért kell akkor is kitartóan bízni az Úrban, ha a gyógyulás nem akkor és úgy következik be, amikor és ahogyan szeretnénk? Mi marad az embernek, ha már nem tud bízni az Úrban?

NYOMASZTÓ GONDOK

Akkor lehetünk Jézus tanítványai, ha személyesen ismerjük, és szoros kapcsolatot építünk ki vele. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha elég időt szánunk rá. Rohanó világunkban, amikor annyi minden kötheti le figyelmünket, könnyű elveszni a tennivalók tengerében. Tehát még jó és fontos dolgok is megakadályozhatják, hogy az Istennel való kapcsolatunk háttérbe szoruljon.

Hogyan világít rá Lk 10:38-42 szakasza, hogy akár a helyes dolgok is elvonhatják figyelmünket arról, ami a legfontosabb? Milyen üzenetet közvetít e két női „tanítvány” története?

Mária *hallgatta az Úr szavát*: nem lehetünk hű tanítványai, ha nem hallgatjuk Őt. Az Ige azt is elárulja, hogy Mária Jézus lábainál ült. Az I. században a tanítók magas széken ültek, míg tanítványaik a lábuk előtt, alacsonyabb székeken vagy a földön foglaltak helyet. Ha valaki egy másik ember lábainál ült, ezzel azt fejezte ki, hogy a tanítvány szerepét vállalja magára. Mária tehát azzal, hogy Jézus lábainál telepedett le, kinyilvánította: követője kíván lenni (ApCsel 22:3).

Testvére, Márta másképp látta a dolgokat. A görög szöveg szerint őt a felszolgálással kapcsolatos sürgés-forgás „vonta el”. Bizonyos szempontból ez érthető is, hiszen a Mester látogatta meg őket, tehát kötelességük volt gondoskodni vendégeikről. A testvére segítségére vonatkozó kérés is az akkori szokásoknak, hagyományoknak megfelelő értékrendet és elvárásokat tükrözött: Máriának eszerint nem a férfiak között, az ebédlő helyiségben, hanem a konyhában, a nők számára kijelölt helyen kellett volna lennie.

Jézus azonban mégsem Máriát, hanem Mártát dorgálta meg. Kétszer is kimondta nevét, talán, hogy így fejezze ki aggodalmát. Márta panasza jogos volt, de fedésével Jézus arra figyelmeztetett, hogy életünk szükséges dolgainál is vannak még fontosabbak. Ezt érdemes megszívlelni, mert néha bizony előfordul, hogy a sürgős, azonnal elvégzendő feladatok miatt kiszorítjuk életünkben azt, ami igazán lényeges; esetleg jó dolgok kirekesztik azt, ami létfontosságú, szükséges.

Miként találhatjuk meg a helyes egyensúlyt a tennivalók és a Jézus lábánál eltöltött idő között? Min kellene változtatnunk? Megeshet, hogy túlságosan követjük Mária, és kevésbé Márta példáját? Ha igen, hogyan?

A SAMÁRIAI ASSZONY A KÚTNÁL

Mivel nyerte meg Jézus beszélgetőpartnere bizalmát (Jn 4:4-30)? Ami pedig még fontosabb, hogyan lett az asszonyból Krisztus követője?

Mindenkinek, aki szeretne másokat Krisztushoz vezetni, érdemes alaposan tanulmányoznia, hogy győzte meg Jézus a samáriai asszonyt.

E folyamatnak négy fő szakaszát különíthetjük el:

- 1) vágyat ébreszteni az emberben valami jobb iránt (7–15. versek),
- 2) ráébreszteni a másikat arra, hogy valamire nagy szüksége van (16–20. versek),
- 3) döntésre szólítani, hogy fogadja el Jézust Megváltójának (21–26. versek),
- 4) bátorítani, hogy döntése szerint cselekedjen (26–30, 39–42. versek).

Képzeljük csak el, mit gondolhatott magában ez az asszony! Először is, itt ez az idegen, ráadásul zsidó, aki nem várt kedvességgel fordul hozzá. Azután kiderül, hogy ismeri legmélyebb és legsötétebb titkait, amelyekről nagy valószínűséggel csak ő tudott. Válaszában: „*Uram, látom, hogy te próféta vagy*” (19. vers), nemcsak bűneivel kapcsolatban rejlik vallomás, hanem Jézus különlegességét is elismeri. Figyeljük meg azt is: amikor az asszony már témát akart váltani, Jézus nem róta fel többé bűneit, inkább tapintattal felvette a beszélgetés új fonalát, hogy ezzel még több igazságra, végső soron pedig önmagához vezesse el. Ezúttal nem mint próféta, hanem mint Messiás munkálkodott. A Jézussal folytatott beszélgetés – és minden kétséget kizáróan leginkább saját titkainak felfedése – olyan mély benyomást keltett az asszonyban, hogy felébredt benne az Úrban való hit.

Hogyan tett bizonyosságot saját népének (29-39. versek)? Mivel gyakorolt rá Jézus olyan mély benyomást? Lehet, hogy bizonyosságtételében bűnvallomása is benne rejlett? Milyen hatása lett szavainak?

Ez az asszony nyilván nem a lelki tisztaság és a szelídlelkűség mintaképe volt, az Úr mégis eredményes bizonyosságtévővé formálta. Mi a történet tanulsága e két dologgal kapcsolatban: (1) ne ítélkezzünk mások lelkiállapota felett és (2) Isten megbocsáthat, kegyelmezhet a legbűnösebb embernek is?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. „Lázár, jöjj ki!” c. fejezet, 441–451. old.

„Az 'egy dolog', melyre Mártának szüksége volt, a csendes, odaadó lelkület és a mélyégsesebb vágyakozás a jövővel, a halhatatlan étellel kapcsolatos ismeretek után, valamint a lelki előrehaladáshoz szükséges kegyelem után. Kevésbé kellett aggódnia a mulandó dolgok miatt, s többet törődnie a maradandókkal. Jézus megtanítja gyermekeit, hogy minden lehetőséget megragadjanak, amikor olyan ismereteket szerezhhetnek, melyek bölccsé teszik őket az üdvösségre” (i. m. 442. old.).

„Lukács evangéliumának egyik sajátossága, hogy gyakran eleveníti fel Krisztusnak a palesztinai nőkért végzett tetteit, és említést tesz az érte végzett szolgálatokról is. Ez akkoriban újdonságnak számított, hiszen a zsidó nőknek alig volt kapcsolatuk a nyilvánossággal, bár tudomásunk van kivételes esetekről, amikor például Elizeus próféta asszonyok körében végezte szolgálatát, azok pedig támogatták őt” (*SDA Bible Commentary*. 5. köt. 769. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1. Idézzük fel ismét azt a történetet, amikor Mária megtudja, hogy csodálatos módon gyermeke születik! Gondoljunk ismét bele, milyen meglepő dolgokat kellett elhinnie, amelyeket valószínűleg nem is értett! Nekünk, keresztényeknek is mennyi mindent el kell hinnünk, még ha nem is értjük! Szombatiszkolai csoportunkban beszéljünk ezzel kapcsolatos gondolatainkról. Hogy tudjuk elfogadni, amit nem egészen értünk? Mivel segíthetünk annak, akiben kétségek merülnek fel a csupán hittel megközelíthető dolgokkal szemben?**
- 2. Miért olyan fontos támogatni a nők tanítványságát, különösen ma, amikor a legtöbb országban a gyülekezetek tagjai között több a nő?**
- 3. Jézust jellemezte a forradalmi újítás, átalakító erő, felszabadító, megújító, megerősítő gondolkodás, figyelmesség és támogatás. Senkit sem hagyott figyelmen kívül, nem mellőzött, nem közösített ki egyetlen embert sem a környezetében. Mai tanítványai is törekedjenek arra, hogy mindenki iránt kövessék példáját, nemzetiségtől, kultúrától, nemtől és származástól függetlenül. Mit tehetünk, hogy gyülekezetünkben mindenki úgy érezhesse: szívesen látják, és kivehesse részét a szolgálatból?**

GOMBOS ANDOR: BOCSÁSS MEG KÖNNYEN...

Sok-sok suttogó sóhaj,
Sok-sok vágyódás, óhaj
Száll fel e szívből Feléd.

Bűnnel és bajjal verten,
Bánattal, bízón esdem
Irgalmad írdát, kegyét.

Lásd meg keserű könnyem,
S mindent bocsáss meg könnyen,
Mit vétettem Ellened én.

Úristen, fönn az égben,
Kérlek, ó, lenn a mélyben:
Hallgass meg szent Fiadért!

A tanítványok származásbeli különbsége

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 15:21-28; Lukács 7:1-10; János 1:3;
Apostolok cselekedetei 10:28, 34-35; 11:25-30

*„Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket”
(1Kor 9:22).*

Jim elhivatottságot érzett, hogy egy idegen országban hirdesse az evangéliumot. Amikor odaért, megtudta, hogy a helybeliek minden idegent próbára tesznek, aki csak akkor maradhat ott, ha a próbát sikeresen kiállja, öklendezés nélkül lenyel egy bizonyos főzetet. Ellenkező esetben azonnal távoznia kell, nehogy a törzs étlapjára kerüljön. Jim figyelte, ahogy a bennszülöttek elkészítették a tejből, nyálból, megrágott fűszerekből és növényi főzetekből álló italt, aminek látványa és szaga egyaránt gyomorforgató volt, de nem volt mit tenni, imádkozott és megitta. Mindenki meglepődött (kiváltképp ő maga), hogy ez sikerült, és lent is tartotta a kotyvalékot, amivel elnyerte a jogot a maradásra.

Szokatlan dolgokra is kényszerülhetünk, ha Krisztushoz akarunk vezetni másokat. Előfordulhat, hogy mindenkinek mindenné kell válnunk, csak hogy némelyeket megnyerjünk az Úrnak. Ezt hozhatja magával a tanítvánnyá történő elhívás, ebben áll a nehézsége.

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Milyen más esetekről tudunk még, amikor Jézus a zsidókon kívül másoknak is szolgált? Kik voltak az *istenfélők*, és mit tanulhatunk tőlük? Mit tanulhatunk az antiókhiai tanítványoktól?

SAMARITÁNUSOK KÖRÉBEN

Olvassuk el a következő bibliaverseket! Ezek szerint hogyan viszonyul Isten a különböző fajkhoz, népekhez (Jn 1:3; ApCsel 10:28, 34-35; 17:26-28; Zsid 2:9)?

A Szentírás világosan fogalmaz: Krisztus teremtette az egész emberiséget, és a faji vagy nemzeti hovatartozástól függetlenül minden egyes emberért meghalt. Krisztus halálának egyetemességét elegendő bizonyítéknak kellene tekintenünk arra, hogy mennyire utálatos Isten előtt az előítélet.

Nem meglepő, hogy földi tartózkodása alatt Jézus a zsidókon kívül másoknak is szolgált. Pált nevezzük *a pogányok apostolának*, de Jézus is bizonyosságot tett nekik, amíg testben élt.

Mi történik Lk 17:11-16 és Jn 4:39-42 verseiben? Miről van itt szó?

A múlt heti tanulmányunkban láthattuk: amikor Jézus a samaritánus asszony múltjáról minden lényeges dolgot elmondott, az a vizeskorsóit is hátrahagyva futott, hogy hívja a falubelieket, találkozzanak ők is a Mesterrel. Még azt is mondta nekik, hogy talán Ő a Messiás. A Szentírásból tudjuk, hogy szavai nyomán sokakban felébredt a hit. Amikor pedig találkoztak Jézussal, marasztalták, feltételezhetően azért, hogy tovább hallgathassák tanítását.

A tíz leprásról szóló történet (Lk 17:11-16) szintén Jézusnak a samaritánusok körében végzett munkáját írja le. Samaritánus volt a tizedik leprás, aki visszatért köszönetet mondani. Amikor hangosan dicsérte az Urat, kifejezte háláját. Jézus nem titkolta, hogy azért gyógyult meg, mert hitt benne. A „gyógyulás” szó görög megfelelője a „megváltás” fogalmát is magában hordozza. Ez az egybeesés mutat rá, hogy hite nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is megmentette a samaritánust, akit Jézus is idegennek szólított. Noha tudta róla, hogy samaritánus, azaz idegen, nem akarta kirekeszteni, hanem megjutalmazta hitéért. Ezek a találkozások is mutatják, hogy Jézus nem a korabeli előítéletek szellemében bánt az emberekkel.

Egy dolog azt mondani, hogy nem szabad előítéletet dédelgetnünk másokkal szemben, de egészen más mentesnek lenni e romboló érzelmektől. Gyakorlatilag mit tehetünk, hogy megszabaduljunk az előítélet béklyóiból?

AZ ISTENFÉLŐK

Az I. században azokat a nem zsidó származású embereket nevezték *istenfélők*-nek, akik névleg elfogadták a zsidók vallását, ajándékokat is vittek a zsinagógákba és látogatták a szombati istentiszteleteket is. Nem voltak azonban hajlandók alávetni magukat a prozelita keresztségnek, illetve a rabbik minden előírásának. Ilyen *istenfélő* volt a százados is, akiről Lk 7:1-10 verseiben olvashatunk.

Olvassuk el a történetet! Mit tudhatunk meg e pogány tanítvány hitéről és jelleméről?

Jézus számára a százados hite volt annak a munkának az előjele, „amit majd az evangélium fog elvégezni a pogányok között. Örömmel tekintett előre, amikor majd minden nemzetből lelkek gyűlnek össze országába” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 261. old.).

Az apostolok cselekedetei 10. fejezete egy másik római tisztségviselőt mutat be. Kornélius százados komoly, istenfélő ember volt. Nagylelkűen bánt a nélkülözőkkel és buzgón imádkozott. Isten egy angyalt küldött, hogy adja tudtára: színe előtt ajándékok elfogadásra, imái meghallgatásra találtak. Az angyalnak Pétert is fel kellett keresnie, aki ezután elment a százados házához, nem törődve a zsidók fenntartásaival, szidalmaival. Isten figyelmeztette Pétert, hogy ne tekintsen közönségesnek, tisztátalannak olyan embereket, mint pl. Kornélius, akiket Ő megtisztított.

Miközben Péter Kornélius egybegyűlt háza népe előtt hirdette Isten Igéjét (ApCsel 10:44-46), a zsidó jelenlevők legnagyobb csodálkozására a Szentlélek félbeszakította beszédét a pogányok pünkösdsje jelenségével.

Olvassuk el ApCsel 11:1-3 verseit! Hogy hatottak a történetek Jézus zsidó követőire? Ma miért tűnik annyira megdöbbenőnek a viselkedésük? Milyen tanulságot szűrhetünk le az esetből?

Ezek az emberek Jézus követőinek vallották magukat, mégsem értették a teljes evangéliumot. Nagyon vigyázzunk, nehogy bármilyen, Krisztus elveivel ellenkező kulturális, neveltetésből fakadó vagy társadalmi hatásnak engedve hitünk legtisztább elveitől eltérően éljünk!

A KANANITA ASSZONY

Földi szolgálata során Jézus egyszer visszavonult Tírusz és Szidón vidékére. Bizonyos értelemben *el kellett hagynia a várost*, mert közte és a zsidó vezető réteg között nőttön-nőtt a feszültség. E pogányok által lakott területen belépett egy házba, és nem akarta, hogy a nép erről tudomást szerezzen (Mk 7:24). Egy kanaanita asszony azonban hamarosan rátalált.

Olvassuk el Mt 15:21-28 verseit, majd válaszoljunk a következő kérdésekre:

1. Miért szólította az asszony Jézust „Dávid fiá”-nak, ami a Messiásnak kijáró elnevezés volt? Ez alapján milyen mélyen ismerhette Jézust?

2. Hogyan fogadták a tanítványok az asszony megjelenését? Miért volt jellemző rájuk ez a viselkedés?

3. Milyen kéréssel fordult a nő Jézushoz? Milyen helyzetben volt?

4. Mi volt az, ami könnyen kiábrándíthatta volna, de mégsem ez történt?

Gondoljunk bele: az asszony egy *megvetett* nép leánya volt, akik régtől fogva ellenséges viszonyban álltak Izráellel. Jézus először látszólag nem is vett tudomást róla, a tanítványok sem bizonyultak éppenséggel segítőkésznek, és az Úr első, hozzá intézett szavai sem biztatták, az asszony mégis szilárdan hitte, hogy Jézus az egyetlen reménye. Talán a kétségbeesés tette ennyire állhatatossá, ki tudja? Végeredményben azonban mind épp így Krisztustól függünk, akár elismerjük, akár nem.

Jézus ezzel az esettel igen nagy leckét adott tanítványainak. Az volt a célja, hogy megértesse velük, mennyire fontos a nem zsidó származásúak körében végzett munka is. Ennek szemléltetésére szándékosan mutatta be, hogy Ő egészen másképp viszonyul az emberekhez. A tizenkettőnek sokat kellett még tanulnia arról, hogy mit is jelent valójában tanítványnak lenni.

Gondoljunk ismét az asszonyra! Mit tanulhatunk viselkedéséből, tetteiből, szavaiból és hitéből, ami által mind jobb tanítvánnyá válhatunk?

FÜLÖP ÉS AZ ETIÓP KOMORNYIK

A tanítványsággal kapcsolatos történetek közül az egyik legérdekesebbet ApCsel 8:26-40 verseiben találjuk, ami Fülöp és az etióp komornyik esetét írja le.

Olvassuk el a teljes történetet (ApCsel 8:26-40), majd válaszoljunk a következő kérdésekre:

- 1. Miből következtethetünk arra, hogy ez az ember már hallott az igazságról, és valóban kutatta azt?**

- 2. Mi volt a Szentírás szerepe abban, hogy végül tanítvány lett?**

- 3. Fülöp szerint mi kellett ahhoz, hogy a komornyik megkeresztelkedjen?**

- 4. Mit tanulhatunk a tanítványságról Fülöpnek ebben a történetben betöltött szerepét nézve? Milyen jellemvonásokat fedezhetünk fel benne, amelyek azután az Úr eredményes biztonságtevőjévé tették?**

Óriási szerepe volt a gondviselésnek ebben a történetben. Fülöp engedelmeskedett az angyalnak, ezért találkozott a szerencsen komornyikkal az úton. Az is szembeűnő, hogy éppen Jeruzsálemből Gázába tartott (milyen jelképes üzenetet találunk ebben?). Az etióp komornyik is nyilván *istenfélő* volt. Történetesen épp az Írást, *Ézsaiás könyvét* olvasta, még pontosabban pedig a Biblia legnagyobb messiási próféciáját, az 53. fejezetet. Ez a rész Krisztus értünk vállalt, helyettes halálát írja le. Amikor Fülöp elmagyarázta, mit jelent ez, éppen *egy vízhez* értek. A komornyik meg akart keresztelkedni. Mintha minden menetrend szerint történt volna.

A komornyik továbbment az ő útján örömmel (ApCsel 8:39), biztosan azért, mert akkor értette meg, hogy Jézus az ő bűneiért is meghalt. A hit nem érzelmi alapon működik; ragaszkodnunk kell hitünkhöz, még akkor is, ha nincsenek emelkedett érzéseink. Miért olyan fontos mégis a körülményeinktől függetlenül örülni, hogy tanítványok lehetünk, akik Jézus halála által bocsánatot nyertek bűneikre?

AZ ANTIÓKHIAI GYÜLEKEZET

Az István megkövezését követő üldözés és Saulnak a megtérése utáni munkássága révén sok földre eljutott az evangélium, így a szíriai Antiókhiaába is, ahol először hirdették szervezett formában a pogányoknak. Lukács szerint az Úr keze nyugodott e kezdeményezésen, és „*nagy sokaság tére meg az Úrhoz, hívóvé lévén*” (ApCsel 11:21). Ezért a jeruzsálemi gyülekezet vezetői elküldték Barnabást segítségül.

Megérkezése után Barnabás felkérte a tárzusi Sault, támogassa tanítványi küldetésében, aminek azután rendkívüli hatása lett a hívők közösségére. Nemcsak növekedésnek indult a gyülekezet, de az egymásról való gondoskodás, a sáfárság és a küldetéstudat is megerősödött.

Milyen probléma merült fel ApCsel 11:25-30 versei szerint? Mit tett ekkor a gyülekezet? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből mai misszióunkkal kapcsolatban?

Figyeljük meg azt is, hogy amikor Pál és Barnabás Antiókhiaába ment, egy egész évig „*tanítottak nagy sokaságot*”. Mire következtethetünk ebből a tanítás szerepét illetően?

ApCsel 13:1-3 verseiből még több kiderül a korai egyház összetételéről. Tudjuk, hogy Barnabás ciprusi zsidó volt, Saul pedig tárzusi, szintén nem Izráelből való. Manaén jó barátja vagy fogadott testvére lehetett Heródes Antipásznak. Simeont *Niger*-nek hívták, ami latinul annyit tesz: „fekete”. Lucius Észak-Afrikából, Cirénéből érkezett. A vezetők származása tehát igencsak eltérő volt, nemcsak zsidókat találunk közöttük.

E vezetők komolyan vették tanítványi küldetésüket. Böjtöltek és imádkoztak, és a Szentlélek épp itt jelentette ki akaratát a misszióval kapcsolatban. Sault és Barnabást bízták meg, hogy eljuttassák az evangéliumot „*a földnek mind végső határáig*”, ApCsel 1:8 szavait beteljesítve. E versek fényében a küldetéstudat, a tanítás, az odaszentelődés és az elkötelezettség együttesen képezik a tanítványság alappilléreit.

Az emberi szükségletek a szolgálat és a bizonyágtétel lehetőségét nyújtják az egyháznak. Sokan szűkölködnek körülöttünk. Mennyire élünk a szolgálatra adódó alkalommal, bemutatva Jézust az embereknek?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Jn 12:20-33; ApCsel 9:1-31; 22:1-21; 26:2-18; Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. „A százados” c. fejezetből, 259-261. old.; „A válszfalak leomlanak” c. fejezet, 335-339. old.; „A külső udvarban” c. fejezetből, 525-527. old.

„[A százados] még nem látta a Megváltót, de amit hallott felőle, az hittel töltötte el. Ez a római a zsidók formalizmusa ellenére meg volt győződve arról, hogy hitük az övénél felsőbbrendű. Ő már áttörte a nemzeti előítélet és gyűlölet gátját, amely elválasztotta a győzőket a legyőzöttektől. Kinyilvánította tiszteletét Isten iránt, és jóindulatú volt a zsidókhöz, mint az Úr imádóihoz. Krisztus tanításában – ahogyan elmondták neki – megtalálta, amire a léleknek szüksége van. Ami lelkiség csak találtatott benne, az megrezdült a Megváltó szavaira” (i. m. 259. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1. Vizsgáljuk meg az antiókhiai mintát! Mit tanulhatunk belőle közösségi szinten, ami gyülekezetünk bizonyágtételét még hatékonyabbá tenné?**
- 2. Az adventista gyülekezetek szépen növekednek, ez a keresztségek számából is látszik. A tanítvánnyá tétel terén azonban még fejlődünk kell, hogy elegendő segítséget nyújthassunk a már megkeresztelteknek. Tudjuk, hogy sokan elhagyják az egyházat a keresztséget követően. Mit gondolunk erről? Mi hogyan éljük meg a keresztség utáni időszakot? Kaptunk-e elegendő segítséget a hitben való növekedéshez? Mit szerettünk volna másképp? Hogy támogathatná gyülekezetünk jobban az új tagokat?**
- 3. A komornyik *Ézsaiás könyve* 53. fejezetét olvasta. Nézzük át mi is ezt a részt! Mit mond itt az Úr Jézus értünk vállalt halálával kapcsolatban? Mit tett az érdekünkben Jézus az Ige szerint, és ez milyen reménnyel tölthet el? Miért kell Jézus halálára tenni a hangsúlyt bizonyágtevésünk és a tanítvánnyá tétel egész folyamata során?**

**BULÁNYI KÁLMÁNNÉ:
„NAGY, SZENT DOLOG VAN KÉSZÜLŐBEN”**

Itt ülök hófehér ruhában,
mint a kezdet és a vég jele.
Várom, hogy meghaljon a régi,
s a Lélek újjal töltse be.

„Nagy, szent dolog van készülőben”
ékes fény, átsütő ragyogás:
a víz hűvös ölelésében
megszületik a megtisztulás.

Ó, hányszor vártam erre:
letenni bűnöm terheit,
amely lehúzott, egyre lejjebb,
hordozva vétkeim súlyait.

Imádkozva ülök Előtte,
és várom a dicső pillanatot,
mikor a víz felettem csobban –
én meghalok, én feltámadok!

Felkészülés a tanítványságra

SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 5–7; 10:1; 10:5–11:1; Márk 3:1-19;
Lukács 6:12-16**

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5:14-16).

Tanítványnak Jézus Krisztus követőjét nevezzük, aki állhatatosan törekszik, hogy jellemében egyre inkább Mesteréhez hasonlítson. Ahogyan Jézus tanította és elküldte tanítványait, ugyanúgy minden gyülekezetnek feladata olyan jól működő programokat szervezni, amelyek segítik és bátorítják a tanítványokat lelki fejlődésükben. Hiszen mi haszna annak, ha emberek tömegeit kereszteljük meg, akik azután hamarosan el is hagyják az egyházat? Így nem lehetünk hűek Istentől jövő küldetésünkhöz. Jézus azt mondta: *„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében”* (Mt 28:19). A magyar fordításban a *„tegyetek tanítványokká”* kifejezés hűen tükrözi Jézus szándékát, ami alatt nemcsak a tanítást kell értenünk, hanem mindenfajta támogatás biztosítását, amire egy újonnan megkeresztelt tagnak szüksége lehet. A héten megvizsgáljuk, hogyan érdemes felkészülni a tanítványi küldetésre.

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Hogyan készítette fel Jézus a tanítványait? Mielőtt elküldte őket a szolgálatra, felhívta a figyelmüket valamire. Milyen elveket tanulhatunk szavaiból a tanítványsággal kapcsolatban? A Hegyi beszédből mire következtethetünk a tanítványsággal kapcsolatban? Miféle ellenállásra számíthatnak Krisztus követői?

A TANÍTVÁNYOK KIVÁLASZTÁSA

Márk evangéliuma 3. fejezete azzal a történettel kezdődik, amikor Jézus egyik szombatn a zsinagógába belépve meggyógyította a száradt kezű embert, ami egyike volt híres szombatnapi gyógyításainak. Mk 3:1-12 verseiben a következő fonákság figyelhető meg: a vallási vezetők azon tanakodtak, hogyan ölhetnék meg Jézust, miközben a Mestert hatalmas tömeg vette körül, akármerre járt. Az egyik csoport rettegett hatalmától, míg mások épp annak áldásaira vágyódtak.

Miről szól Mk 3:13-19? Lásd még: Lk 6:12-16!

Mindkét igehely olyan esetet ír le, amikor Jézus maga mögött hagyta követőinek *sokaságát*, és csak a kiválasztott tanítványok csoportját vitte magával. Közülük is elhívott tizenkettőt, akikre az apostoli munkát bízta.

E feladatra Jézus maga választotta ki a megfelelő személyeket. Ez is a már korábban tanultakat igazolja: Ő kezdeményez, elhív, mi pedig elfogadhatjuk a hívását. Ez természetesen magában foglalja azt is, hogy készen kell állnunk a szolgálatra, bármilyen minőségben hív is el minket az Úr.

Mi a különbség a tanítvány és az apostol között? A tanítvány, amint azt az elnevezésből is láthatjuk, mestere tanítását követi. Az *apostol* kifejezés a görög *apo* és *stello* szavakból ered, ami annyit tesz: „elküldeni valahonnan”. Az apostol nagykövet, küldött volt, aki urát vagy országát képviselte. A tanítványok és az apostolok is részesültek tanításban, de az apostolokat külön felkészítették arra, hogy megfelelő módon képviseljék mesterüket vagy a küldő szervezetet. Jézus azért választotta ki a tizenkettőt, hogy mellette legyenek, és elküldhesse őket az evangéliumot hirdetni. Máté szerint „*hatalmat ada nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget*” (Mt 10:1). Nyilván azért választotta ki őket, hogy képzett munkásaiként segítsenek neki a szüntelenül körülötte tolongó tömeg lelki vezetésében (*SDA Bible Commentary*. 5. köt. 322. old. alapján).

Mennyire lehetünk elégedettek azzal, amit most az Úrért teszünk? Többet is tehetnénk? Volna rá lehetőségünk? Mi tart vissza? Lehetséges, hogy főleg saját büszkeségünk és önzésünk akadályoz?

A HEGYI BESZÉD

A Hegyi beszédet (Máté 5–7) sokan Jézus nyilvános szolgálatát bevezető nyilatkozatának tartják, amelyben felvázolta országa erkölcsi alapjait. Felfoghatjuk a tanítványi élet bemutatásának is, hiszen leírja, hogy mi jellemzi hűséges követői életét.

Mi volt Jézus szavainak háttere (Mt 5:1)? Kik hallgatták?

Ki tudja, hány könyvet írtak már erről a prédikációról?! A témánk szerint mi is megvizsgáljuk azokat az elemeket, amelyek azzal kapcsolatosak, hogy mit jelent Jézus tanítványaként élni.

Mit üzen követőinek Krisztus Mt 5:13-16? Miért olyan különösen fontos számunkra ez a rész, tekintettel Jel 14:6-12 hármasszöveg üzenetére?

Olvassuk el Mt 6:5-13 verseit! Milyen lényeges dologra kívánta Jézus felhívni a figyelmet?

Milyen szempontból mondhatjuk, hogy Mt 6:19-21 a tanítványság lényegét ragadja meg? Hol van a kincsünk, azaz hol a szívünk: a mennyben, vagy a földön? Ha nem vagyunk igazán elégedettek a válasszal, mit tehetünk?

A HEGYI BESZÉD (folytatás)

Ahogy egy korábbi tanulmányban említettük, egyházunk nehézségei közé tartozik az újonnan megkeresztelt tagok Krisztus közösségében való megtartása. Ez is kapcsolatos a tanítványsággal – megtanítani az embereknek, hogy mit jelent Krisztus követőjeként, országa polgáraként élni. A Hegyi beszédben számos példát és tanítást találunk, amelyeket Krisztus minden követőjének el kell sajátítania. E szakaszt olvasva mérlegeljük: hogy vonatkoztathatom tanácsait az életemre? Hogy tudja gyülekezetünk az itt felsorolt elveket úgy átadni az új tagoknak, hogy mind jobb tanítványai legyenek Krisztusnak?

Milyen lényeges tanítás és figyelmeztetés hangzott el Mt 7:1-5-ben, amit Krisztus tanítványainak feltétlenül meg kell szívlelniük? Mit jelent az, hogy ne ítélezzünk?

Mit üzent Jézus a tanítványainak Mt 7:15-20 verseiben! Olvasás közben gondolkozzunk azon, hogy milyen gyümölcsöt is terem az életünk!

Könnyű Krisztus követőjének, tanítványának tartani magunkat, ám valóban annak lenni már nehezebb. Miközben igyekszünk jó tanítványt nevelni magunkból vagy másokból, ne feledjük Jézusnak a következő igeszakaszokban olvasható, egyértelmű szavait!

Miért fontos megérteni, mire utalt Jézus Mt 7:24-27 verseiben? Mi minden forog itt szó szerint kockán? Hogyan értsük ezt az igeszakaszt, tekintettel arra, hogy a Bibliában szereplő többi ígéret szerint a megváltást hit által, nem pedig cselekedeteink révén nyerhetjük el?

ÚTBAIGAZÍTÁS MISSZIÓS KÜLDETÉSHEZ

Jézus arról beszélt, hogy tanítványai embereket „halásznak” majd (Mt 4:19), ám ez nem következett be azonnal. Először csupán figyelték a Mestert munkája közben. Amikor Jézus Galileában szolgált, „*hirdetvén az Isten országának evangéliumát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtlenséget*”, megszánta a hatalmas tömeget, „*mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok*” (Mt 9:35-36). „*Az aratni való sok, de a munkás kevés*” – mondta Jézus, és arra kérte tanítványait, hogy imádkozzanak az aratás Urához, küldjön munkásokat aratásába (37. vers).

Olvassuk el Jézusnak a tizenkét tanítványhoz intézett szavait (Mt 10:1; 10:5–11:1)! Az itt felsorolt elvek közül melyek lehetnek nekünk is segítségül, miközben másokat Krisztushoz vezetünk?

Krisztus mai tanítványaiként sokat tanulhatunk e versekből. Azt azonban világosan kell látnunk, hogy a Krisztusról való bizonyágtétel nem könnyű feladat. Számolhatunk ellenkezéssel, különféle bajokkal, sőt néha még üldözéssel is, tehát ne lepődjünk meg, ha ilyesmi előfordul. Akkor kellene inkább aggódnunk, ha ezek mind elmaradnának.

Nézzük át újra a mai bibliaidézeteket! Milyen ellenállásba, bajokba, szenvedésekbe ütközhetünk? Mi mindent éltünk már meg mi magunk abból, amire itt Jézus majdnem kétezer évvel ezelőtt felhívta figyelmünket?

Jézus nem ígért tanítványainak könnyű életet. Az egyház története is teljességgel alátámasztja szavait. És mégis, e figyelmeztetések mellett az Úr a bátorítás és a remény szavait is szólja. Ezeket olvasva kérjük, hogy ránk nézve is váljanak valóra! Éppen most az üzenet melyik részéből meríthetünk erőt?

február 14.

A HETVEN TANÍTVÁNY KIKÜLDÉSE

Egyedül *Lukács evangéliumában* olvashatunk arról, hogy Jézus kiválasztott hetven tanítványt, akiket elküldött hirdetni az Igét (Lk 10:1-23; 2Móz 24:1, 9). A nekik mondott utasításai sok szempontból hasonlítottak azokhoz, amelyeket a tizenkét tanítványnak hagyott meg. Ellátta őket fontos tanácsaival, majd elküldte kettesével azokba a városokba, illetve helyekre, ahova Ő is menni szándékozott. Úgy tűnik, küldetésükkel Jézus saját útját kellett előkészíteniük. Tulajdonképpen egyengetniük kellett az utat az emberek szívéhez, hogy amikor Jézus jár arra, el tudják fogadni. Hogyan alkalmazható ez saját szolgálatunkra, amikor segítünk felkészülni az embereknek a Jézussal való találkozásra?

Miért volt előnyös kettesével küldeni a tanítványokat? Mit tanulhatunk ma ebből a példából?

Lk 10:17 szerint a hetven tanítvány örömmel tért vissza a küldetésről, mert mint mondják: „*még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!*” Kétségkívül teljesen magával ragadta őket a Jézustól kapott erő, amit valóban az Ő hatalmának tulajdonítottak. Jézus megerősítette: mindez az Ő erejéből történhetett meg, de arra is figyelmeztette őket, hogy inkább az ennél lényegesebb dolgoknak örüljenek.

Miért mondta Jézus a Lk 10:20 versében feljegyzett szavakat, és mi az üzenete ennek számunkra?

Üdvösségünk még nem biztosított azzal, ha nagy dolgokat viszünk végbe Jézus nevében (Mt 7:22-23). Lesznek, akiknek az utolsó napon kell ezzel szembesülniük. Nem a lelkiállapotunk vagy az egyház tekintélye, még csak nem is az emberek megnyerésért végzett eredményes szolgálatunk számít igazán. A lényeg, hogy a nevünk fel legyen írva a mennyben, olyan nevek között, amelyeket az Úr nem töröl ki az élet nagy könyvéből (Jel 3:5). Ez pedig azért olyan fontos, mert akinek a neve szerepel a mennyi feljegyzésekben, Jézus által örök életet nyer.

Annyira lefoglalhat még a másokért végzett szolgálat is, hogy emiatt elhanyagoljuk saját lelki életünket és egészségünket? Hogyan kerülhetjük el ezt a burkolt csapdát? Ugyanakkor hogyan erősíti saját lelki életünket a mások üdvösségéért végzett munka?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 256–258. old.; 288–297. old.; *Előtted az élet*. Budapest, 1992, Advent Kiadó. 76–78. old.; Mk 6:6-13

„Ebben a rövid szövegben (Mt 5:1) mindjárt három tényező is rávilágít a Hegyi beszéd igazi jelentőségére. 1) Jézus akkor kezdett tanítani, *miután leült*. A zsidó rabbik leültek, amikor hivatalosan tanítani kezdtek... Amikor tehát Jézus leült tanítványait tanítani, azt jelezte, hogy tanítása központi szerepet játszik, hivatalos. 2) A továbbiakban Máté megemlíti: *'megnyitván száját, tanítja vala őket'*... a) A görögben ezt a kifejezést egyrészt ünnepélyes, komoly, jelentőség-teljes beszédekre alkalmazták... b) Akkor is használták ezt a kifejezést, amikor valaki tiszta szívből, őszintén szólt, mindent elmondott. Igazán meghitt, korlátok nélküli tanításra utaltak ezzel... 3)... Ami pedig a legfontosabb az itt tárgyalt mondattal kapcsolatban, hogy a görögben a tanított ige nem *befejezett múltban* szerepel, hanem *folymatos múlt időben*, ami az ismételt, szokásszerű cselekvésre utal. Tehát a helyes fordítás így hangozna: 'Ezt szokta nekik tanítani'. Máté görög nyelven a lehető legegyszerűbben azt fejezte ki, hogy a Hegyi beszéd tulajdonképpen nem egyetlen prédikáció, amelyet Jézus egy bizonyos időben, egy bizonyos alkalommal mondott el, hanem a lényege mindannak, amire az Úr állandóan és szokása szerint tanította követőit" (William Barclay: *The Gospel of Matthew*. Philadelphia, 1975, The Westminster Press. 1. köt. 86–87. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Milyen tervet dolgozott ki gyülekezetünk a tanítványok képzésére? Mi az erőssége, illetve gyengéje ennek a programnak? Milyen gyakorlati lépéseket tehet a gyülekezet, hogy a tagok mind inkább erősödjenek tanítványi szerepükben?
2. Mit tehetünk egyénileg is azért, hogy gyülekezetünk új tagjai fejlődjenek a közösségben? Milyen lelki ajándékaink válhatnak segítségünkre ebben? Mi a szombatiskola szerepe e téren?
3. A tanítvánnyá tételhez olyan tanítványokra van szükség, akik tisztában vannak azzal, mit jelent Jézussal járni, tanulni tőle és példáját követni. Mit tanultunk a héten idézett bibliaversekből, amit alkalmazva jobban tudunk másoknak is segíteni a tanítvánnyá válás útján?

KÖZELI MUNKATÁRSÁK

„Ezután Pál Timótheust mutatja be a gyülekezetnek. Ezek a bemutatások sok mindent elárulnak arról, hogy mit tartottak fontosnak egymásból az apostolok. Pált és szolgatársát nem személyes jó barátság köti össze, hanem az ügy iránti közös elkötelezettség. Nem arról beszél az apostol, hogy neki személyesen milyen szolgálatot tett, hanem az a lényeg, hogy mennyire azonosult Timótheus az evangélium ügyével. A jó lelkület nem a jó ízű 'lelkizésekben' nyilvánul meg. A világ bűnei feletti sóhajtozási verseny győztese még nem biztos, hogy jó lelkületű. Az evangéliumhoz való viszonyunk dönti el azt, hogy mit jelent Isten az életünkben. A gyülekezeetről való gondoskodásunk a mérce, ez mutatja meg, hogy a szeretet hogyan kapcsol össze minket Istennel és egymással.

Pál jól tudta, hogy sokan vannak, akik csak látszatra szolgálói az evangéliumnak. Ezek a maguk hasznát keresték. Ezekről a szolgákról már korábban is szólt (Fil 1:14-27; 2:4). Az embernek nem természete az önzetlenség, a szolgálat látszatát pedig hamis cselekedetekkel is lehet kelteni. A Krisztusba vetett hit önmagában még nem tesz alkalmassá a szolgálatra, szükség van az önzetlen, szereteten alapuló felebaráti kapcsolatokra.

Timótheus megbízható, kipróbált munkatárs volt. Ez az evangélium szolgálatának fontos kritériuma (2Kor 2:9; 8:9; 9:13; 13:3). Timótheus kipróbáltságáról a gyülekezet is meggyőződhetett, hiszen a gyülekezet alapításának munkájában Pál ifjú tanítványa is részt vett. Az apostollal való szoros kapcsolata is garancia arra, hogy lelkiismeretesen végzi majd a küldetését. Személyes kapcsolataink összekötő ereje a jóban való fáradozásainkhoz ad erőt. Az igazán erős barátságot a másokért végzett szolgálat erősíti. Timótheust önmagával egyenrangú munkatársnak tartja Pál (vö. Fil 1:1). Köztük mégis az igazi összekötő erő: az evangélium ügye” (Dr. Szigeti Jenő: *Levél az örömről – Pál apostol levele a filippiekhez*. Budapest, 2004, Élet és Egészség Könyvkiadó. 58–59. old.).

A tanítványok élete

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 17:1-13; 18:1-4; 24; Márk 8:27-30; János 6:43-58

„A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítván, monda nékik: Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem” (Mk 8:34).

Ha figyelmesen olvassuk az evangéliumokban a Jézusról feljegyzett történeteket, mindenütt választ találunk arra a kérdésre, mit is jelent tanítványnak lenni.

Amint azt a fenti bibliaiszövegben is olvashattuk, újra és újra tudatosítani kell magunkban, hogy tanítványnak lenni: életforma. Ahhoz, hogy Krisztus hű követői legyünk, szükséges közösséget vállalni vele. Meg kell ismerni az Urat, és engedni kell, hogy Ő formáljon át. Közösséget kell vállalnunk vele, elfogadva mindazt, amit felkínál.

Az elméleti tudás még önmagában nem elegendő, és az sem, ha kívülről tudjuk a bibliaiszövegeket, hitelveket. Személyes, az életünket folyamatosan változtató tapasztalatot kell szerezni Krisztussal ahhoz, hogy tanítványai lehessünk. Ez a tanulmányunk arra a kérdésre keresi a választ, hogy mi is tartozik e tapasztalatok körébe.

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Mit jelent Krisztus testét enni és vérért inni? Mit tanulhatunk a hitről Jézus megdicsőülése történetéből? Miért mondja Jézus, hogy olyanok legyünk, mint a kisgyermekek? Mit jelent hordozni a keresztünket Jézusért?

február 17.

AZ ÉLET KENYERE

Milyen lelki tanulságra mutat rá Jézus Jn 6:43-58 verseiben? Miért olyan fontos megérteni szavait mindenkinek, aki tanítvány akar lenni? Mi a jelentősége az itt kifejtett igazságoknak azok számára, akik másokat is tanítvánnyá igyekeznek tenni?

Nem véletlen, hogy Jézus az ötezer ember megvendégelésének csodája (Jn 6:1-14) után mondta el ezt a tanítását. Az emberek válaszából azonban kitűnt, hogy szívük még mindig világi dolgokkal volt tele, és Jézusban olyan földi királyt láttak, aki képes kielégíteni evilági szükségleteiket. Ő azonban nem ezért jött az emberek közé, nem ez volt az elsődleges célja.

A fenti szövegek szerint miért jött Jézus a földre? Lásd még Jn 6:26-27 verseit!

„Krisztus testét enni és vérét inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónak, hinni, hogy megbocsátja bűneinket, Benne teljességre jutunk. Ha szeretetét szemléljük, abban lakozunk, abból iszunk, természetének részesévé válhatunk. Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára. Az étel nem segít rajtunk, csak ha megesszük, és ha lényünk részévé válik. Így Krisztus sem érték számunkra, ha nem ismerjük el személyes Megváltónak. Az elméleti tudás nem használ nekünk. Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünké válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 324–325. old.).

Milyen tapasztalatot szereztünk Jézus testének és vérének fogyasztásával? Hogyan történik ez, és milyen változásokat eredményez az ember életében? Beszélgessünk erről szombatiskolai csoportunkban!

A TANÍTVÁNYOK ÉS A GYERMEKEK

Mt 18:1 verse szerint a tanítványok azzal mentek Jézushoz, hogy vajon ki lesz a nagyobb a mennyek országában. Miért kérdezték ezt? A párhuzamos igehelyek szerint komoly versengés folyt közöttük, hogy ki lesz a nagyobb Isten országában (Mk 9:33-34; Lk 9:46-48). Ez nem csupán érzéketlenségükről árulkodik, hanem azt is bemutatja, milyen kevéssé értették az alázatosság és a szeretet elveit, Jézus országának alappilléreit.

Hogyan válaszolt Jézus a kérdésekre (Mt 18:1-4)? A gyermekek mely tulajdonságaikkal példázzák a tanítványság lényegét?

Gondoljuk végig, milyen fontos dologról beszél itt Jézus! Ha nem térünk meg, és nem leszünk olyanok, mint a kisgyermek, nem mehetünk majd be Isten országába. Más szóval, akkor elkárhozunk!

Több szempontból is megvizsgálhatjuk Jézus szavait. E szövegek kulcsszava valószínűleg a *megalázza*. Tanítványként legyünk olyan alázatosak, mint a kisgyerekek. Fel kell ismernünk: mindenben Istenre vagyunk utalva, teljességgel Atyánktól függünk, mint ahogy a gyermekek is tudják, hogy szükségük van szüleikre. Képtelenek gondoskodni önmagukról, hasonlóképpen mi sem vagyunk biztonságban az Úr nélkül. Ezért annyira fontos, hogy felismerjük, szükségünk van rá. Akkor kezdődött el a földön a bűn, amikor Ádám és Éva azt gondolta, hogy a saját kedvük szerint, Istentől függetlenül is boldogulni fognak.

A gyerekek általában elhiszik, amit mondunk nekik, még ha nem is értik igazán. Nekünk is ugyanígy meg kell tanulni hinni és bízni az Úr szavában, még ha nem is értünk mindent teljesen! Ha csak akkor ébredne bennünk hit, ha Jézussal és a megváltással kapcsolatban mindent maradéktalanul fel tudnánk fogni, nem jutnánk üdvösségre soha, mert nem tanulnánk meg hinni. Meg kell térnünk, amint azt Jézus mondta; ehhez pedig gyermeki lelkület szükséges, hogy elfogadjuk azt is, amit nem értünk teljesen. Hiszen mi szükség volna a hitre, ha mindent tökéletesen értenénk?

KRISZTUS MEGDICSŐÜLÉSE

Az evangéliumokban feljegyzett események közül az egyik legcsodálatosabb Krisztus megdicsőülése, amikor néhány tanítványa szeme láttára Isten rendkívüli módon nyilatkoztatta ki önmagát.

Milyen három dolog történt Mt 17:1-13 szerint, aminek meg kellett volna erősítenie a tanítványok hitét?

1. _____
2. _____
3. _____

Jézus nem hív el tanítványának, követőjének anélkül, hogy ne adna okot a hitre. Természetesen nem kapunk minden kérdésünkre választ, de elegendő érveléssel szolgál a hit mellett olyan dolgok tekintetében is, amelyeket nem értünk teljesen. Még ha mi nem is lehetünk tanúi mindannak, amit a három tanítvány a hegyen látott, Krisztus követőiként mindent megkapunk ahhoz, hogy bízni tudjunk az Úrban, jóságában. Mi döntjük el, hogyan élünk a hit ajándékával (Jn 1:9; Ef 2:8), és ettől függ, hogy növekszük, megreked a fejlődésben, esetleg elhal bennünk.

A tanítványok olyan eseményeknek lehettek tanúi, amelyeket legtöbbször sohasem fogunk látni. Ennek ellenére mit tudhatunk meg róluk az alábbi versekből (Mt 26:56, 69-75; Mk 9:30-32; Jn 20:19)? Milyen tanulságot vonhatunk le viselkedésükből?

Talán felmerül bennünk a gondolat: „Ó, bárcsak megadná nekem Isten ezt vagy azt, akkor biztosan megerősödne a hitem!” Miért veszélyes, ha Krisztus tanítványai így gondolkodnak? Ezzel szemben mivel erősíthetjük az Istentől kapott hitünket?

PRÉDIKÁCIÓ AZ OLAJFÁK HEGYÉN

Máté evangéliuma 24. és 25. fejezetében Jézusnak az Olajfák hegyén tartott prédikációját olvashatjuk. Jézus szavai azután hangzottak el, hogy a tanítványok Heródes templomának káprázatos szépségéről beszéltek.

Az advent mely főbb jeleit sorolta fel tanítványainak Jézus az Olajfák hegyén?

Mt 24:4-5 _____

9–10. versek _____

11–13. versek _____

23–27. versek _____

36–44. versek _____

E versek rávilágítanak a tanítványsággal kapcsolatban több jelentős gondolatra. Talán az egyik legfontosabb az lehet, hogy számolnunk kell a lelki veszélyekkel. A nagy küzdelem kellős közepén, a jó és a rossz közötti háborúban éljük az életünket, számtalan csalás között, amelyek közül némelyik olyannyira megtévesztő, hogy még a választottakat is elhitetheti (Mt 24:24). Ha megvizsgáljuk ennek az üzenetnek a szövegkörnyezetét, rájövünk, hogy egyre éberebben kell óvakodnunk e csalásoktól.

Éppen ezért fontos szilárdan állni a hitben, és tudatosítani magunkban az ezzel kapcsolatos céljainkat, hitünk létjogosultságát. Amikor pedig új tagokat nyerünk meg Isten ügyének, fel kell világosítanunk őket is Sátán csalásairól.

Természetesen mindig az a legjobb módszer, ha az ember megismeri az igazságot. Akkor leplezhetjük le legbiztosabban a tévedést, ha szilárdan állunk az igazságban. Főképp most, Jézus második eljövetele előtt különösen fontos minden erőnkkel segíteni hittestvéreinket, kiváltképp az új tagokat, hogy felismerjék az idők jeleit és korunk veszélyeit.

Nem törvényszerű, hogy a hamis krisztusok csak Jézus képében lépnek fel. Még milyen félrevezető módon igyekszik Sátán elfoglalni szívünkben azt a helyet, ami egyedül Krisztust illeti?

február 21.

FELVENNI A KERESZTET

Mk 8:27-30 verseiben Jézus megkérdezte tanítványait, kinek tartják az emberek. Miután megkapta a választ, azt a kérdést is feltette, hogy a tanítványok kinek gondolják Őt. Márk a válaszok közül csak Péterét jegyzi fel, aki Krisztusnak mondta a Mestert. Jézus ekkor rájuk parancsolt, hogy erről senkinek ne beszéljenek. Vajon mi lehetett erre az oka? Nem éppen az volt minden tettének mozgatórugója, hogy az emberek megtudják: Ő a Krisztus?

Miért mondta ezt Jézus? Követőiként milyen tanulságot szűrhetünk le ebből az esetből? Miért olyan fontos mérlegelni az időt és a körülményeket, mielőtt bármit tennék (lásd Jn 4:25-30)?

Figyeljük meg a történet folytatását Márknál! Jézus szavainak gyakorlatilag meg kellett volna erősíteni a tanítványokat abban, hogy Jézus a Messiás. Képzeljük csak el, mi mehetett végbe a fejükben, amikor Jézus a rá váró dolgokról kezdett beszélni (Mk 8:31)! Erre érdekes módon ismét Péter válaszolt, ő, aki néhány verssel korábban Jézust Messiásnak vallotta.

Olvassuk el, mit felelt Jézus Péternek (Mk 8:33-38)! Milyen lényeges üzenetet találunk itt, amit Krisztus minden követőjének meg kell szívlelnie?

A 34. versben egy fontos elemet találunk: amikor Jézus magához szólította a sokaságot a tanítványaival együtt, arról kezdett tanítani, hogy mit jelent követőjének, tanítványának lenni. Jézus időnként bizonyos dolgokat csak néhány kiválasztott emberrel közölt, azt azonban mindenkinek kellett hallania, aki követni akarta, amit az önfeláldozásról, keresztünk hordozásáról, az evangélium ügyéért vállalt lemondásról mondott.

Mikor volt utoljára, hogy Krisztusért fel kellett vennünk a keresztet? Ennek fényében milyen tanítványok vagyunk? Miben kell megválnunk, és hogyan lehetséges ez?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. „A galileai válság” c. fejezet, 319–330. old.; „A kereszt árnyékában”, „Jézus megdicsőülése”, „Szolgálat” és „Ki a nagyobb?” c. fejezetek, 346–375. old.; „Jézus megáldja a gyermekeket” c. fejezet, 431–435. old.

„Urunk mondta: *'Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az Ő vérért, nincs élet bennetek [...]. Az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital'* (Jn 6:53-55). Ez igaz testi létünkkel kapcsolatban is. Krisztus halálának köszönhetjük még ezt a földi életünket is. Az a kenyér, amit megeszünk az Ő megtört testének a hozama. Azt a vizet, amit megiszunk, kiontott vérével vásárolta meg. Egyetlen ember: sem szent, sem bűnös, nem eszi úgy meg mindennapi ételét, hogy ne Krisztus testével és vérével táplálkozzon. A Golgota keresztjét minden falat kenyérré, amit megeszünk, rányomták. Ez a kereszt tükröződik vissza minden csepp vízben, amelyet megiszunk. Mindezt Krisztus az Ő nagy áldozata jelképeiben tanította meg nekünk. Az a világosság, amely a felház helyiségében megtartott úrvacsorai istentiszteletből ragyog ki, szenteli meg a mindennapi életünk fenntartásához szükséges élelmiszereket. Családi ebédlőasztalunk az Úr asztalává válik, és minden étkezésünk szentséggé” (i. m. 567. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Szombatiskolai csoportunkban beszéljük meg, mit jelent Jézus testét enni és vérért inni?
2. Időzzünk el egy kicsit hosszabban annál a gondolatnál, hogy legyünk olyanok, mint a kisgyermek! Még milyen tulajdonságok teszik a kicsiket példaképpé? Hogyan lehet mind inkább gyermeki hitünk? Másrészt viszont milyen szempontból vihető túlzásba ez a hasonlat?
3. Ez a tanulmány a megtévesztés különböző fajtáit nevezi meg, amelyekkel Krisztus tanítványainak szembesülniük kell. Környezetünkben ma ezek közül mivel találhatjuk szemben magunkat? Hogyan mutatkoznak meg? Minek a leple alatt húzódnak meg, és mennyire tudják gyülekezetünk tagjait megingatni? Közösségünk mivel segítheti tagjait, nehogy bármiféle lelki csapdába lépjenek?
4. Mi minden készlet hitre? Miért hiszünk Istenben? Milyen bizonyítékot találunk hitünkre? Gondolkozzunk és beszéljünk ezekről a kérdésekről!
5. Foglaljuk össze, mit értünk a tanítványság tapasztalata alatt! Mit jelent számunkra Krisztus követőjeként élni? Mit foglal ez magában? Beszéljünk erről szombatiskolai csoportunkban!

BULÁNYI KÁLMÁNNÉ: TŐLED, ISTENEM

Nem magamtól,
Tőled, Istenem,
változtak meg indulataim;
nem magamtól,
szeretetedtől
lettek könnyűvé terheim.
Nem magamtól,
Tőled, Istenem,
vált termővé a kopár talaj,
mit azóta már
dús növény takar.
Áztasd esőddel,
légy növelője,
miként korai esőd
életre hívta a magot,
kérelek, öntözd késői esőddel,
s én hirtelen szárba kapok.
Nem én tudok szeretni,
hisz én magam
semmi vagyok.
Mit kezdenék e
szeretet-áradással,
ha nem tudnám,
hogymindent Tőled kapok?
Nem jöttem magamtól,
a kezdet is a Tied volt,
s a bevégezés is
Nálad van.

A Mester követése

SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 8:14-15; 10:34-37; 28:18-20;
Lukács 5:17-26**

„Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét énértem és az evangéliumért, az megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért” (Mk 8:35-37)?

Ezen a héten megvizsgáljuk, mi mindent foglal magába a tanítványság fogalma. A cselekvő Krisztus-követésről gondolkodunk el. Isten elhívott, de mindenkinek magának kell felismernie, majd követnie hívását. Thomas Cameron egy neves prédikátorról ír, aki saját szavaival élve, szerette volna „a fűjtatót nyomni Händelnek, felkapkodni Michelangelo elejtett ecsetjeit, tartani Kolumbusz Kristóf távcsövéét vagy cipelni Shakespeare táskáját. Ha a világ nagyjai mellett végzett legszerényebb szolgálat is igazi megtiszteltetésnek számít, mennyivel nagyobb kitüntetés, ha alkalmunk nyílik az emberiség Megváltóját szolgálni” (A. Gordon Nasby: *Treasury of the Christian World*. 327. old.)!

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Mi késztesen a tanítványi szolgálatra? Milyen akadályokra számíthatunk? Milyen ígéretkebe kapaszkodhatunk, amikor belekezdünk a tanítványok munkájába?

február 24.

SZOLGÁLAT ÉS TANÍTVÁNYSÁG

Mit tanulhatunk Mt 8:14-15; Mk 1:29-31; Lk 4:38-39 versei alapján a tanítványságról? Más szóval, ha eltekintünk az adott körülményektől, milyen általános érvényű elveket találunk itt?

Mindhárom beszámoló leírja, hogy Péter anyósa lázas volt, de egyedül Lukács jegyzi meg, hogy az asszonyt *magas láz* gyötörte. Egyesek szerint Lukács azért írta ezt is le, mert ő orvos volt. Ezt a kifejezést a görög nyelvben a láz egy bizonyos fajtájára használták.

Ha megfigyeljük, mindegyik beszámolóban hangsúlyt kap, hogy a tanítványok szóltak Jézusnak az asszony betegségéről, és ők kérték segítségét. Természetesen feltételezhetjük, hogy Jézus mindent tudott a bajról, mégis megvárta, míg szólnak neki, kéri a gyógyítást. Mi a tanulság ebből az esetből a tanítványok szerepére vonatkozóan? Valóban erre is kiterjed a tanítványság, vagy ez csupán egyszerű udvariasság volt?

Gyógyulása után Péter anyósa nem húzódozott a szolgálattól. Éppen ellenkezőleg, amint jobban lett, figyelme azonnal a házukban levő fáradt és éhes, érte aggódó vendégekre irányult. Mondhatta volna, hogy a betegség okozta kimerültség és fáradtság levertté tette, ő mégis azonnal munkához látott, kiszolgált vendégeit. Az itt használt görög kifejezés olyan szavakkal rokon, amelyek a „szolga”, „szolgáló” vagy „diakónus” jelentést hordozzák. Jézus tettének hatására azonnal munkához látott, amint jobban lett.

Mit tett értünk Krisztus? Mitől mentett meg? Mit vált ez ki belőlünk? Milyen szempontból tekinthető keresztény életünk Jézus tetteire adott válasznak?

JÉZUS ÉS A GUTAÜTÖTT

Lk 5:17-26 versei a gutaütött meggyógyításának történetéről számolnak be, amelyből fontos tanulságokat vonhatunk le a tevékeny Krisztus-követéssel kapcsolatban.

Milyen fontos üzenetet találunk a 17. versben? Egyúttal mire figyelmeztet itt az Ige?

Mindenünnen vallási vezetők, törvénytanárok érkeztek, nyilván, hogy Jézust hallgassák. Az Ige szerint akkor „*az Úrnak hatalma vala övele, hogy gyógyítson*”. Más szóval, maga a megtestesült segítség, gyógyítás és megváltás volt jelen, Isten erejével. Egyedül az önzés, a bűn és a felfuvalkodottság jelentett gondot. Micsoda figyelmeztetés rejlik ebben!

A cselekvő tanítványság példájával is találkozunk e történetben. Először is, ott vannak, akik a szerencsétlen embert Jézushoz hozták. Figyeljünk fel igyekezeteikre! Mivel nem tudtak átjutni a tömegben, más eszközöz folyamadtak. Elszántan küzdöttek barátjukért, pedig feladhatták volna a nehézségek láttán. Jézus is elismerte hitüket. Talán őket is meggyógyította korábban az Úr, de ez nem derül ki a szövegből. Buzgalmuk hitüket tükrözte, hiszen igazi tanítványként jártak el, amikor Jézushoz vittek egy embert, akinek erre olyan nagy szüksége volt.

Gyógyulása után a megbénult férfi Istent dicsőítve távozott. Egészsége és szavai Krisztus hatalmát tanúsították. Tanítványként épp ez volt a feladata (26. vers).

Eközben a vallási vezetők, akikben sötét gondolatok kavargtak, Jézus tetteit istenkáromlásnak bélyegezték. Engedték, hogy vallásuk, hitük és tanításaik a Jézussal való élő kapcsolat kialakulásának útját állják. Hibájukból mi is sokat tanulhatunk.

Mivel akadályozhatjuk az Úr munkáját saját életünkben, illetve másokéban még mi is, akik Krisztus követőinek valljuk magunkat? Mi mindennek adunk teret a szívünkben, aminek hatására előfordulhat, hogy vakon megyünk el Isten hatalma mellett? Ami pedig még ennél is fontosabb: hogyan szabadulhatunk meg e dolgoktól?

**„AZÉRT JÖTTEM, HOGY E VILÁGRA TÜZET BOCSÁSSAK”
(Mt 10:34-37; Lk 12:49-53).**

A kereszténység gondolköréhez általában a béke és a nyugalom fogalma társul. Jézus születésekor angyalok énekeltek: *„Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jóakarát”* (Lk 2:14). Mi több: a keresztény felfogás szerint még ellenségeinket is szeretnünk, nem pedig gyűlölnünk kell! Jézus azt mondta: *„Boldogok a békességre igyekezők”* (Mt 5:9). Hogyan értsük tehát, amit Jézus e versekben mond?

„Itt Jézus eloszlatja azt a téves nézetet, ami bizonyára néhány követője fejében is ott volt, miszerint a rájuk bízott üzenetet mindenki teljes egyetértéssel fogadja majd. Nem lepődhetek meg, amikor házról házra jártak..., hogy nézeteltérések támadnak küldetésük miatt... Ha valaki elfogadja Krisztust, gyakran épp legjobb barátai válnak legelkeseredettebb, legádázabb ellenségeivé. Ez nemcsak a pogány országokra, hanem a keresztény államokra is érvényes; még azok körében is előfordul, akik kereszténynek vallják magukat, gyakorolják a vallási formásokat, de vajmi kevésbé ismerik azok életet átalakító erejét” (SDA Bible Commentary. 5. köt. 379–380. old.).

Keresztényi életünk tapasztalatai és a Jézusról szóló bibliaszövegek fényében vizsgálva, vajon mit mond itt Jézus? Miért olyan fontos ez a tanítvány-ság lényegét tekintve? Lásd még Mt 10:24-25!

Ne feledjük, hogy Jézus követéséért így vagy úgy nagy árat kell fizetni! Ha ez elmarad, akkor talán valami nincs rendben. Lehet, hogy becsapjuk magunkat. Végző soron el kell fogadnunk, hogy bizonyágtételünk és tanítványi mivoltunk miatt meg hasonlítás és nézeteltérés alakulhat ki köztünk és azok között, akikhez a legszorosabb szálak fűznek. Nem kell ennek feltétlenül így történnie, de Jézus tudatosítani akarja ennek lehetőségét, hogy ne érjen váratlanul, ha bekövetkezne.

Milyen árat fizettünk a kapcsolataink terén azért, hogy Krisztus követői lettünk? Hogy segíthetünk tapasztalatainkkal azoknak, akik azért küzdenek nehézségekkel, mert döntésük meg hasonlást hozott életükbe, ahogy erre Jézus figyelmeztetett?

LELKÜNK ÉRTÉKE

„Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét énérttem és az evangéliumért, az megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért” (Mk 8:35-37)?

Egy újságcikk egy középiskoláról adott hírt, amelynek diákjai kivételes lelkesedéssel tanultak. Tanulmányi eredményük messze felülmúlta az ország más középiskoláiban tanuló kortársaikét. Úgy tűnt, hogy a fiatal, törekvő, jó fejű gyerekek mindent meg akartak tenni annak érdekében, hogy világi szempontból nézve igazi sikertörténet szereplői legyenek. Egyikük szavait idézte az újság: „Az hajt, hogy legyőzzük a halált.”

Legyőzni a halált? Ehhez azért a jó jegyeknél és a jól fizető állásnál több kell! Mindegy, kik vagyunk és mire visszük az életben, előbb vagy utóbb utolér a halál; mindent lezárva valahol ránk borul a sír. Milyen hosszúra nyúlhat életünk? A legtöbben nem érzük el, meg sem közelítjük a száz évet. Minden elmúlik. Mit jelent ez? Mi a célja az egésznek, ha a halál mindent lezár? Mi lesz a hagyatékunk? Több ezer éve Salamont is ezek a kérdések foglalkoztatták (Prédikátor 1–2), aki arra a következtetésre jutott, hogy *hiábavalóság* az élet, minden fáradtságával és gondjával együtt. Ez a kifejezés a héberben azt is jelenti, hogy „fuvallat”, „pára”.

Olvassuk el újra a ma idézett verseket, és vizsgáljuk meg a heti gondolatok, vagyis a cselekvő tanítványság összefüggésében! Jézus szavaira gondolva kérdezzük meg magunktól: „Milyen életet kell élnem? Mit jelent elveszíteni az életemet az evangéliumért? Vajon mennyit érhet a lelkem? Jézus szavai mennyiben hatnak rám, amikor valakit hozzá vezetek?” Más szóval, mi lehet az ára annak most, ha ténylegesen tanítványként akarok élni? Min változtassunk, ha még hűségesebbek kívánunk lenni Krisztushoz?

„ELMENVÉN AZÉRT, TEGYETEK TANÍTVÁNYOKKÁ MINDEN NÉPEKET”

A tanítványok feladataival foglalkozó egyik legfontosabb szakasz Mt 28:18-20 verseiben található. Figyeljük meg az itt szereplő igéket: *elmenvén, tegyetek, megkeresztelvén, tanítván*. A tanítványnak másokat is tanítvánnyá kell tennie, ilyen egyszerű.

Olvassuk el ismét a fenti igeszakaszt, különös tekintettel Jézus szavaira, miszerint neki „adatott minden hatalom mennyen és földön” (lásd még Lk 1:32; ApCsel 10:36; Ef 1:20; Zsid 1:13)! Miért olyan fontos ez mindenki számára, aki másokat Krisztushoz igyekszik vezetni?

Vegyük észre azt is, hogy Jézus szerint mi tartozik hozzá ehhez a munkához! Felszólítja ugyanis követőit, hogy tanítsanak *minden népet*. Nincs szó kirekesztésről, származásra, nemre vagy nemzetiségre vonatkozó korlátokról. Krisztus az emberiség egészéért halt meg (Róm 5:17-19; Zsid 2:9). Ebből következik, hogy a misszióparancs is minden emberre érvényes (Jel 14:6-7).

Jézus azt hagyta meg tanítványainak, hogy *minden népet* tanítsanak. Mi-re tette a hangsúlyt?

Itt is látjuk, hogy tevékeny életforma a tanítványoké. Azok válnak Krisztus követőivé, akik engedelmeskednek parancsolatainak, akik megteszik, amit Jézus kér tőlük. Ezzel az Úr cáfolja, hogy a megváltáshoz elegendő volna bizonyos tantételbeli igazságokkal való elméleti egyetértés. A tanítványság természetesen erre is kiterjed, de korántsem érhet itt véget. A tanítványok engedelmesen követik Jézust, persze nem azért, hogy megváltásukat biztosítsák, hanem azért, mert az Úrban már üdvösségre leltek.

Jézus ígéri, hogy velünk lesz egészen a világ végéig. Hogyan tapasztaltuk már ennek az ígéretnek a valóságát? Mi utal arra, hogy betartja ígéretét? Köszönjük meg minden ajándékát!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Mk 16:15-20; Jn 14–17; Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. „Az első evangélisták” c. fejezet, 288–297. old.

„A Megváltó óva intette tanítványait: ne reméljék, hogy legyőzik a világnak az evangéliummal szembeni ellenségeskedését, vagy egy idő múlva megszűnik a szembenállás. Ezt mondta: *'Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert'* (Mt 10:34). E viszály nem az evangélium nyomán keletkezik, hanem az iránta érzett ellenkezésből fakad. Minden üldözés közül a családi ellentéteket és a legdrágább földi barátoktól való elidegenedést a legnehezebb elviselni. Jézus azonban kijelenti: *'Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó énhozzám'* (Mt 10:37)” (i. m. 296. old.).

„Jézus szentesítette az ötödik parancsolat mindannyiunk számára kötelező érvényét, és rosszalta, ha valaki ki akart bújni az alól a kötelezettség alól, amivel a gyermekek szüleiknek tartoznak... De a szülők szeretete nem állhatja útját az Istennek való maradéktalan engedelmességnek. Az Úr szeretete és az érte vállalt szolgálat legyen életünk fő szabálya, *'az első és legfőbb parancsolat'*. Ám a Tízparancsolat második kőtáblája, amelyen ott szerepel az ötödik parancsolat is, természetében és jelentőségében hasonlít az elsőhöz” (*SDA Bible Commentary*. 5. köt. 380. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1. Ismerünk valakit, aki azért él most át nehézségeket, mert elfogadta Jézust? Ha igen, hogyan lehetünk segítségére? Hogyan könnyíthetünk terhén akár egyénileg, akár közösen?**
- 2. Gondolkozzunk el újra a szerdai részben említett bibliaszövegeken! Milyen fontos üzenetet közvetítenek? Beszélgessünk arról, hogy kinek mit jelent az életet elveszíteni az evangélium ügyéért! Mit tanulhatunk egymástól?**
- 3. A héten a tevékeny Krisztus-követéssel foglalkoztunk. Mit tesz gyülekezetünk ezen a területen? Mivel járulhatunk hozzá, hogy közösségünk aktivitása erősödjön? Mit teszünk az új tagok képzéséért?**

ÚJ ÉRTÉKREND

„A megtért emberben egy új értékrend alakul ki. Korábban Pál a 'háttam mögötti dolgoknak' mondottakkal akarta az üdvösséget elérni, Isten jó tetszését kiérdemelni. Ezt akarja elfelejteni. Inkább az előtte lévő dolgoknak akar nekifeszülni, a Krisztusban adott új lehetőségeket akarja megnyerni. Nem a kultúra és a humánus valós értékeit akarja semmissé tenni. Nem ezt tagadja meg, hanem azt a hamis farizeusi kegyességet, amely saját cselekedeteiből akar Bábel tornyot építeni, hogy ez által jusson fel a mennybe.

A keresztény ember életét a cél irányítja. Ez a cél: Isten országa. Csak ezt szem előtt tartva lehet Krisztus követőjeként élni. A jutalmat azok nyerik el, akik Krisztus ismeretében vállalják a szolgálat rögös útját. Ezek a versenypályán teljes erőbedobással futnak *'a Krisztus Jézusban adott jutalomért'*. Krisztus a mennyből hív a mennybe bennünket, hogy mi is ott legyünk, ahol ő van (Jn 14:1-3). Egyetlen szolgálatnak sem lenne értelme az üdvösség reménysége nélkül. Ennek a reménységnek nem a mi jó cselekedeteinkben, hanem Jézus kereszthalálában van az alapja. A jutalom az az üdvösség, aminek lényege nem más, mint hogy mindenkor az Úrral leszünk (1Thessz 4:17). Ez lesz életünk kiteljesedése. A kereszténység tehát Pál számára az elhívás és a célbaérés feszültségében valósul meg, tartalma pedig egy új típusú közösség Jézussal, aki értünk adta életét. Ennek az életnek indulása – éppen úgy, mint a célba érkezése – Krisztus. Csak azoknak az életében nem hiábavaló a kegyelem, akik Krisztusban vannak (Zsid 12:1-2)” (Dr. Szigeti Jenő: *Levél az örömről – Pál apostol levele a filippiekhez*. Budapest, 2004, Élet és Egészség Könyvkiadó. 71. old.).

A tanítványokra nehezedő nyomás

SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK: 1Királyok 18; Máté 26:56; Lukács 9:51-56;
János 6:1-15; 12:1-6; 18:1-11; 21:15-19.**

„Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged: mimódon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békességes földön vagy bátorságban: ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között” (Jer 12:5)?

Ismerősen hangzik a kifejezés: „Murphy törvénye”? Sokak szerint a természet alaptörvényeihez hasonlítható, mert általában mindenkire vonatkozik, mint pl. a gravitáció vagy az elektromágnesesség. Röviden így hangzik: *Ami elromolhat, az el is romlik.*

Mindannyiunk életében voltak pillanatok, napok, talán hosszabb időszakok is, amelyekre Murphy törvénye jellemző. Előfordul, hogy ez tanítványi küldetésünkre is igaz. Megvédhet a csüggedéstől, ha Isten ígéreteire gondolunk, de milyen könnyű, még az ígéretek ismeretében is elkeseredve feladni a harcot! Ezt semmilyen körülmények között ne tegyük!

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Mire figyelmeztet Júdás példája? Miért akarta Jakab és János elpusztítani azokat, akik nem fogadták el Jézust? Mit tanulhatunk Péter meggondolatlanságából és bűnbánatából? Hogy történhetett, hogy mindegyik tanítvány elhagyta Jézust, amikor épp a legnagyobb szüksége lett volna rájuk?

A HATALOM VÁGYA

A hit komoly tényező úgy a jó, mint a rossz oldalon! A belső készítés az egyik embert arra sarkallja, hogy Krisztusért tulajdon életét se mentse (Mt 16:25), sőt mások, hasonló hatás alatt, és Isten nevére hivatkozva, felrobbantják magukat. Végtére is, ha hisszük, hogy Isten valamire elhívott, eltántoríthatna bármilyen földi vagy evilági tényező? Éppen ezért vannak országok, ahol az állam igyekszik kitörölni a vallást az emberekből, nem akarva, hogy polgáraik magasabb hatalomnak rendeljék alá magukat; – márpedig Istennél nincs nagyobb erő! Másrészt viszont, a politikai erők is igyekeznek kiaknázni, a maguk hasznára fordítani a vallás hihetetlen erejét. Krisztus tanítványainak tisztában kell lenniük azzal, hogy a vallásban rejlő erővel sokféle módon vissza lehet élni.

Jn 6:1-15 fényében hogyan viszonyuljanak Krisztus tanítványai a politikai hatalomhoz?

Jézus nem akarta földi királlyá tétetni magát, és a világi hatalom megszerzésére irányuló törekvéseket sem nevezhetjük a tanítványok feladatának. Természetesen az Úr bárkit képes hatalomba helyezni, illetve a hatalmon levőket céljaira felhasználni. Az már viszont egészen más, amikor valaki Isten nevében politikai hatalomra tör, azt Isten művének, a tanítványság részének mondva. Az Újszövetségben sehol nem találunk ilyen *hatalmi mintát*. Jézus szándékait sajnos még legközelebbi követői is félreértették: „A tanítványok is csatlakoznak a sokasághoz, és kijelentik, hogy Dávid trónja Mesterük jogos öröksége. Krisztus – mondják – csak szerénysége miatt utasít vissza ilyen megtiszteltetést... Buzgón szervezkednek céljuk véghezvitele érdekében” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 313–314. old.). A tömeg várakozására, lelkesedésére alapoztak, amikor minden igyekezetükkel Jézust Izrael királyává akarták tenni (Jn 6:14-15). Ezt értették tanítványság alatt. Jézus azonban elbocsátotta a tömeget, tanítványait pedig elküldte, hogy keljenek át a tavon, Ő meg visszavonult a hegyekbe, egyedül imádkozni.

Előfordulhat, akár egyéni szinten is, hogy saját önző céljainkra igyekszünk felhasználni a vallást?

A KAPZSISÁG

„Aki meg akar gazdagodni, alapítson vallást!” – mondta egyszer valaki. Sajnos, sok igazság van ebben a cinikus megjegyzésben. Elvégre a hit dolgai olyan alapvető kérdéseket érintenek, mint az élet értelme, az örök élet reménysége, illetve az Isten megbocsátó kegyelmébe vetett hit. Önmegtágadó és egyszerű életével Jézus bármennyire is példát mutatott, bármennyiszer is figyelmeztetett a világ csábításaitól való őrizkedésre, az egyház történelmében mégis számos példát találunk arra, hogy emberek a vallás és vallási eszmék erejét nagy vagyonszerzésére használták fel, sokszor a szegények kizsákmányolása árán.

Jn 12:1-6 alapján válaszoljunk a következő kérdésekre:

1. Milyen jelképes értelme van Mária tettének? Hogyan mutatja be Krisztus hú tanítványainak hozzáállását (Mt 13:46; Fil 3:8)?

2. Hogyan emeli ki ez a történet indítékaink fontosságát?

3. A történet szerint a feltámasztott Lázár is ott ült az asztalnál. Miért tűnik ettől Júdás tette még visszataszítóbbnak? Mennyiben mutatja, hogy bűne egészen elvakította?

Nem véletlen, hogy Pál apostol 1Tim 6:10-ben leírta híressé vált mondását! Végül is Júdás a pénz szeretete miatt veszítette el üdvösségét. Kezdetől fogva nyilvánvaló volt, hogy csak a maga hasznát kereste, míg a nyereségvágy egész lényét átítatta. Persze a többi tanítványt sem a teljes önzetlenség jellemezte, Júdást azonban szinte teljesen hatalmába kerítette e lelkület.

Hogyan bizonyosodhatunk meg arról, hogy nem öli ki belőlünk a tanítványi szolgálatot a nyereségvágy? Ha pedig felismernénk bármilyen önző indítékot, hogy szabadulhatnánk meg attól?

A „MENNYDÖRGÉS FIAI”

A tizenkét tanítvány között legalább két testvérpár volt. Jakabot és Jánost *Boanergesnek*, vagyis a „mennydörgés fiai”-nak nevezte Jézus (Mk 3:17), amikor elhívta őket. Néhány bibliamagyarázó szerint heves vérmérsékletük és hirtelen természetük miatt hívta őket így. Ezért tarthatjuk őket a *mennydörgés példáinak*.

Lk 9:51-56 versei szerint mit mondtak a tanítványok, amikor az emberek nem fogadták el Jézust? Próbáljuk a tanítványok helyébe képzelni magunkat! Vajon miért tették ezt? Talán Jézustól hallottak hasonló történetet, vagy egy ószövetségi példából vontak le ilyen következtetést? Lásd 1Móz 6–7; Mt 8:12; 13:42; Mk 6:11!

A tanítványok hozzáállásával számos probléma van. Kétségkívül az Úr iránti buzgalmuk nyilvánult meg, ami rendben is volna; jó, ha a tanítvány buzgó. Ám még az ügy miatti buzgóság is vihet rossz irányba, és előfordulhat, hogy többet árt, mint használ. Jakab és János Illés történetét hozta fel példaként. Csak az volt a baj, hogy félreértelmezték: Illés szavára valóban tűz szállt alá az égből (1Királyok 18), ám ez azért történt, hogy az égő áldozatot, nem pedig a lázadó embereket eméssze meg (velük más történt).

Még helytelenebb volt a bűnösök iránti kegyetlen és ítélkező magatartásuk. Krisztus minden tanítványa arra törekedjen, hogy a bűnösöket a kereszt lábához vigye, rámutatva Isten csodálatos irgalmára és kegyelmére, aki helyettük viselte bűneik következményeit. Így bármilyen bűnös életet éltek is, Jézus által teljes bocsánatot nyerhetnek, benne új életet lelnek. Krisztus követőiként ez a mi feladatunk; az ítélkezést pedig hagyjuk az Úrra!

Hajlamosak vagyunk-e ítélkezni azok felett, akik szerintünk tévednek? Hogy mutatjuk be nekik Isten kegyelmét és irgalmát, miközben mégsem keltjük annak látszatát, hogy elnézzük, esetleg helyesljük életvitelüket, hitüket?

A BŰNBÁNÓ PÉTER

Pétert Jézus indulatos tanítványaként tartjuk számon, akinek mindig mindenhez volt valami hozzáfűznivalója. Lk 22:33-34 szerint olyannyira biztos volt magában és saját tanítványságában, hogy megígérte Jézusnak, még a börtönbe, sőt a halálba is vele tart. Természetesen ezt az ígéretét nem sokkal ezután megszegte (Mt 26:69-75).

Olvassuk el Jn 18:1-11 verseit! Mit árul el ez a szakasz Péter jelleméről, különösen, ha Máté szavait is figyelembe vesszük (Mt 26:69-75)?

Létszükséglet, hogy nap mint nap Jézusnak adjuk át magunkat és akaratunkat. Ő a szőlőtő, mi a szőlővesszők; nála nélkül semmit sem tehetünk, és főleg nem lehetünk hűséges követői. Ne feledjük, az Úr és ügye iránti buzgóság nagyszerű, de feltétlenül alá kell vetnünk Jézus Krisztus irányításának.

Mit tanulhatunk Jn 21:15-19 verseiből? Mit tehet Jézus azokért a tanítványaiért, akik megbánják vétkeiket, és nem fordulnak el végleg tőle?

„Krisztus leckét ad minden követőjének. Az evangélium nem köt megegyezést a gonosszal kölcsönös engedmények alapján. Az evangélium nem nézheti el a bűnt. Titkos bűneinket titkon kell megvallanunk Istennek. Nyilvánvaló bűneink azonban nyilvános megvallást követelnek tőlünk... A bűnbánat bizonyítékának a megadásával azonban a tanítványnak, amennyiben hatalmában áll, el kell távolítani ezt a szemrehányást Krisztusról... Péter háromszor nyíltan megtagadta Urát, és Jézus most háromszor kérte tőle a biztosítást szeretetéről és hűségéről kérdéseivel, amelyeket kihegyezett nyilakként lőtt bele Péter fájó szívébe. Az összegyülekezett tanítványok előtt Jézus feltárta Péter bűnbánatának a mélységét, és megmutatta nekik, hogy milyen mélyen alázatos lett az egykor dicsekedő tanítvány” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 716–717. old.).

Figyeljük meg, mit mondott Jézus Péternek (Jn 21:18-19)! Tulajdonképpen azt tudatta vele, hogy végül mártírhalált hal majd érte, akit olyan buzgón szeretett. Péter szavai végül valóra váltak, de csak miután az apostol sok mindent megtanult a tanítványságról.

AKI MEGHÁTRÁL

„Ekkor elhagyák őt a tanítványok mind, és elfutának” (Mt 26:56).

A tanítványok három és fél évet töltöttek Jézus társaságában. Olyan kiváltságokban részesültek, amelyben csak nagyon kevesen a földi halandók közül. Kevés ember láthatta mindazt, amit ők. Végül is, a több milliárd ember közül hányan látták Jézust emberi testben? Hányan élvezhették nap mint nap jelenlétét, míg itt járt a földön? E tanítványok, emberi mércével mérve a lehető legnagyobb kiváltságban részesültek.

Persze részben ez is hozzájárult a problémához, hiszen esendő emberek lévén, ők is nehéz küzdelmek árán értettek meg mindent, amit az Úr értük tett.

Fussuk át akármelyik evangéliumot! Milyen csodálatos dolgokat vitt végbe Jézus, tanítványai szeme láttára? Hány bámulatos módon bizonyította kilétét? Ezután nézzük meg a mai igeszakaszokat! Milyen félelmetes üzenetet, sőt figyelmeztetést találunk bennük a magunk számára?

Jézus igyekezett felkészíteni tanítványait távozására, tudva, hogy nem sokáig lesz már velük, ők azonban nem figyeltek rá. Nem volt titok előtte, mi történik majd Jeruzsálemben, és meg is próbált beszélni nekik szenvedéseiről, de nem hallgatták meg. Így felkészületlenül értek Jeruzsálembe.

Úgy tűnt, Jézus földi szolgálata idején követői inkább a tetteire, mint szavaira összpontosítottak. Tettei megerősítették messiási reményeiket, amivel nagyon elégedettek voltak. Jézus megdicsőülésekor mennyei hang is figyelmeztette őket, hogy hallgassák Mesterüket, de nem okultak az Úr szenvedéséről szóló tanításból.

A húsvéti bárány elfogyasztása után Jézus arról beszélt, ami rá várt, de követői nem figyeltek szavaira. A kertben kérte őket, imádkozzanak vele, hogy az Úr adjon erőt az előtte álló feladatra, őket azonban hamar elnyomta az álom.

Vegyük számba mindazt, amit Jézus értünk tett: az ígéreteket, a reményt, az ajándékokat, az életünkben lezajlott változást, a hitünket erősítő bizonyítékokat! Mindezt Krisztustól kaptuk! Hogyan kerülhetjük el a tanítványok hibáit, ha abba kapaszkodunk, ami Jézushoz köt?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. „Adjatok nékik ti enni!” és az „Egy éj a tavon” c. fejezetek, 303–318. old.; *Az Apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó. „János, a szeretett tanítvány” c. fejezet, 355–359. old.

„Minél agyafúrtabban elégítette ki Júdás önnön kívánságait, annál inkább a pénz rabjává vált. Ha pénzügyi képességeit alávetette volna a Szentlélek mindent átformáló és megvilágosító kegyelmének, értékes szolgálatot végezhetett volna a kis közösségben. A Lélek megszentelte volna igyekezetét, és a mennyei értékeket bölcsen, jó ítélőképességgel mérlegelhette volna. Ám Júdás minduntalan evilági, politikai céljait tartotta szem előtt. Az ő esetében nem beszélhetünk kirívó bűntényről, ám tisztességtelen mesterkedései és az önző, fösvény, zsugori lelkület, ami egyre inkább hatalmába kerítette, végül oda vezetett, hogy képes volt egy csekély összegért elárulni Urát” (Ellen G. White magyarázatai, *SDA Bible Commentary*. 5. köt. 1101. old.).

„Júdást a Megváltó nyilvános működése alatt végig Krisztus társaságában találjuk. Mindenből részesült az Úr oldalán, amiből csak lehetett... Ha igyekezett volna, hogy felelősségre vonó, kritizáló, önző ember helyett igazi áldássá váljon, az Úr megadta volna neki a kegyelmet, hogy részt vehessen országa építésében. Ám Júdás spekuláns volt. Úgy gondolta, képes a közösség pénzügyeit kézben tartani, és üzleti érvéke révén nyereséget szerezni. Szíve kétfelé húzta. Szerette a világi dicsőséget. Képtelen volt Krisztusért lemondani a világról. Nem bízta örök érdekeit Krisztusra... Júdás vallásos szélhámós volt” (i. m. 1101–1102. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1. Ha azt nevezzük tanítványnak, aki egy másik ember tanítását követi, vajon ugyanígy tanítványnak tekinthető az is, aki saját elképzeléseit igyekszik megvalósítani?**
- 2. Még milyen eset jut eszünkbe, amikor tanítványokra nagy nyomás nehezedik? Mit tanulhatunk ezekből?**
- 3. Igaz, Péter túlságosan elhamarkodottan viselkedett, és emiatt többször elbukott. Milyen veszélyek járnak viszont azzal, ha valaki túlzottan óvatos? Hogyan eshetünk a másik végletbe? Szombatiskolai csoportunkban beszéljünk erről, gyülekezetünk egészére gondolva!**

ROÓZ MAGDA: KIÉ VAGYOK?

Egy bús, sötét, borongós éjjelen,
Mikor elfogott a bús félelem,
Szorongó szívvel ekképp kérdezem:
 Kié vagyok s kié az életem,
 Ki vigyáz rám sötét éjeken?
Ki oldja meg minden nehéz gondom,
 Kié vagyok s kié a sorsom?
Ki harcol velem, ha küzdenem kell,
 Ki az, ki kérdéseimre megfelel?
Ki vigasztal meg, hogyha könnyezem?
 Kié vagyok, s kié az életem?
E sötét, bús, borongós éjszakán,
Krisztust látom vérzőn a Golgotán,
Mozdul az ajka és így szól hozzám:
Hát nem tudod, hogy kié a sorsod?
Ki oldja meg bánatod és gondod?
 Ki emel fel, hogyha elesel?
Ha mindenki bánt, védőn átölel?
 Ki az, ki mindig csak a jóra int,
 Ha vétkezel, megbocsát megint?
 Ha bűnös vagy, akkor is szeret?
 – Reám bízd, add nekem életed!
Ki vigyázott rád s mindig hordozott,
Nem tudod, kié vagy, még nem tudod?
 Nézz fel énreám, érted vérzem én,
 Nézz fel reám, fordítsd arcod felém!
Ha leszáll az est és pirkad a hajnal,
 Én vigyázok rád éjjel és nappal.
 Én óvlak téged zord, bús éjeken,
Hogy te boldog légy, od'adtam életem.
 Letörlöm szemedről a könnyeket,
 Add nékem sorsod, add hát életed!
 A sötét éjjel földerül a fény,
 Szívemben ott él a boldog remény,
 Mikor az édes szavak hangzanak:
„Enyém vagy, enyém! Megváltottalak!”

További tanulságok tanítványoknak

SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 14:22-33; Márk 4:36-41; 6:51-52;
Lukács 8:25; 24:37; János 6:19**

*„De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízatok; Én vagyok, ne féljetek”
(Mt 14:27)!*

Jézus azért választotta ki követőit, hogy tanuljanak tőle. Mégsem tűntek olyan gyors felfogásúnak, mint ahogy azt várnánk. Vajon mi mennyiben különbözünk tőlük? Sokan már évek óta az Úrral járunk, mégsem mondhatjuk, hogy teljességgel tisztában lennénk e szolgálat kötelességeivel. A lelki természetű dolgokra is igaz, ami a világban általában megfigyelhető. Az élethez alapvetően fontos a növekedés. Naponta kell nőni valamilyen tekintetben. Hogyan készítjük elő lelkünk talaját, mivel tápláljuk, hogy tanítványi életünkben biztos legyen a fejlődés és a siker?

A héten újabb, Szentírásból vett példák által mérlegeljük, mit jelent Krisztus követőjének lenni.

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Miért fordult elő olyan gyakran, hogy Krisztus tanítványait félelmek gyötörték? Mire figyelmeztet Jézus a farizeusok kovászával kapcsolatban? Mit vált ki belőlünk, ha valaki szándékosan elzárkózik bizonyágtételünk elől?

TANÍTÁS A TENGERNÉL

Amikor Márk evangéliuma 4. fejezetének eseményei történtek, a tanítványok már jó ideje Jézussal voltak. Mennyit tanulhattak már a Mester lábánál!

Olvassuk el Mk 4:35-41 verseit! Miről árulkodnak a tanítványok szavai (38. vers)? Hányszor éljük meg mi is hasonló módon a nehéz időszakokat?

Gyakran teszünk mi is így, kétségbe vonva az Úr gondviselését, ha valami szörnyűség vagy baj ér. A helyzet érdekessége viszont, hogy Jézus végig velük volt. Először is, Ő kérte meg követőit, hogy keljenek át a túlsó partra. A vihar nem érte váratlanul, és mindig tudja azt is, hogy mi milyen próbákban vagyunk.

Van annak jelentősége, hogy a tanítványok ébresztették fel Jézust, nem pedig a vihar?

Figyeljük meg, milyen szerepet játszik a félelem a tanítványok viselkedésében a történet folyamán végig! Először a vihartól féltek, majd amikor már csend lett, mintha Jézustól kezdtek volna tartani. A hatalom ilyen megnyilvánulása természetesen lenyűgöző volt, de a Krisztussal töltött ennyi idő után már tudniuk kellett volna, hogy nincs okuk félni az Úrtól. Hatalma inkább a remény és vigasztalás óriási forrását jelenthette volna, ismerve annak jellemét, akié „*minden hatalom*”. E történet szerint bizony ezeknek a férfiaknak még sokat kellett tanulniuk arról, hogy mit jelent Krisztus tanítványának lenni!

Mikor fordult elő utoljára, hogy kétségbe vontuk az Úr gondoskodását? Mit tanultunk meg akkor, ami a legközelebbi megpróbáltatás során javunkra válhat?

TANÍTÁS A TENGERNÉL (folytatás)

Ha jobban belegondolunk, a *tenger* éppen megfelelő helyszín a tanítványság elveinek elsajátítására. Elvégre emberek lévén, minden tekintetben teljességgel Istenre vagyunk utalva (Jób 12:10; Dán 5:23; ApCsel 17:28), és ezt nem felejtjük el könnyen ott, ahol a víz nemhogy fenntartana, hanem még el is nyelhet. Talán éppen ezért választotta az Úr a tengert, hogy ott fedjen fel újabb igazságokat a hitről, és a sikeres tanítványi élet további kulcsfontosságú elemeiről.

Azután, hogy a Mk 6:6-13 verseiben leírt út olyan nagyszerűen sikerült, és Jézus megvendégelt ötezer embert, majd a tónál először találkoztak, a tanítványoknak végre meg kellett volna érteni a lényegét. A csodálatos kenyérszaporítás estéjén kint a tavon ismét viharba kerültek, ezúttal azonban Jézus nem volt velük a hajóban.

Milyen hibákat követtek el a tanítványok a Mt 14:22-33 és Mk 6:45-52 verseiben olvasható két beszámoló szerint?

Bár Márk nem említi, hogy Péter a tengeren járt, egy dologban mindkét beszámoló megegyezik: a jelenlevőkre mély benyomást tettek az események. Volt, aki nyíltan Isten Fiának nevezte Jézust. Márknál pedig azt olvashatjuk, hogy a tanítványok szerfölött álméltkodtak azon, amit láttak. Annak már korábban is tanúi voltak, hogy az időjárás engedelmeskedett Jézus parancsának, de amikor a vízen járt, ráadásul viharban, még inkább megmutatkozott természetfeletti hatalma. Valójában kevés ember tapasztalhatta ennyire közvetlenül Isten hatalmát, mint a tanítványok.

Mk 6:51-52 verseiben mire akarta felhívni a figyelmet Márk a bizalommal és a hittel kapcsolatban? Milyen tanulságot vonhatunk le mindebből?

A FARIZEUSOK KOVÁSZÁ

Olvassuk el Mt 16:1-12 verseit, és válaszoljunk az alábbi kérdésekre:

- 1. Milyen bizonyítékát látjuk annak, hogy a vallási vezetők nem őszintén közeledtek Jézushoz? Tulajdonképpen miért baj az, ha valaki *égi jelet* akar látni? Vajon nincs tele a Biblia ilyen bizonyságokkal? Miben áll a történet lényege számunkra, akik Krisztus követőinek tartjuk magunkat? Lásd Máté előző fejezeteit, illetve Lk 16:29-31 verseit!**

- 2. Olvassuk el figyelmesen, amit Jézus a sadduceusoknak és a farizeusoknak mondott! Milyen elv húzódik meg a külön hozzájuk intézett figyelmeztetés mögött (Mt 23:23)?**

- 3. Figyeljük meg Jézus szavait Mt 16:8-11 verseiben! Mire hívja fel itt tanítványai figyelmét? Miért esünk mi is könnyen ebbe a hibába? Miért felejtjük el olyan hamar, amit Isten a szemünk láttára cselekedett?**

Micsoda különbség van az Élet Kenyere, valamint a sadduceusok és a farizeusok kovásza között – mégis milyen könnyen felcseréljük őket! Krisztus tanítványainak tisztában kell lennie azzal, hogy a hit, a hagyományok tisztelete vagy a hit *védelmezése* nem mindig tekinthető a tanítványság bizonyítékának. Ha hitünkben, annak gyakorlásában vagy Isten imáadásában már megállapodtunk, sőt el is kényelmesedtünk benne, könnyen megeshet, hogy ezeket tekintjük célnak, és nem csak oda vezető eszköznek. A cél természetesen az, hogy Krisztus hű tanítványaivá váljunk, engedelmeskedjünk akaratának, és szeretetét, jellemét mutassuk be a világnak.

A FÉLELEMEL KAPCSOLATOS TANÍTÁSOK

„A szeretetben nincsen félelem; sőt, a teljes szeretet kiűzi a félelmet” (1Jn 4:18).

Tanulmányunk során számos olyan esettel találkozunk, amikor a tanítványok féltek. Az evangéliumokban újra és újra ilyen helyzetekről olvashatunk, és a Biblia rendszerint utal a tanítványok félelmére.

Az alábbi bibliaversek szerint mi mindentől féltek Krisztus követői (Mt 14:27; 17:6-7; Mk 10:32; Lk 8:25; 24:37; Jn 6:19)? Milyen tanulságot vonhatunk le mindebből?

Mitől ijedtek meg a tanítványok Mk 9:30-32 szerint? Mit tanulhatunk ebből a történetből?

A legszomorúbb ebben az esetben az, hogy éppen attól tartottak a leginkább, ami a lehető legnagyobb reményt nyújthatta nekik, ami nem más, mint a Jézus értük vállalt, helyettesítő halála révén elnyerhető üdvösség reménye. Félték attól, amit nem értettek, és attól is, amit nem akartak meghallani. Ez nem lett volna így, ha megértik Krisztus kereszthalálának lényegét. Saját tudatlanságuk tartotta őket félelemben.

Krisztus követőiként nekünk van a legkevesebb okunk a félelemre. Jézus, aki a viharban a vízen járt, aki meggyógyította a gutaütöttet, és aki néhány darab kenyérből ötezer embert megvendégtelt, szeretetét azzal mutatta be igazán, hogy a kereszten meghalt értünk. Fontos tisztában lenni a bűn, az ördög és a kárhózat valóságával, akárcsak a lelkünket fenyegető veszélyekkel (Mt 10:28). Mégis, ha követjük Krisztust, és ragaszkodunk Istennek Jézusban kinyilvánított szeretetéhez, megtanulhatunk azzal a tőle nyert reménnyel és vigasztalással élni, amelyben irántunk való csodálatos szeretete és kegyelme mutatkozik meg.

TANÍTVÁNYOK ÉS A BIZONYSÁGTEVÉS

„Azt akarom, hogy az ateizmus valóság legyen. Kifejezetten nyugtalanít a gondolat, hogy néhány legértelmesebb és legtájékozottabb ismerősöm hívó. Nemcsak arról van szó, hogy nem hiszek Istenben, persze remélem, hogy igazam van. Lényegében remélem, hogy nincs Isten! Nem akarom, hogy legyen Isten! Nem akarom, hogy ilyen legyen a világegyetem” (Thomas Nagel: *The Last Word*. New York, 1997, Oxford University Press. 130. old.)!

Krisztus követőiként hogyan viszonyuljunk azokhoz, akik a fenti idézetben foglaltakhoz hasonlóan gondolkoznak? Írjunk le néhány bibliaszöveget, ami ezzel a szemlélettel kapcsolatban eszünkbe jut!

Milyen érzelem, mint például részvét, ítélkezés, szomorúság vagy elmarasztalás mutatkozik meg az összegyűjtött szövegekben? Mit árul el a válaszuk önmagunkról?

Természetesen a tanítványság lényegéhez elválaszthatatlanul hozzátartozik a bizonyosságtevés. Az evangéliumokban végig arról olvashatunk, hogyan készíti fel követőit Jézus mások üdvösségre vezetésére. Bizonyos csoportok kifejezetten nyitottnak bizonyultak, míg mások elszántan elutasították Jézust.

Ha Krisztus tanítványaiként élve bizonyosságot teszünk, kétségkívül találkozunk mindenféle felfogású emberrel, olyanokkal is, akik talán nem a fenti idézetben megfogalmazott nyíltsággal, de hasonló szellemben gondolkodnak.

Hogyan viselkedjünk velük? Haragudjunk? Szeretettel forduljunk feléjük? Személyes kudarcként éljük meg elutasításukat? Az előbb említett módokon, vagy talán egészen másképp?

Mit tanulhatunk Jézus életéből és tanításaiból, aminek segítségével Jézus igazi tanítványaiként bánhatunk azokkal, akik szándékosan bezárják szívüket és értelmüket az Úr előtt? Van olyan pillanat, amikor már nem tartozunk értük felelősséggel? Ha igen, mikor jön ez el?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 276–283. old.; 313–318. old.; 346–359. old.; 701–706. old.; *Krisztus példázatai*. Budapest, 1990, Advent Kiadó. 40. old.; *A nagy küzdelem*. Budapest, 2000, Advent Kiadó. 312–313. old.

„Jóllehet Péter régóta követte Mesterét, mégis helytelen fogalmat alkotott a megváltási tervről. Nem akart tudomást venni a keresztről Krisztus művében; pedig éppen a keresztt nyújtja minden halandó ember számára az életet és a reményt” (Ellen G. White cikke, *Review and Herald*, 1891. április 7.).

„Isten gyermekei ne legyenek érzelmek, indulatok rabjai. Ha ingadoznak remény és félelem között, megszorítják Krisztust, aki szeretetének félreérthetetlen bizonyítékát adta. Krisztus azt akarja, hogy megalapozódjanak, megerősödjenek és meggyökerezzenek a legszentebb hitben. Akarja, hogy azt a munkát végezzék, amellyel megbízta őket, akkor kezében hárfaként szól majd szívük, minden hanggal, minden húrral dicséretet és hálát zengve neki, akit Isten küldött a világ bűneinek elvételére” (Ellen G. White: *Testimonies for Ministers*. 194. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Mi ébreszt félelmet bennünk? Hogyan győzhetjük le aggodalmainkat? Van, amitől valóban tartanunk kell? Beszéljünk erről szombatiskolai csoportunkban!**
2. **Hogyan válhatunk mai sadduceusokká és farizeusokká? Miért könnyebb ebbe a hibába esni, mint gondolnánk? Hogy nyilvánul meg ma hasonló szemlélet az egyházban? Hogyan válhat farizeus abból is, aki Krisztus követője? Könnyebben megeshet ilyesmi, mint az, hogy valaki farizeusból lesz tanítvány?**
3. **Mit neveznénk ma egyházunkban a sadduceusok és farizeusok *kovászá*-nak?**
4. **Beszéljünk a csütörtöki részben szereplő idézetről! Hogyan mutatkozik meg ez a hozzáállás még a keresztényekben is? Előfordulhat, hogy egyes hitelvek elől elzárkózunk, mert egyszerűen nem akarjuk elfogadni őket? Lehetséges, hogy azért olyan nehéz az Úrral járnunk, mert *hallani sem akarunk arról*, amire meg akar tanítani?**

TÓTH BÉLA: A MEGBÉKÉLÉS ÚTJA

Életem könyvének
számos lapja van...
Sokat teleírtak
A múltó évek:
Derűsek, borúsak
A sorok benne:
Komorak, komolyak,
Vígak, ledérek.

Egy sor kiált reám
Szent lángolással,
S bátorítják szívem
Az égő szavak:
Lelkednek másképpen
Nincs békessége;
Bűnödtől Jézusban
Lehetsz csak szabad!

Küldetés és elhívás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 25:31-46; Márk 16:14-20;
Lukács 24:36-53; János 3:14-19; Róma 5:6-10; 1Korinthus 5:7;
15:3-4; Galata 1:4; 1Péter 2:22-25

„És monda nékik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon” (Lk 24:46).

Adventistaként értjük, hogy a misszióparancsból nyert feladatunk nagyjából kapcsolódik *A jelenések könyve* 14. fejezetében szereplő hármaskorú angyali üzenethez. Ennek az üzenetnek középpontjában az örökkévaló evangélium áll. Elsősorban és mindenek felett a hit általi megigazulás nagyszerű igazságát nyújtjuk a világnak.

„Sokan megkérdezték tőlem, hogy vajon a harmadik angyal üzenete a hit általi megigazulásról szól-e. Én azt válaszoltam, hogy az maga a harmadik angyal üzenete” (Ellen G. White cikke, *Review and Herald*, 1890. április 1.). Ahogy Ellen G. White is írja, küldetésünk elsődleges célja a hit általi megigazulás hirdetése. Eszerint csak akkor üdvözülhetünk, ha Isten ránk, érdemtelen bűnösökre árasztja kegyelmét. Bármit is tegyünk, érdemtelenek maradunk rá.

Ezen a héten azt vizsgáljuk meg, mit mond az evangélium a ránk bízott feladattal kapcsolatban.

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Milyen szerepet játszik a szeretetszolgálat Krisztus tanítványai életében? Milyen szerepe van a Szentírásnak abban, hogy megismerjük Jézus életét és halálának körülményeit? Mennyire fontos az evangélium segítsége, amikor az egyház az Úrtól kapott nagyszerű megbízásnak igyekszik eleget tenni?

TANÍTVÁNYSÁG A VÉGIDŐBEN

Olvassuk el Mt 25:31-46 verseit! Ez a szakasz is részét képezi Jézus földi szolgálata utolsó hetében, az Olajfák hegyén tartott tanításainak. E versek is hozzátartoznak a szenvedését megelőző utolsó szavaihoz.

Hogyan kell értenünk Jézusnak a Mt 25:31-46 verseiben leírt üzenetét, különösen ami a tanítványságot és a bizonyágtételt illeti?

E tanítás nagyon fontos igazságot közöl a tanítványok küldetéséről. Jézus egyértelműen rámutat arra, hogy követőinek a szegények, a betegek, a szenvedők és a bebörtönzöttek, egyszóval a szükségben levők körében is munkálkodniuk kell. Tanítványi mivoltunk leginkább abban nyilvánul meg, ahogyan a bajba jutott embertársainkkal bánunk.

„Krisztus az Olajfák hegyén ezt a képet állította tanítványai elé a nagy ítéletnap jelenetéről. Úgy ábrázolta annak a napnak a jellegét, amint az egy pont körül forog. Mikor a népeket elébe gyűjtik, akkor az embereknek csak két csoportja lesz majd ott jelen. Örökkévaló sorsukat az határozza majd meg, amit Krisztusért megtettek, vagy elmulasztottak megtenni szegény és szenvedő embertársaik személyében. Azon a napon Krisztus nem azt a nagy munkát tárja az emberek elé, amelyet Ő végzett érettük azzal, hogy életét adta megváltásukért, hanem azt a hűséges szolgálatot fogja méltatni, amit ők, az emberek végeztek érte” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 542. old.).

A Biblia számos helyen felhívja a figyelmünket arra, hogy üdvösségünk nem lehet saját érdemeink eredménye, hanem egyedül Isten kegyelmének köszönhető. Hogyan kell akkor értenünk Jézus szavait? A helyes válaszhoz sokat segít, ha felelevenítjük magunkban a hűséges tanítvány jellemvonásait is, aki véglegesen és teljességgel alárendelte magát Jézus akaratának, és aki igényli azt a csodálatos kegyelmet, amely által az Úr életét adta üdvösségéért. Hogyan segít ez a létfontosságú igazság megértenünk Jézust? Elvégre, ha belegondolunk, semelyikünk sem juthat üdvösségre pusztán azáltal, hogy elegendő szegényt megvendégel vagy nincstelen embert felruház.

A MISSZIÓPARANCS MÁRK EVANGÉLIUMÁBAN

Korábban már foglalkoztunk a Mt 28:18-20 verseiben leírt nagy misszióparanccsal. Olvassuk el újból ezt a szakaszt, és figyeljük meg a vastagon szedett mondatokat, különösen a felszólításokat és az ígéreteket! Milyen mértékben tesszünk eleget Jézus elhívásának?

Olvassuk el Mk 16:14-20 verseit, és hasonlítsuk össze a Máténál szereplő versekkel! Mi az, amiről csak az egyik változatban olvashatunk?

Miután kigyűjtöttük a különbségeket, olvassuk el újra a két idézetet! Tagadhatatlan, hogy mondanivalójuk összecseng, hiszen a lényegi üzenet mindkettőnél ugyanaz.

E két szakasz szerint mi az, amit ma Jézus kíván tőlünk?

Mindkét evangélista beszámol arról, hogy a tanítványok lelkiállapotát akkoriban épp a kétkedés (Mt 28:17) és a keményszívűség jellemezte. Márk szerint Jézus *szemrehányást tett* nekik kételkedésük miatt, jóllehet az itt szereplő görög igét erélyesebb kifejezéssel is fordíthatnánk, mint például „megdorgálta”, „elítélte”, sőt akár „megsértette”. A lényeg azonban nyilvánvaló: ennyi együtt töltött idő után is volt köztük olyan, akinek még nem volt természetes a hit. Jézusnak ez ellen határozottan kellett fellépnie.

Figyeljük meg a sorrendet is: Jézus először szívük keménységét teszi szóvá, és csak utána bízta rájuk a küldetést. Nagyon is jól tudta, hogy csak akkor működhetnek eredményesen, ha erősen meg tudnak állni a hitben. Már nem sokáig lehetett velük testben, hiszen elérkezett az idő, amikor Jézus „*felviteték a mennybe*” (Mk 16:19). Attól kezdve az Úrért vállalt bármilyen szolgálatukat egyedül a hit által végezhetik el.

Bár a hit Isten ajándéka, szükséges, hogy ápoljuk is magunkban. Hogyan tudjuk naponta táplálni, védeni és erősíteni hitünket?

TANÍTVÁNYSÁG AZ EVANGÉLIUM TÜKRÉBEN

Az eddig említett szempontokon kívül még egy dolgot érdemes megfigyelnünk a Márk szerinti misszióparancsban. Mk 16:15-16-ban Jézus azt mondja, hogy „*Elmentvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek. Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik*”. Láthatjuk, hogy a megbízatás alapját az evangélium hirdetésére való elhívás képezi.

Az előbbiekre gondolva olvassuk el Jel 14:6 versét is! Hogyan segítenek e szakaszok nemcsak általában tanítványként, hanem kifejezetten hetednap-i adventista tanítványként megérteni a feladatunkat?

Mivel a tanítványság szempontjából annyira lényeges az evangélium hirdetése és a tanítványok képzése, ezért kifejezetten fontos tisztában lenni azzal, hogy mi is igazából az *evangélium* üzenete. Jézus éppen a Márknál olvasott igeszakaszban az *evangélium* lényegét foglalja össze. Ha ezt hisszük, üdvösségre jutunk, ha viszont elutasítjuk, elkárhozunk.

Hasonlítsuk össze a Márk evangéliumából vett idézetet Jn 3:14-19 verseivel! A Jánosnál leírtak mennyiben segítenek megérteni azt, amit Jézus Márkon keresztül üzent?

Tanítványként elengedhetetlen, hogy határozottan ragaszkodjunk ahhoz az evangéliumhoz, amelynek hirdetésére az Úr elhívott. A bűn következtében a világra halálos ítélet vár; ám Jézus teljesen és végérvényesen magára vállalta helyettünk a kárhoztatást. Csodálatos tette révén nem kell többé a bűnért való kárhoztatással számolnia annak, aki benne hisz, hanem Isten kifürkészhetetlen kegyelmének köszönhetően – bármilyen bűnök terhelik is múltját – bocsánatot nyer, és az Atya Jézus igazságosságával fedi be. Ennek az üzenetnek kell minden prédikációnk és tanításunk alapjául szolgálnia.

A TANÍTVÁNYOK KÜLDETÉSE LUKÁCS EVANGÉLIUMÁBAN

Olvassuk el Lk 24:36-53 verseit! Ez a szakasz szintén arról az esetről számol be, amikor Jézus megjelent tanítványai között, és elküldte őket az egész világra az evangéliumot hirdetni.

Lukács leírja, hogy amikor a tanítványok egybegyűltek, velük volt az a kettő is, akik találkoztak a feltámadott Úrral az emmausi úton. Éppen erről a találkozásról meséltek a többieknek, amikor Jézus csatlakozott hozzájuk.

Olvassuk el újra ezt az igeszakaszt! Mindjárt az elején Jézus két dolgot is tett, hogy megerősítse a tanítványok hitét. Melyek voltak ezek?

Jézus nem érte be annyival, hogy pusztán látható és érezhető módon bizonyítsa valóságát. Ez csupán egy részét képezte bizonyosságtevésének. Emellett a Szentírásból vett idézetekkel, Isten Szavával is alátámasztotta, hogy éppen az történt meg vele, amit az Írás előre megjövendölt.

Milyen tanulságot vonhatunk le abból, hogy Krisztus ekkor is a Szentírás-hoz folyamodott?

Egy igen fontos elv húzódik meg a háttérben. Tapasztalataink, kézzelfogható bizonyítékaink és az átélt csodák valóban döntő szerepet játszanak abban, hogy az emberek hinni tudjanak Jézusban. Hitünknek viszont a Szentíráson kell alapulnia. Nem a csodák, hanem a Szentírás segítségével erősítette meg Jézus is tanítványai hitét, azzal támasztotta alá a vele történeteket, sőt még saját szavait is. Ha még Jézus is mindig a Szentírással igazolta tetteit, mennyivel inkább így kell tenni nekünk is?!

Krisztusnak itt idézett szavai és tettei határozottan elítélnék minden olyan kísértetet, amely gyengíti a Biblia elengedhetetlen és alapvető szerepét mind az egyház életében, mind pedig a tanítványok munkájában.

Számtalan törekvés lehet még egyházi berkeken belül is, amelyek arra irányulnak, hogy gyengítsék bizalmunkat Isten Igéje iránt. Miben állnak ezek a törekvések, és hogyan védekezhetünk minden olyan nézet ellen, amelyek megkérdőjelezik a Szentírás tekintélyét?

„TI VAGY TOK EZEKNEK BIZONYSÁGAI”

Amint a tegnapi részben a *Lukács evangéliumában* leírt misszióparancsot olvastuk, láthattuk, hogy Jézus elsődleges fontosságot tulajdonított a Szentírásnak, azzal igazolta a történeteket. A Szentírásból mutatta meg azt is követőinek, hogy felelősséggel tartoznak a világnak.

Milyen bibliai üzenettel küldte Jézus tanítványait a világba? Lásd Lk 24:45-48! Miként egyeztethető össze ez az idézet a keddi tanulmányunkban foglaltakkal, illetve azzal, amit Jelenések 14. fejezetében a hármasszöveg üzenet kapcsán megértettünk?

A tanítványságra vonatkozó egyetemes küldetésünk középpontjában is Jézus halála és feltámadása áll, és mindezt a *bűnök bocsánatára* rendelte az Úr. Jézus nemcsak az életével és halálával kapcsolatos eseményekre akarta felhívni figyelmünket, hanem azok jelentőségére is. A tanítványokat is arra szólította fel, hogy mindkettőt hirdessék az embereknek. Tanúságtételüket az is megerősítette, hogy mint mondotta: „*Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai*” (Lk 24:48), vagyis mindannak, ami Jézus halálával és feltámadásával kapcsolatos.

Hogyan segítenek az alábbi versek megérteni Krisztus halálának és feltámadásának jelentőségét? Róm 5:6-10; 1Kor 5:7; 15:3-4; Gal 1:4; Ef 1:7; 1Pt 2:22-25

A tanítványok valóban jó bizonyosságtevőknek bizonyultak. Az a folyamat, ami Jeruzsálemben főként a zsidók körében indult el, ötven év alatt egy világszéles mozgalommá nőtte ki magát. Az *apostolok cselekedetei* 1–7. fejezetei a jeruzsálemi és júdeai terjeszkedést írják le, míg a 8–12. fejezetek az üldözésről és egyéb tényezőkről számolnak be, amelyek hatására Isten Igéje Samária, Etiópia, Szíria és más, pogányok lakta területekre jutott el. A 13–28. fejezetekben olvashatunk a keresztényüldöző társzsi Saul megtéréséről, és arról, hogyan hirdette az Igét egyre hosszabb útjain, míg végül Rómába is elért.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 688–734. old.; *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó. 7–37. old.; Máté 28; Márk 16; Lukács 24; János 21; Apostolok cselekedetei 1–2

„Rendkívül fontos megértenünk, hogy emberi érdemből semmit sem tehetünk annak érdekében, hogy Isten előtt igaznak bizonyuljunk, vagy hogy Isten nekünk adott ajándékait felhasználva, az Ő dicsőségét szolgáljuk. Ha hit vagy szolgálat által megvásárolhatnánk a megváltás ajándékát, a Teremtő lekötelezettjévé válna teremtményeinek. Íme egy igazságnak feltüntetett tévtanítás. Ha bárki úgy véli, hogy kiérdemelheti az üdvösséget cselekedetei által, azt az álláspontot foglalja el, mint a katolikusok, akik vezekelnek bűneikért. Ebben az értelemben a megváltás részben olyan adósságból tevődik ki, amelyet letörleszthetünk, amelynek az árát megkereshetjük, mintegy cselekedeteink fizetségeként. Ha azonban ez mégsem igaz, és semmilyen jótett nem elegendő üdvösségünk kiérdemlésére, akkor annak teljesen és kizárólagosan a kegyelem tettének kell lennie, amelyet a bűnös ember azért kaphat, mert elfogadja Jézust Megváltójának, és hisz benne. Tehát valóban ingyen kapott ajándékról van szó. A hit általi megigazuláshoz nem férhet kétség. A fent említett tévhit azonnal erejét veszti, amint az ember megérti, hogy bűnös létére semmilyen jócselekedete sem biztosíthatja számára az örök életet” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 19–20. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1. Hogyan értelmezhetjük Jézus szavait Mk 16:16-ban? Vajon azt mondta, hogy a megváltás feltétele a keresztség? Mi módon kaphatjuk meg a választ a szövegből? Milyen nézetet képvisel egyházunk a keresztség jelentése és jelentősége kapcsán?**
- 2. E heti tanulmányunk alapján gondolkodjunk el azon, hogyan veszi ki részét helyi gyülekezetünk a Hetednap Adventista Egyház világszéles küldetésében? Hogyan vállal részt gyülekezetünk ebben a szolgálatban? Szombatiskolai csoportunk révén hogyan lehetünk gyülekezetünk segítségére abban, hogy még hatékonyabban hirdessük az evangéliumot minden népeknek?**
- 3. Helyi gyülekezetünk mit tehetne még a környezetünkben élő szegények és szükségét szenvedők érdekében? Milyen formában vállalunk kötelezettséget a tanítványságnak ezen a nagyon fontos területén?**

BULÁNYI KÁLMÁNNÉ: TÉGED, ISTENEM...

Mély sóhajtással,
sűrű hálaadással,
szelíd várakozással,
vigasztaló simogatással,
alázatos meghajlással,

hatalmas büntudattal,
felszálló gondolattal,
csodáló hódolattal,
átadó akarattal,
szelíd indulattal,

átsütő szeretetemmel,
törekvő énemmel,
ködfátyolos szememmel,
összefont kezemmel,
növekvő értelemmel,

múló évekkkel,
észbeli érvekkkel,
isteni lélekkkel,
tükröző fényekkel,
csengő rímekkel,

gyermeki örömmel,
meghajtott fejemmel,
ropogó térdemmel,
érző szívemmel,
egész életemmel

IMÁDLAK!

Tanítványság a gyakorlatban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 14:14; 15:32; 20:34; Márk 1:41;
Lukács 6:12-13; 16:19-31; 17:4-5; 18:9-14; Kolossé 1:14;
1Timóteus 5:16

„Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok” (Mt 10:8).

A negyedév során megfigyelhettük, hogyan hívta el Jézus tanítványait, azok hogy követték Őt, sajátították el tanításait, valamint az általa képviselt új gondolkodásmódot és engedelmeskedtek szavának. Mindent biztosított számunkra, amire tanítványaiként szükségünk lehet.

Ezen a héten nagyvonalakban felelevenítjük a negyedév során tanultakat. Megvizsgálunk néhány olyan jellemvonást, témakört és a gyakorlati hitéletből vett mintát, amelyek révén Jézus példát mutatott követőinek. Ezek olyan tényezők, amelyek – egyebek között – megalapozzák tanítványi szolgálatunkat. Ez azért igen fontos, mert szükségünk van jó példákra ahhoz, hogy helyesen tudjuk követni Jézust a XXI. században.

GONDOLKOZZUNK RAJTA! Milyen szerepe legyen az együttérzésnek és a megbocsátásnak a tanítványok életében és szolgálatában? Az Úr példáját követve hogyan viszonyuljunk a kitaszított, társadalmilag kirekesztett és a más nemzetiségbeli emberekhez? Mennyire lényeges az egyház szerepe a tanítványok munkájában? Mit tanulhatunk Jézustól az ima fontosságát illetően?

EGYÜTTÉRZÉS ÉS MEGBOCSÁTÁS

Amikor Jézus emberi testben járt, kimutatta részvétét, sőt néha szánalmát az emberek iránt (lásd Mt 14:14; 15:32; 20:34; Mk 1:41; 6:34; Lk 7:13). Bizonyos versek a „megszán”, „szánakozik”, „könyörületességre indul”, „megkönyörül” kifejezésekkel élnek. A leginkább „könyörületesség”-nek vagy „szánakozás”-nak fordított görög szó arra utal, amikor valakit mélyen megindít egy másik ember helyzete. Ha nekünk, bűnös, kemény és önző embereknek megesis a szívünk másokon, mennyivel mélyebben érintheti Isten büntelen Fiát a szenvedő emberiség állapota!

Olvassuk el a fent megjelölt bibliaszövegeket! Milyen helyzetben voltak az emberek, akiket Jézus megszánt? Miért olyan fontos, hogy Krisztus követői ilyen együttérzést tanúsítsanak?

Jézus nemcsak együttérzését nyilvánította ki, hanem meg is bocsátott a bűnösöknek. Követői újra és újra tanúi lehettek annak, milyen sok embernek bocsátja meg a bűnét Jézus. Látták, hogyan viszonyult Simonhoz, aki leprából gyógyult meg, és aki olyan lekezelően bánt Máriával (Lk 7:36-50). Azt is halhatták, amikor Jézus fenn a kereszten imádkozott azért, hogy az Atya megbocsásson ellenségeinek (Lk 23:34). Péter szintén tapasztalta Jézus megbocsátó erejét, mégpedig igen különleges módon. Amikor elfogták az Urat, ő is elmenekült. Később, amikor megkérdezték, háromszor is letagadta, hogy ismeri Jézust. Az Úr mégis megbocsátott neki, és a többi tanítvány jelenlétében megújította vele a szövetségét (Jn 21:15-17).

Milyen szerepet kapjon a megbocsátás tanítványi életünkben és abban a szolgálatban, amelynek révén másokat az Úrhoz vezetünk (lásd Lk 17:3-5; Ef 1:7; 4:32; Kol 1:14)?

Istenünk könyörületességre hajló Úr, ezért döntött úgy, hogy megment bűneink fogságából, és megbocsátja azt, ami különben örök kárhozatra juttatna. A tanítványoknak feltétlenül meg kell őrizni szívükben az együttérzést és a megbocsátó lelkületet, hiszen mi indíthatna jobban arra, hogy másokat Krisztushoz vezessünk, lelki táplálékot nyújtva általa, aki olyan sokat jelent nekünk is?!

KIKÖZÖSÍTÉS ÉS LENÉZÉS

Jézus földi szolgálata és tanítása idején Izráel társadalmi szerkezete erősen rétegekre szabdalt volt. Szigorú vonalakat húztak férfiak és nők, vallásos vezetők és egyszerű emberek, gazdagok és nincstelenek, valamint a farizeusok és a köznép között. A nő helye otthon volt, és természetesen ott is csak bizonyos helyiségekben tartózkodhatott.

Milyen üzenetet hordoz Lk 16:19-31 a társadalmi különbségek kapcsán? Mit árul el ez a példázat arról, hogyan tekint az Úr a gazdagok gondolkodásmódjára és cselekedeteire?

Olvassuk el Lk 18:9-14 verseit, és válaszoljunk az előbb feltett kérdésekre, ezúttal abból a szempontból, milyennek látta Jézus a vallási vezetők jellemét és tetteit!

Jézus nem értett egyet e társadalmi rendszerrel, nem is támogatta, mert tisztában volt az abból fakadó rengeteg problémával. Ehelyett nyíltan közösséget vállalt a társadalom kirekesztettjeivel, tanította, pártfogolta, segítette őket. Az evangéliumokban utána olvashatunk, milyen emberekkel és emberekért dolgozott Jézus. Szeretett volna a felső osztály szívéhez is elérni. De ezzel egy időben a pogányok számára is hirdette az Igét, a rossz hírű nőknek, a leprásoknak, vakoknak, szegényeknek és mindenféle kirekesztett, kiközösített embereknek: mindenkinek a szükséglete szerint nyújtott segítséget.

Jézus azért jött a világba, hogy minden egyes ember bűnéért meghaljon. Ha erre gondolunk, ebből már természetes módon következik az is, hogy mindenkinek szolgálni, segíteni igyekezett ittléte alatt, akivel csak találkozott.

Hogyan viszonyulunk mi a társadalom kivetettjeihez? Mi a gyülekezetünk hozzáállása ehhez a témához? Hogyan tehetünk különbséget az őszinte törődés és a megszokott közhelyek hangoztatása között?

MÁSSÁG ÉS MEGKÜLÖNBÖZTETÉS

Hétfőn arról tanultunk, hogyan szolgált Jézus a társadalom elnyomottainak és a kiközösítetteknek. Ma ismét ezzel a témával foglalkozunk, most viszont inkább a népi és nemzeti különbségségre térünk ki.

A nemzeti és népi különbségből fakadó előítélet erősen rányomta bélyegét az ókori világnézetre. Egyes csoportok különbnek tekintették magukat a körülöttük élőkénél. Az ókori görögök például *barbárnak* tartottak minden más népet. Számos ezzel kapcsolatos feljegyzést találhatunk az ókori irodalomban. Sajnos Jézus kortársaira is hatott ez a gondolkodásmód, függetlenül attól, hogy vallási téren milyen magas rangra emelkedtek.

Olvassuk el a következő szakaszokat: 2Móz 12:38; 18:1; 4Móz 12:1; Ruth 1:16-17; Mt 23:15! Hogyan utalnak ezek a versek Izráel nemzeti sokszínűségére?

Nemzeti léte idején Izráel népet sosem csupán egyetlen népcsoport alkotta. A *tiszta származási ág* gondolata inkább az evolúciós világnézet termékének tekinthető. Isten az egész emberi nemzetséget „*egy vérből*” (ApCsel 17:26) teremtette. Mindannyian az első szülők, Ádám és Éva leszármazottjai vagyunk; a Jézusba vetett hit által bőrszíntől, népi, nemzetiségi, faji vagy felekezeti hovatartozástól függetlenül valamennyien „*Isten fiaivá*” (Jn 1:12) lettünk.

Nem lehet eléggé kihangsúlyozni: Krisztus minden emberért vállalt kereszthalála egyszer s mindenkorra ki kell irtsa tanítványaiból a nemzetiségi, nemzeti gőgöt. Meg kell szabadulnunk a különböző népcsoportok iránti előítélettől. Az emberiség bűne miatt kereszten függő Jézus szemében mindenki egyenlő. Mint követői, tisztítsuk meg magunkat az előítéletektől és a nemzetiségi feszültségektől, amelyek olyannyira beleivódtak valamennyi kultúrába és társadalomba. Végül az emberek két csoportba kerülnek: lesznek, akik üdvözülnek és akik elvesznek. Az Úr megváltottaiként pedig kötelességünk Mesterünk nyomdokában járni, megkeresni az elveszetteket, és rámutatni arra, ami egyedül megkülönböztet tőlük, mégpedig a megváltás ígéretere, amit magunkénak vallunk.

Mennyire hat a mi jellemünkre is a társadalomban megbúvó fanatizmus és előítélet?

AZ EGYHÁZ

Amint azt az egész negyedév során láthattuk, Isten számos feladatot bíz ránk, tanítványaira: az Ige hirdetését, a kiközösítettek, elesettek támogatását, az emberek Krisztushoz vezetését és még számos egyéb munkát. Felhívása az egész földön, minden nemzethez szól. A kérdés csupán az, hogyan is kell e feladatokhoz hozzálátunk?

Hogyan segítenek választ találni a kérdésre a következő versek: ApCsel 20:28; 1Kor 12:14-22; Ef 4:11-13; Kol 1:17-18?

Jézus valóban olyan tanító volt, aki maga kereste fel tanítványait. Minden alkalmat megragadott elhívásukra, tanításukra és a lelki táplálékukról való gondoskodásra. Sosem volt túl elfoglalt ahhoz, hogy segítsen annak, akinek szüksége volt rá. Tanítványai képzését pedig mindig elsődleges feladatnak tartotta.

Hisszük és valljuk, hogy a XXI. század gyülekezetei, közösségei számára az emberek Krisztushoz vezetése, tanítása és lelki táplálása éppen olyan fontos része a szolgálatnak, mint Jézus küldetésének volt.

Egyedül azonban erre képtelenek vagyunk. Ezért van az egyház. Persze nem csupán a lelkészekre, bibliamunkásokra, gyülekezeti vénekre, diakónusokra vagy más gyülekezeti tisztségviselőkre hárul e feladat. Minden tag felelős a munkáért, hisz Jézus sem zárt ki senkit küldetése teljesítéséből. Mindannyiunkra vonatkoznak szavai: „*elmenvén azért*” (Mt 28:19).

A tagok közül néhányan talán kényelmetlenül érzik magukat, arra gondolva, hogy nem elég képzettek. Amikor Jézus elhívta a halászokat, ők is képzetlennek számítottak. Az Úrnak kellett felkészítenie őket. A gyülekezeteknek is kötelessége, hogy a tagok képzését biztosítsák. Érdemes lenne minden új taggal a tanítást és lelki feltöltődést biztosító csoportnak foglalkoznia. A tapasztaltabbak számára külön csoportot kell létesíteni. Amikor a tanítványok felkészültek, álljanak a Mester szolgálatába!

Milyen mértékben kapcsolódunk bele abba a munkába, amelyet Jézus ránk bízott? Lehetséges, hogy túlságosan lefoglalnak saját dolgaink? Mikor akarjuk végre meghozni a rég esedékes szívbeli változásokat?

AZ IMÁDSÁG JELENTŐSÉGE

Olvassuk el a következő idézetet Ellen G. White-tól! Milyen elveket sajátíthatunk el belőle?

„Földi szolgálata végzése közben a menny Fejedelme sokat imádkozott Atyjához. Gyakran az egész éjszakát imával töltötte... Az áhítatok idejére az Olajfák hegye volt Isten szent Fiának legkedvesebb helye. Sokszor előfordult, hogy a nyugovóra térő tömeg távozása után Jézus nem pihent meg, bármennyire is elfárasztották napi teendői... Míg a város álomba szenderült, és a tanítványok is hazatértek, hogy másnap kipihenten újra eljöjjenek, Jézus virrasztott. Az Olajfák hegyéről felszálltak fohászhajzó Atyjához. Azért könyörgött, hogy tanítványait védje meg Sátán kísértéseitől, amelyekkel majd nap mint nap szembesülnek a világban. Saját lelke erősödéséért is imádkozott, és azért, hogy felkészüljön a következő nap feladataira, megpróbáltatásaira. Egész éjjel, mialatt követői aludtak, az isteni Tanító imádkozott. A harmat és az éjjeli dér meghajtott fejére hullt. Ebben is példát adott követőinek” (Ellen G. White: *God's Amazing Grace*. 167. old.).

Olvassuk el az alábbi verseket! Milyen események váltották ki ezeket az imákat? Krisztus tanítványaiként mit tanulhatunk ezek által az imádságról és annak küldetésünkben betöltött központi szerepéről?

Lk 5:15-16 _____

Lk 6:12-13 _____

Lk 9:28-31 _____

Ha földi küldetése végbevitelében Jézus, az Istenember ennyire támaszkodott az ima erejére, mennyivel inkább szükségünk van rá nekünk, bűnös embereknek ahhoz, hogy jól végezhessük tanítványi szolgálatunkat! Mennyire vagyunk elégedettek saját imaéletünkkel? Miről szólnak imáink? Mennyi időt szentelünk az imádkozásra? Milyen változtatásokra van szükség imaéletünk fellendítéséhez?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 298–302. old.; 313–315. old.; 346–347. old.; 355–357. old.; 592–597. old.; *Előtted az élet*. Budapest, 1992, Advent Kiadó. 77–78. és 257. old.

A következőkben néhány jó tanácsot sorolunk fel, amelyek segítségével gyülekezetünk fejlődhet a tanítványság terén:

1. Elsődleges célunk legyen az emberek Krisztushoz vezetése!
2. Készítsünk terveket és javaslatokat a feladat elvégzésére!
3. Minden programnak legyen külön felkészített vezetője!
4. Mindenkit mozgósítsunk a tanítványi szolgálatra!
5. Indítsunk programot a tanítványok képzésére!
6. Figyeljük meg, milyen emberek élnek a gyülekezet környezetében!
7. Kezdjünk bele egy olyan programba, ami hozzájárul ahhoz, hogy a gyülekezet és a környék lakossága között ledőljenek a válaszfalak! Segítsünk, ahol tudunk, építsünk kapcsolatokat!
8. Vágjunk bele olyan tevékenységekbe, amelyek révén az új tagok is kamatoztathatják képességeiket, hogy jobban be tudjanak illeszkedni a gyülekezetbe, mind inkább ragaszkodjanak Krisztushoz!
9. Indítsunk olyan programokat, amelyek segítségével különösen az új tagok megismerhetik, fejleszthetik és kamatoztathatják lelki ajándékukat!
10. Gondoskodjunk megfelelő programokról a tanítványok felkészítésére és lelki nevelésére!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Olvassuk át a felsorolt javaslatokat! Mivel egészítenénk ki a listát? Mit tehetünk, hogy bekerüljenek hasonló pontok a gyülekezetünk programjába?
2. Milyen gyakran imádkozunk az egész egyház szolgálataért? Szánjunk naponta időt arra, hogy világszéles missziómunkáért imádkozunk! Szombatiskolai csoportunk is külön imádkozhat ezért.
3. Mit tehetünk, hogy a lelkészek és a gyülekezeti tagok is jobban megértsék: a tanítványság mindannyiunkra háruló felelősség?

A NEHÉZSÉGEK SZEREPE

„Az akadályok teszik az embert erőssé. Nem a segítség, hanem a nehézségek, a küzdelmek, a kellemetlenségek tesznek erkölcsileg szilárddá. A túl nagy kényelem és a felelősségvállalás alól való kitérés puhánnyá, korccsá teszi azokat, akiknek erkölcsileg erős, és kemény lelki izomzattal bíró, felelősségteljes embereknek kellene lennie...

Olyan önálló emberekre van szükség, akik komolyan fáradoznak, és nem olyanokra, akiket hajlíthatni lehet, mint a gyurmát... Csak folyamatos, kitartó munkálkodás útján szerzi meg az ember a kellő fegyelmet ahhoz, hogy részt vállaljon Isten művében. Nem szabad elcsüggedni a lehető legkedvezőtlenebb körülmények és környezet közepette sem. Ne mondjon le célkitűzéséről, mint kudarcba fulladt vállalkozásról senki addig, amíg minden kétséget kizáróan meg nem bizonyosodott róla, hogy többet már nem tehet Isten dicsőségére és mások javára...

Az ember alakíthatja körülményeit, de a körülményeknek nem szabad átformálni az embert. Használjuk fel a körülményeket munkánk eszközeként! Legyünk úrrá körülményeinken, és ne engedjük, hogy azok legyenek úrrá rajtunk! Most nagy szükség van az önállóságra és az egyéni erőre. Az ember ne áldozza fel jellemét, hanem tegye árnyaltabbá, finomítsa, nemesítse” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 495–497. old.).

„...kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jer 29:13)

1.	K.	Jer 16:16	Számon tartja, elhívja az övéit az Úr
2.	Sz.	Lk 18:17	Legyetek olyanok, mint a kisgyermek...
3.	Cs.	Róm 12:12	A kitartás szerepe
4.	P.	2Pt 3:9	Isten türelme
5.	Sz.	2Móz 14:19	Az Úr biztosan vezeti népét
		Naplemente: 16:06	
6.	V.	2Móz 19:5	A szövetség feltétele
7.	H.	Jer 29:11	Jót kíván nekünk az Úr
8.	K.	2Tim 2:19	Intés a Krisztus nevét vallóknak
9.	Sz.	Ézs 43:4	Az Úr szeretete
10.	Cs.	Mk 8:34	Krisztus követése és a keresztt
11.	P.	Ézs 43:5	Ne félj!
12.	Sz.	Jn 12:26	Szolgálat és dicsőség
		Naplemente: 16:14	
13.	V.	Jer 1:5	Krisztus az Úr, a Megváltó
14.	H.	Jel 3:20	Krisztus vár, hogy beléphessen
15.	K.	Jel 3:18	Fogadjuk meg tanácsát!
16.	Sz.	Jer 31:33-34	Isten új szövetsége
17.	Cs.	Péld 11:30	Az igazak jutalma
18.	P.	Péld 23:23	Az erények fontossága
19.	Sz.	Ézs 55:11	Isten szavának ereje
		Naplemente: 16:23	
20.	V.	Fil 3:8	Megváltozott értékrend
21.	H.	2Tim 2:9	Isten Igéjének szabadsága
22.	K.	2Pt 3:9	Isten a megtérésünkért vár
23.	Sz.	3Jn 4	A tanítványok hűségének öröme
24.	Cs.	Júd 22, 23	Kit-kit a maga módján...
25.	P.	Fil 3:7	Már nem vonz, ami régen fontos volt
26.	Sz.	Péld 22:6	A tanítás hatása
		Naplemente: 16:34	
27.	V.	Lk 12:12	A Szentlélek hangja
28.	H.	Lk 21:12	Krisztus nevéért...
29.	K.	Mk 9:40	Ki a szövetséges?
30.	Sz.	Jel 2:11	A győztes jutalma
31.	Cs.	Péld 16:4	Isten szándéka a teremtésben

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert néki gondja van reátok” (1Pt 5:7)

1.	P.	1Móz 1:1	Az Úr teremtése
2.	Sz.	Jel 3:8	Isten jól tudja, mit teszünk
		Naplemente: 16:44	
3.	V.	1Kor 16:9	Nagy lehetőség – sok ellenség
4.	H.	Jn 10:16	A más akolból valók sorsa
5.	K.	Mt 28:19-20	A misszióparancs kötelez
6.	Sz.	Zsid 11:1	A hit lényege
7.	Cs.	Jel 22:2	Az élet fája
8.	P.	Mt 19:14	Kié lesz Isten országa?
9.	Sz.	Zsolt 119:105	Isten Igéje világosság
		Naplemente: 16:55	
10.	V.	2Tim 3:12	Szenvedni Krisztusért
11.	H.	Jel 3:10	A hűségesek reménysége
12.	K.	Mt 28:20	Tanítványok képzése
13.	Sz.	1Jn 2:12	Bűnök bocsánata Krisztus nevéért
14.	Cs.	Róm 8:31	Nincs mitől félni
15.	P.	Róm 10:14	Az Ige hirdetőinek nagy szerepe
16.	Sz.	Zak 4:6	Az Úr Lelke által
		Naplemente: 17:06	
17.	V.	Mt 7:12	Hogy bánjunk másokkal?
18.	H.	Mk 10:27	Minden lehetséges!
19.	K.	Zsolt 128:1	A hívők boldogsága
20.	Sz.	Zsolt 121:2	Istentől jövő segítség
21.	Cs.	Lk 14:33	A tanítványok életformája
22.	P.	Mk 16:20	Az Úr megáldja a munkát
23.	Sz.	Zsolt 126:5	Megéri a fáradságot!
		Naplemente: 17:17	
24.	V.	Zsolt 126:6	Az aratás öröme
25.	H.	Ézs 42:12	Az Úré a dicsőség!
26.	K.	Jn 13:7	Van, amit csak később értünk meg
27.	Sz.	Lk 12:31	Isten országa az első
28.	Cs.	Zsolt 27:14	Várakozás és erő
29.	P.	Zsolt 68:35	Tiszteljük a hatalmas Istent!

„...az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon” (Zsid 12:15)

1.	Sz.	Jn 10:10 Naplemente: 17:28	Merőben más szándék
2.	V.	1Pt 3:12	Az Úr napjára várva
3.	H.	2Tim 1:8	Szégyenkezés nélkül, bátran
4.	K.	ApCsel 26:19	Az Istentől jövő üzenet követése
5.	Sz.	Zsid 4:12	Isten Igéjének ereje
6.	Cs.	Péld 11:30	Lélekmentés
7.	P.	Ez 34:16	Gyengék gyámolítója
8.	Sz.	Péld 11:18 Naplemente: 17:38	Becsületes nyereség
9.	V.	Zsolt 37:5	Teljes bizalom
10.	H.	Ézs 52:7	A jó hír hozója
11.	K.	Zsolt 25:4-5	Taníts, Uram!
12.	Sz.	Mt 18:3	Megtérés nélkül nem lehet!
13.	Cs.	Ézs 48:17	Szól hozzánk az Úr!
14.	P.	Ézs 55:11 e.r.	Nem marad hatástalan
15.	Sz.	Ézs 55:11 m.r. Naplemente: 17:48	Isten üzenetének hatása
16.	V.	Jer 17:7-8	Az Úrban bízók áldásai
17.	H.	Ézs 7:9	Hit nélkül nem állhatunk meg
18.	K.	Jel 15:3	Mózes és a Bárány éneke
19.	Sz.	Ézs 55:8	Más gondolatok
20.	Cs.	Ézs 55:9	Hogyan is foghatnánk fel?
21.	P.	Ézs 55:12	Eljön a békesség ideje
22.	Sz.	Zsolt 71:14-15 Naplemente: 17:58	Töretlen reménység
23.	V.	Fil 3:8	Krisztusért mindent elhagyni
24.	H.	2Tim 2:19	Erős fundamentum
25.	K.	Ám 8:11	Lelki éhség
26.	Sz.	Zsid 13:2	Vendégszeretet
27.	Cs.	Mt 13:23	Jó földbe esett mag
28.	P.	Ám 8:12	Akkor már késő...
29.	Sz.	Zsolt 31:20 Naplemente: 18:08	Túláradó jóság
30.	V.	Zsolt 34:9	Jó az Úr!
31.	H.	Mik 3:8	Isten Lelkének erejével